

www.horrorovellák.blog.hu

Úr

– regény –

Simon ágyánál voltak utoljára együtt.

Tolner kiment a folyosóra rágyújtani, onnan hallgatta, hogy András esetlenül kérdegeti a fekvőt.

- És, van fájdalmaid?
- Nincs.
- Aludni tudsz?
- Többnyire alszom. Mást se csinállok.
- Milyen érzés? Körül tudod írni?

Simon, a nagybeteg, az egykori fordító és szerkesztő, aki munkájában leginkább a sci-fit szerette, most elhallgatott, de talán nem a kérdés miatt. Tolner mélyet szívott cigarettájából, aztán kijjebb tárta a folyosói ablakot. Peremén rozsdá ült.

– Nem tudom – mondta végül a beteg odabenn, az egyágyas szobácskában, ahol örökké égett a neon. – Nem tudom, hogy körül akarom-e írni, milyen ez a betegség.

– Itt nem dohányozhat – szólalt meg Tolner mögött egy női hang. Alacsony, negyvenes nővér. Fáradt arcán az árkok szétszabdaltak egy valaha csinos arcot. A férfit az idősődő Kim Basinegerre emlékeztette, eltekintve attól, hogy haja fekete volt.

– Elnézést – mondta Tolner, és kidobta a cigarettát az ablakon.

– A betegség olyan állapot, amelyet csak átélve értesz meg. Főleg a halálos betegség – folytatta Simon könnyedén. András hallgatott.

– A folyosó végén van egy dohányzó. Egy hely, ahol dohányozhat – tette hozzá a nővér, majd eltolta az ágytálas kocsiját.

Tolner visszament két barátjához.

Az ágy mellé húzott székek egyikére ült. A másikat András foglalta el. Fesztelenül hátradőlt, kezét összefonta tarkóján, és figyelmesen tanulmányozta a fekvőt.

Simon kórházi pizsamája egybeolvadt az ágy huzatának mocskoskékjével. Teste majdnem eltűnt a szövetek redői alatt. Az utóbbi hetekben rohamosan fogyott. Minden nap többször hányt. Az édes íztől begörcsöltek nyelőizmai. Karjái most is infúzió csöve vezetett.

– Persze, még így is...– kezdte most hirtelen, torkát köszörülve –...így, hogy a morfiumtól az agyam nagy része használhatatlan, még most is szeretek gondolkodni. Ötletelni – elégedetten elvagyorodott. Arcán megfeszült a sárga bőr. Tolner erőltette magát, hogy ne forduljon el, helyette bólintott.

– Miről ötletelsz? – kérdezte.

– Alternatív valóságokról. Melyekben jobban alakultak a dolgok.

– A te dolgaid? – szúrta közbe András.

Simon kinézett a poros ablakon. A felső tábla háromnegyedében látszódott a délutáni ég.

– Nem – folytatta kisvártatva. – Ez nem személyes. Engem nem érint. De olyan világokat képzelek el, melyekben ti jól éreznétek magatokat.

– Például? – kérdezte Tolner sután.

– Olyan világokat, melyekben még olvasnak sci-fit.

– Én már nem szeretem a sci-fit – jegyzete meg András, és felállt. Órájára nézett.

– Ez az egyik baj a mi időnkkel. Az emberek manapság már nem olvasnak sci-fit – folytatta rendületlenül Simon, kifelé bámulva. – Megvalósítottunk belőle, amit lehetett. A legrosszabb dolgokat, és a legrosszabbra használtuk fel őket. Megcsináltuk a hálózatot, hogy pornót nézhessünk rajta. Apró telefonokat építettünk, a bevásárlólista kiváltásához. Bárhol, bárkinek a helyét megjelölhetjük a bolygón - hogy felrobbanthassuk – Elhallgatott, vézna teste mellől felemelte kezét, intett. – Menj csak, András, ha menned kell – nyögte aztán valóban fáradtan.

Tolner a zománcos tálat nézte az ágy lábánál. Az volt a hányótál.

– Szerkesztői értekezletem lesz. Új műsorstruktúra, meg minden – magyarázta András, és felemelte kabátját a szomszédos, üres ágyról.

– Én is megyek. Pihenj csak – állt fel sietve Tolner. Míg bördzsekijét húzta, kerülte Simon tekintetét.

– A folyosón láttam egy viszonylag csinos nővérkét. Ismered? Fekete hajú, úgy néz ki...

– Ő a Halál. – vágta el Simon megfellebbezhetetlenül.

A két álló megdermedt.

– Ezt hogy érted? – kérdezte Tolner nyugtalanul.

– Egy éjjel leleplezte magát előttem. Csak úgy...játékból. Azt mondta, haladékot ad. Nem nyomja belém az egész ampulla morfiúmot egészen addig.

Elhallgatott, elrévedve bámult fel az egészségesekre.

– Meddig? – bukott ki Andrásból.

– Míg mesélek neki. Minden éjjel mesélek neki fantasztikus történeteket. Dicktól, Silvebergtől, Asimovtól. Csupa klasszikus novellát. Valamiért C.Clarkot ki nem állhatja, talán túl tudományos neki...

Felsóhajtott, lehunyta szemét.

– De mostanában kezdek kifogyni. Ezért kell ötletelnem. Ma éjjel egy saját történetbe kezdek.

Hirtelen ismét búcsút intett.

– Menjete! – mondta. – És ne gyertek vissza.

Odakinn a folyosón Tolner megbökte András.

– Róla beszélt.

A nővér épp kifelé farolt egy kórteremből. Szigorúan feltűzött kontya eltakarta hegyes ívű füle végét.

– Van benne valami – bólintott András, majd elindult kifelé.

András elvitte őt kocsival a metróig. A dugóban araszolva alig szóltak egymáshoz. Végül Tolner törte meg a csendet: – Még eljöhethéne azért hozzá.

– Persze – felelte a sofőr. – Csak nincs sok értelme. Félrebeszél.

– Szerintem nagyon is komolyan gondolta, amit mondott.

– Annál rosszabb.

Tolner várt egy kicsit, majd óvatosan megkérdezte: – És van már valami fejlemény? Az ügyemben?

András gázt adott, közben megvonta vállát, de nem nézett rá, még egy pillanatra se.

– Megkérdeztem pá embert. Most egyelőre nem keresnek operatőrt. Sajnos telt ház van – mondta közömbösen, majd sietve hozzátette: – Sajnálom.

– Értem.

Andrást bánthatta a hallgatás, ami a metró mindent elnyelő mélységéig tartott. Mikor megállt az autóbuszöbölben, gyengéden megfogta Tolner vézna alkarját.

– Figyelj, nincs kedved este nyomni valamit? – kérdezte lágyan. Olyan volt a mosolya, mint a kisgyereké, aki egy halom tűzijátékot tart ágya alatt.

– Nem tudom – kérette magát Tolner, pedig nagyon is el akart már lazulni. Túl sok volt a baj, a betegség és a nyomorúság és a csalódás az elmúlt hónapokban.

– Akkor rendben. Hétre ott vagyok nálad. Nyevszkij Herceg legújabb cuccával – András még kiintett, félig meghajolva, aztán a kocsit beágott a forgalomba.

Tolner megindult a hajléktalanszagú lépcsők felé.

Nyevszkij Herceg volt András privát szállítója. Állítólag csak az anyja volt orosz, és ő maga is jobban beszélt a magyart, mint anyanyelvét – de mindenki meglátta benne népe fékezhetetlenségének jeleit. Ez egy dílernél nem utolsó dolog. Az elegáns budai helyekre

szállított, András még valami régi baráti társaságból ismerte. Mindig neki volt a legfrissebb és legjobb áruja a hegyvidéki részen.

Amíg a huzatban várta a szerelvény érkezését, Tolner benyúlt lyukas kabátzsebébe, és leállította a kamerát. Túl sok metrós felvétele volt már. Csöpögő nyálú kisgyerek. Sebét vakargató koldus. Megfáradt anyuka szatyorral. Autóstáskáját magához ölelő alvó melós. Mindegyiket rögzítette, mióta önkéntes dokumentátorként róta a várost. Most a gyűjtemény része lett a Haldokló Barát és a Szívtelen Barát jelenete is.

Megnézte a dv-kamera kijelzőjét. Még maradt erő az aksiban. Akár mehetne egy kört is valamerre. Akár haza is mehetne, felhívhatná Noémit.

Mióta megszűnt előző munkahelye, mániákusan rögzítette élete képeit. Először unalomból kezdte, nyugtalanul, nyugösen. Maga se tudta, mit akar ezzel. Dacos volt. Tehetsége okán bármelyik nagy tévénél alkalmazhatták volna. Ám életrajzai eltűntek a munkaadó épületek gyomraiban. Nem jött soha semmi válasz pályázataira. Kínjában még régi barátját, Andrást is megkérte, szerezzen valamit a Csatornánál. Ma kiderült, mindhiába.

Noémi jó ötletnek tűnt. Kiszállt, felhágott a felszínre, és villamossal indult tovább. Az őszi szürkületbe elébe jöttek a paneltornyok. Némelyik ablak csillogott, mintha tűz égne odabenn. Vagy mintha valaki krómmal vont a falra őket. A harmadik hasonlat fura előérzetként hatott rá – megborzongott tőle. Olyanok voltak az égbe törő szörnyű épülettorzók, mint az úrhajók.

Gyermekként, a nyolcadikon élve elvált anyjával, gyakran elnézte a szemközti házak éjjeli fényeit. Képzete segítségével úrkikötőkbe, galaktikákra át suhanó hajócsordákba, vagy csak a mélyes feketeségben keringő támaszpontokra teleportálta magát.

Felsőhajtott, az emlék elkeresítően távoli volt.

Leszállt, kikerült egy kétnapos pocsolyát, és zsebre dugott kézzel hazafelé indult. Még csak október volt, de már hideggé változott a naplemente. A folyó feletti köd mind beljebb csúszott, ki a partra, a lakótelepre, elborította a házak tövét. Nyirkos, beteges látomásnak tűnt. A lépcsőházi világítás jelentette a menedéket.

Amíg a lift felvászorgott vele a nyolcadikra, fáradtan köpetfoltos falának dőlt, egy régi hirdetést szakadt fecnijeit birizgálta. A nyolc emelet alatt a következők futottak át rajta: majd két hónapja nem látta vidéken élő anyját, félve bomlott fel a színházi társulat, melynek munkáit rögzítette amolyan házi filmesként, Noémi hat évvel volt idősebb nála, Noémi tehát harmincéves, és a gyerek szó lobog agyában és ölében, és végül az, hogy nincs otthon étel, és hogy Simon meg fog halni.

A másfél szobás lakás hűvös volt és füstszagú. Kitérte a nagy ablakot, arcát a szélbe tartotta. Itt, idefönn mindig fűjt valami nedves légáramlat. A folyó felett sirályok köröztek. Távol vonat haladt lomhán. Hangja, mint őskori vadállat szólt a szélben.

A konyhába vánszorgott, kabátját a székre rakta. A kamera a morzsás asztalra került, a morzsa a szájába. Tárcsázta a lányt – foglalt volt.

A hűtő, mely a legkisebb fokozaton ment, üresen fehérlett saját fényében. A hónap elején jártak, de mindketten tudták, ő és a gép is, hogy ez már csak így marad. Vízet töltött egy pohárba, ivott. Egy doboz tészta árválkodott a felső polcon. Valahol lennie kellett paradicsomkonzervnek is. Amíg ezen erőltette emlékeztét, megszólalt mobilja.

Noémi hívta.

– Szia – mondta a lány elégedetten. Mindig tökéletesen megfelelő volt neki a dolgok állása. Vagyis ezt sugallta a hangja. – Nincs kedved összefutni? – kérdezte valódi érdeklődéssel.

– Hol vagy? – krákolta Tolner a telefonba. Morzsa a torkán akadt. A lány egy nem túl távoli kávézó nevét említette.

– Gyere fel – kérte Tolner. – És hozz valamit enni.

– Megint?

– Ha enni akarsz.

– Én nem vagyok éhes. De téged szívesen megettetlek – mindig előbukott belőle az elfojtott anyai ösztön. A fiatalember néha valóban hálás volt érte. Többnyire azonban megborzongott attól, ha belegondolt, ez mit jelent.

– Akkor hozz valamit enni! – ismételte türelmetlenül.

Noémi letette. Előtte még azt mondta, puszi, amitől Tolner megnyugodott. Mindig várta, hogy durvasága, közömbössége és szenvedélytelensége egyszer véglegesen megsérti a lányt. Ám az valamiért kitartott mellette, megbocsátva a legnagyobb embertelenséget is. Tolner racionális, etikus énje sosem értette, miért viselkedik így. Ugyanakkor pedig nagyon is jól tudta, hogy a férfiúi szenvtelenség csigázza fel a nőt. Régi trükk volt. De évezredek óta bevált.

Miközben összekapolt, bekapcsolta a tévét. A minimális, szobaantennával fogható adók valamelyikén egy szemüveges politikus beszélt.

Elmosogatta a régóta várakozó edényeket. Amikor végzett, elégedetten lógatta kezét a meleg víz alá.

Noémi fél óra múlva érkezett. Szőke, göndör fürtjei közé befészkelődött a hideg.

– Szia – csókolta őt sután az ajtóban. Cukorize volt. – Mit csinálsz?

Tolner legyintett. Egy éve jártak, és a nő minduntalan ezt kérdezte tőle, ha találkoztak. Soha nem csinált semmit konkrétan. Vagy a napközben felvett anyagokat vágta, vagy filmet nézett. De igazából nem folyt semmiféle komoly tevékenység a lakásban.

– Csak tengek – jegyezte meg kedvetlenül.

– Mi a baj?

A nappaliba mentek. Noémi lerogyott a padlóra, kezében a szatyor elterült, mint egy lelőtt nyúl.

– Megint voltunk Simonnál. Olyan lehangoló.

– És beszéltél Andrással?

Tolner kinézett az ablakon. Háttal állt a nőnek, kitakarta az első csillagokat. Eszébe jutott a másik kamera, a régi. Amit az alienes díszdobozba rejtett.

– Beszéltem.

Visszafordult. Noémi egy üveg bort cibált elő a szatyorból.

– És? – kérdezte tűnődve.

– Semmi – Tolner a fekete, szörnyfigurás doboz mögé nyúlt, és bekapcsolta a kamerát. Alig volt hangja a szétnyíló blendének. Noémi semmit nem vett észre a mozdulatból.

– Felbontjuk ezt? – kérdezte a lány, mikor mellésiklott.

– Majd később – suttogta a fiatalember, miközben az új felvételre gondolt. Kezei a keskeny csípőn matattak.

– Hogy van Simon? – nyögte még a nő, már a padlóra szorulva.

– Hagyjuk most szegényt – fuldokolta Tolner a pulóver bolyhai közt. Noémi mellét kutatta szájával. A kamera forgott.

Évek óta ismerték egymást látásból. Mikor Tolner mozgókép- és médiaismeretre járt, és Simon magyar-angolra, András pedig közgazdaságtanra, Noémi is ezt az egyetemet látogatta. Csak ő művészettörténésznek tanult. Nulla eséllyel az elhelyezkedésre. Mégis – első beadott életrajzával felvették egy városszéli múzeumba. Ott futottak össze. Tolner a kerületi tévének dolgozott, alkalmi munkában, egy új tárlat megnyitóján. Látásból ismerték egymást, emlékeztek egymásra az egyetemről. Aztán Tolner a műsor végén megszólította a magányosan álldogáló Noémit.

Csinos lány volt, de talán orra kissé keskenyebbnek és élesebbnek tűnt a kellenél. Formás, vékony arcán egyébként semmi érdekes nem akadt, ezért aranszőke haját csigázta és tekerte feltűnőre. Így már valóban szembetűnő jelenségként hatott egy átlagos hétfői buszon.

Ám ha leült vele az ember kávézni, minden megváltozott. Ha volt idő elmerülni a részletekben, Noémi leegyszerűsödött.

Ez jellemezte egyéniségét is. Nagyon sok dolog iránt érdeklődött. Romantikus irodalom, kelta mitológia, az impresszionisták és az ír zene. Mindenevő volt. Ám semmiben nem volt képes elmerülni. Egyedül talán választott kutatási területe, a modernkori városi legendák kapcsán lehetett őt valóban szakértőnek, bennfentesnek tekinteni. Ez a téma azonban Tolnert nem érdekelte.

Míg maga alá gyűrte a sovány, néhol szinte csontos, hideg és kék erekkel átszótt testet, arra gondolt, nem is tudja, mire kell ez a nő. A szúrós szőnyegre szögezte Noémit. Széttérülő haját simogatta. Arca ívét babrálta. Motozott mellén és szőrzetében. És nem akart tőle semmi mást, csak egy jó felvételt. Valamennyi ételt. Beszélgetést. A törődés látszatát. A fiatalember hirtelen elszomorodott erre a gondolatra, képzeletében megjelent a magányosan heverő Simon. A beteg, aki a fekete kontyos nővérnek meséli az Alapítványt. Bár azon már túlvannak.

Őket hármójukat, Andrást, Simont és az operatőrt ez kapcsolta össze gyerekkorukban – a fantasztikus irodalom iránti rajongás. Egy iskolába jártak, de különböző osztályokba. Hetedikben egy elhivatott, kezdő, fiatal magyartanár sci-fi szakkört szervezett. Csak ők hárman jelentek meg az első gyűlésen. Később se jött más, sőt a tanár is elmaradt – állítólag taxisnak állt. Hátrahagyta viszont könyvgyűjteményét, a sci-fi klasszikusait felölelő sorozatot. A fiúk felosztották egymást közt. Mindenki beszámolt az olvasottakról. Nagyon komolyan vették a dolgot, még szabályokat is alkottak. Például legfeljebb öt percben lehetett előadni az adott mű tartamát. Így kezdődött.

– Várj! – nyögte a lány alatta, de ő nem figyelt. Elöntötte a melegség és a világ iránti bizalom. Arra gondolt, bármire képes lesz. Csak idő kell. Minden reggel felkelni és elkezdni. Nem törődni a rossz dolgokkal.

Amikor kihúzta magát belőle, Noémi dacosan elfordult. Lapockája hegyesen emelkedett vállából. Angyalszárnycsonkok a kékes félhomályban. A férfi felkönyökölt, úgy nézte.

– Ne haragudj... – simogatta meg a fehér bőrt esetlenül, fél szemmel az időjárásjelentést nézve a tévében.

– Semmi baj – válaszolt a fekvő, de nem nézett Tolner felé, csak felállt, fogta a bort, kiment. A konyhában kezdett piszmogni a dugóval.

– Északon eső, köd várható – mondta a nő a tévében. Tolner feltápászkodott, a dobozhoz ment, mögé nyúlt, kikapcsolta a kamerát.

– Nem figyelsz rám – hallatszott kintről a lány hangja.

– Tessék?

– Nem figyelsz. Arra, mi történik velem.

– Ez nem igaz.

A fiatalember letérdelt nadrágjához, zsebkendőt keresett benne.

– Az se tudod, mi van velem. Én mindent tudok rólad, mert kérdezek. Te semmit sem rólam.

– A hétvégén országszerte talajmenti fagyok is várhatók – szögezte le az időjós.

Tolner megtörölte magát, majd a zsebkendőt a sarokba dobta. Elterült a földön, érezte, amit a lány érezhetett. Hátát szúrták a szőnyeg műszálas tüskéi.

– Kineveztek főelőadónak – próbálkozott sután. Agya máshol járt. Meg kell még vágnia a mai anyagot.

– Az már rég volt – jött a válasz kintről. – Három hónapja – dugó pukkant. Pohárba bor csobogott.

Az éjszakái rámentek a napközbeni felvételek újrasturktúrálására. Nem törekedett valamiféle történetre. Fontosabb volt a képek és jelenetek hangulatisága. Olyan átmeneteket

alkotott, melyek érzelmi változásokat tükröztek. A reggeli ébredéstől az esti lefekvésig. A feltétlen optimizmustól a keserű belenyugvásig. Aprólékos, hajnalig tartó szöszölései során újra és újra megnézte az aznapi felvételeket, majd kinyeste a megfelelő részeket. Aztán hozzáillesztette a nagyfilmhez, melyet magában csak „Élet”-nek hívott. Közhelyesnek tűnt, de jobb cím még nem akadt. Simont akarta megkérni, adjon valami jó címet a készülő alkotásnak.

– Ne haragudj! – mondta a belépő árnyéknak. – Én ilyen vagyok. Azt hittem, már megszoktad.

– Ezt nem lehet megszokni – nyújtotta felé Noémi a poharat.

Egy csöppnyi bor a mellkasára fröccsent. A lány idegesen odanyúlt, letörölte. Tolner hirtelen megragadta csuklóját. Noémi várakozóan, csodálkozva és bizalommal nézett arcába. A fiatalemberen átfutott, hogy az, amit vele tesz, rosszabb mindennél. A kihasználás szó túl egyszerű a helyzetre. Mások macskát vagy kutyát tartanak gyerek helyett. Idősödő de bátortalan párok. Akik megszokták a kényelmet. Irtóznak a felelősségtől. Vagy rosszkedvűen tudják – csak egyikük vágya az utód. Noéminek vele kellett beérni.

– Én – kezdte Tolner esetlenül, rekedten, ám ekkor megszólalt mobilja nadrágjában. Belekortyolt a borba, a padlóra rakta, és előráncigálta a készüléket.

– Ádám vagyok – lihegte bele valaki a túlsó végén.

– Igen? – Tolnernek nem társult arc a névhez. Zavartan, tünődve nézte a bugyiját húzó lányt.

– A pizzás.

– Aha.

– A múltkor beszélgettünk.

Jó régen volt – idejét se tudta, mikor rendelt pizzát utoljára.

– És? – kérdezte nyugtalanul. Érezte, mindjárt itt van. Az, ami egész nap közelített felé.

– Említetted, dokut csinálsz a mindennapokról – Ádám egy lépcsőházban haladhatott felfelé. Bakanca visszhangot vert a falak közt. Alig lehetett érteni, mit mond: – És hogy szóljak, ha valami érdekeset látok.

– És?

– Hát én találtam neked valakit. Egy eszméletlen figurát. Ezt le kell filmezned.

– Én inkább a saját...

– Nem, figyelj! Ezt meg kell örökítened. Haldoklik. De amit tud, az szerintem eszméletlen – vagy nagy mesélő az öreg.

– Jó – túl izgatott volt a másik, nem lehetett meggyőzni. – Lefilmezem. Kiről beszélünk tulajdonképp?

– Endre bácsiról. Az űrhajósról.

Tolner kinyúlt, felvette a borospoharat. Megérkezett.

Angéla az Angolna. Így hívták a háta mögött. András is, bár voltak közös dolgaik. Emlékek egy parkolóbeli félóráról. Valóban, úgy fonódott, szorított és csavarodott a nő, mint síkos, vízi névrokona. Pedig már nem volt fiatal. Valamiféle spéci kezelést kapott az arca, ám kezének bőre elárulta, hogy a teste jóval negyven fölött jár.

A csapat, akit vezetett, négy főből állt, Andrást is beleértve. Kreatívnak kellett lenniük – bármi áron. A magas, szőke egykori filozófushallgató lánykának, Ágnesnek, kit András bipolárisnak gondolt, a szakállas fickónak, Bélának, a programozónak, aki folyton nyugdíjas modorban közvetlenkedett a nővel, továbbá Mariannak, a rajzolóknak, ki alig beszélt, kinyúlt, fekete ruhadarabokat hordott, és többet cigizett, mint egy vasúti munkás. Ezek a féléletek alkották a többieket. Többnyire ötleteltek, koncepciókat, szöveget, vizuális világot álmodtak

meg. A nagymenőknek Angéla prezentálta a kész koncepciókat. Kilencven százalékuk a szemétkben végezte.

– Ami most jön, az paradigmaváltás – közölte Angéla komoran a kistárgyalóban. A csoport tagjai feszülten, kedvetlenül, elbambulva, vakaródzva és álmodozva figyeltek.

– A francia tulajdonosok ideküldték ezt a Bírót – folytatta a nő. – Amerikai stílus. Ott dolgozott...– papírjaiba nézett. – A KCNDB-nél, valami helyi adónál Tahófalván. Szóval, azt hiszi, hogy van tapasztalata. Azt hiszi, hogy a kisujjában van a média...– Elmosolyodott. Szája szegletében felfeslettek a ráncok. Ahogy előrehajolt, dekoltázsából lágy parfüm szállt a négyes felé.

– Az ilyen a legrosszabb. Biztosan meg akarja majd mutatni, mennyire jó. És mindent át akar majd alakítani. Ezért elébe megyünk. Kidolgozunk egy totális megújulási programot. A logóktól a műsorvezetők nyakkendőjéig – mindent. Új műsorstruktúrát, beszédstílust és programcsomagot. Ezzel nyitunk ellentámadást.

Elhallgatott, leült. Mögötte nagyképernyős tévén a Csatorna hírműsora ment.

– Ez mennyi túlórárt jelent szerinted? – tette fel a kérdést András.

Angéla elmosolyodott, de ezúttal nem volt benne öröm.

– Túl sokat. – Bólogatott. – Ám ez most nem számít. Ha meg akarjátok tartani a kényelmes és nem túl nagy erőfeszítést igénylő állásokat, az a legkevesebb, hogy éjjel-nappal ezen dolgoztok. Van még kérdés?

Senkinek nem volt kedve kérdezni.

– Akkor kezdjük neki. Legelőször is át kell alakítanunk a „Kérdezd a szomszédot”.

– Azt? Miért pont azt? Az a kedvencem – Ágnes elfeküdt az asztalon, úgy nézett fel a nőre.

– Mert már unják.

– Még mindig jók a nézettségi adatok.

– De lefelé menő ágban van. Főképp a tizennyolc felettek körében.

András felemelte kezét. Angéla türelmetlenül pillantott rá.

– Szerintem apróbb módosításokat elbír. Noha tényleg nagyon jó – bólintott a nő felé.

A Kérdezd a szomszédod az ő gyermeke volt. A játékban a műsorvezető találomra felhív egy telefonszámot, és játékba invitálja azt, aki felveszi a kagylót. Ha a hívott belemegy, eldarálnak neki három bonyolult kérdést. Nincs ideje leírni. Nincs ideje utánaézni. Másfél percen belül meg kell adnia a válaszokat. Kérdésenként harminc másodperc. A címet Mariann adta, akinek sok dolga nem akadt a projektben. Arra utalt, hogy a játékos legfeljebb a szomszédját hívhatja segítségül. Interneten túl macerás lett volna keresgélni a válaszokat.

– Szóval. Arra gondoltam, hogy esetleg behívhatnánk a stúdióba játékosokat, és ott, párban...– András, míg a nőt hallgatta, kinézett a nagy panorámaablakon, el a város fölé. Füst és köd gomolygott a hidak felett. Egy uszály tartott a vízen dél felé. Lassan sötétedett, amiről eszébe jutott, mit ígért Tolnernek. Hirtelen ingerültség szállta meg. Ismét felemelte kezét.

– Tessék? – akadt meg Angéla.

– El kell mennem.

– Máris?

A csoport feszülten meredt Andrásra. Hétköznap este volt. Ilyen esetekben mindenki addig maradt, míg valaki is dolgozott. Még a munkafelosztás megbeszélésénél sem tartottak. A lázadás rémisztőnek tűnt.

– Megbeszélhetjük ezt máskor? – vetette fel András, mindenkinek címezve.

– A Kérdezd a szomszédodat? – kérdezett vissza mogorván főnöke.

– Nem. Hogy miért kell elmennem.

De a férfi már fel is állt. Vette a kabátját. Közben érezte, hogy köhögés készülődik a mellkasában. Kaparó, nyugtalanító érzés. Talán a légkondiból szivárog a gáz.

– Nekem, tényleg...– kezdte, de elérte az első hullám. Összegörnyedve, vörös fejjel hajolt a szőnyeg fölé. Intett, majd kitámolygott az ajtón. A folyosón a falnak dőlve zsebkendő után kotorászott. Szája elé tartotta, majd riadtan belenézett. Nem volt rajta semmi, csak egy kis nyál.

– Mi bajod van? – Angéla megfogta a karját, felhúzta a testét. Szemtől szembe álltak a neonfényben. Az ajtó nyitva maradt a nő mögött.

– Semmi. Csak fáradt vagyok – krákolta András, nyakkendőjét igazgatva. – Most úgy érzem, kiégtem. Inspirációra van szükségem.

– Még el se kezdtük. Fogalmad sincs, mi forog itt kockán.

– Én...

Angéla felemelte hosszú, vékony mutatóujját. Meglengette a férfi előtt. Az hipnotizálva követte a mozgást.

– Ne szórakozz velem! Az állásom és közted könnyedén tudok választani.

– Azt meghiszem.

– De ha te buksz...– a háta mögé intett –...őket is tönkretetheted. Most komolyan beszélek. Ez a Bíró bármelyik pillanatban kitalálhat bármit. Nem akarok holnap valami meglepetésre bejönni.

– Megértem. Csak ma nem megy. Ígérem...

András elrévedt, a fehér falat nézte Angéla válla mögött. Emlékeztette őt Simon kórtermének színére. Rájött, hogy a délutáni látogatás miatt van minden. Megértette, hogy Simon története romboló hatással lehet mindarra, amit eddig csinált. Egyelőre azonban nem tudta eldönteni, ez jó vagy rossz.

– Elmegyek – tolta hátrébb gyengéden a nőt. Annak cipősarka azonban beakadt a szőnyegbe, lábai összerogytak, és esetlenül a folyosó másik falának dőlt.

András tétován állt, mint a csínytevő gyermek figyelte, mi lesz most.

Angéla nehézkesen megtámaszkodott. Szoknyája felcsúszott, egyik bokája kibicsaklott.

– Mit bámulsz? Segíts már! – szólt rá sziszegve.

A szobában hátratoltak egy széket.

András szó nélkül otthagya az asszonyt, szeme sarkából még látta, hogy Béla kilép az ajtón, majd kezét nyújtja Angélának.

Már a liftben hívta Nyevszkij Herceget.

– Mi van? – kérdezte az orosz álmosan. Vagy részegen.

– Találkoznunk kellene.

– Mikor?

– Most.

– Jó. Gyere a szokott helyre.

A Herceg kis, külvárosi parkban bonyolította le a folyó innenső oldalán zajló üzleteit. Egy ritka, talán utolsóként megfaragott szovjet háborús emlékmű tövében. A szoborcsoport két alakot ábrázolt. Egy dobtártas géppisztolyt lóbáló partizánt és egy katonát. A két megtermett, robosztus férfi átölelte egymás vállát. Mindketten előre léptek, bizakodva néztek az út túloldala, a szemközti, bezárt gyár felé.

András nem szállt ki a kocsiból, a park melletti parkolóból figyelte a fehér kőalakok környékét. A rádióban egy régi popsám ment. A szerelem elmúlásáról szólt, és arról, hogy bízni kell a barátokban. Mert ők megvigasztalnak.

Valaki megkocogtatta az üveget. András riadtan fordult arra – Nyevszkij Herceg hajolt be az anyósülés felőli ablak elé.

– Én vagyok – vigyorogta szőrmebundájában.

Szakállából, bozontos hajából, vastag pulóveréből füst és szeszszag áradt, hozta magával, amint beszállt. Lekezelték, az orosz erősen megszorította András tenyerét.

– Rég találkoztunk, barátom – mondta reszelős, majdnem mély hangján. Nem megrovás volt, pusztán tényközlés. – Jobban megy a sorod?

– Pont ellenkezőleg.

– Pénzgondok?

– Magánélet.

– Asszony?

– Nem. Minden más. Nem látom a...kiutat.

András fáradtan markolta a kormányt, és a csöndes parkot bámulta.

– Az nem mindig baj – válaszolt rövid töprengés után az orosz. – Néha kell a homály az életbe. Ha mindent megoldasz – akár már meg is halhatsz.

András biccentett, de kezdte magát kényelmetlenül érezni. Főlöszleges volt előhozni a dolgait ennek az emberek. Csak a pénze miatt jött ide. Úgy tesz, mint az igazi oroszok. Mint egy dosztojevszkiji figura, aki intenzív lelki életet él. Töpreng, filózik és vívódik. De Nyevszkij Herceg voltaképp nem ilyen. Mindez csak külsőség, szerepjáték. A budai villákban talán buknak rá – de itt...

– Mid van? – fordult türelmetlenül a szuszogó szakállashoz.

– A szokásosak. Haska, ectasy, fű, kokó – sorolta az hirtelen elővéve üzleties hangnemét. András megnyugtatta ez a változás.

– Valami erőset. Ami meglep és felráz.

Nyevszkij Herceg elgondolkodott, majd óvatosan végigmérte András, mintha először látná életében.

– Éppenséggel van valamim – jegyezte meg bizalmatlanul.

A fiatalember legyintett, mondja már. Legyenek túl ezen a beetető szövegen.

– Egy új dolog. Kevesen próbálták – jellemezte az orosz az áruját, lassan keresve a szavakat. – Eddig nem volt panasz – tette hozzá sietve.

– Milyen származék?

– Természetes. Virág és gomba. Nem tudom pontosan.

– Drága?

– Bevezető ár.

Elővette. Kis fiola volt, kék, apró szemű golyókkal.

– Olyan, mint egy homeopátiás gyógyszer – jegyezte meg András.

– Mi? – Az orosz nem értette a szót. András legyintett.

– Mindegy. Adj belőle. Két személyre, de több alkalomra.

Mikor az orosz kiszállt, még megszámolta a pénzt, zsebre vágta, aztán visszahajolt. Kényelmetlen hideg áradt be mellette.

– Azért vigyázz vele! – figyelmeztette András. Zavartnak tűnt. A fiatalember még sosem látta szemében ezt a fajta óvatosságot. Nem az üzletnek, vagy a következményeknek szólt. Valami ismeretlen dolognak. – Nem sokat tudok a szállítóról. Igazából semmit.

– Persze, persze – András legyintett, kezét nyújtott. Nyevszkij Herceg ismét végigmérte őt.

– Nagyon bolond vagy. Nem figyelsz rám – mondta még, majd rázárta az ajtót Andrásra.

– Így is jó – mondta az, és rövid tűnődés után kibontotta a fiolát.

A golyócskáknak violailatuk volt. Apró, morzsalékony anyagdarabok, melyek talán segíthetnek. Eszébe jutott, meg sem kérdezte, hogy kell alkalmazni őket. Végigpörgette a lehetőségeket, aztán taláalomra bevett hármat. Váratlan gyorsasággal oldódtak nyelvén.

Kiszállt, mélyet szívott a külváros keserű, füstös levegőjéből. Távolabb, a nagy forgalmú úton autók dudáltak. Egy bozótban madár zörgött. Várta, hogy hirtelen történik

valami. Kiélesednek az érzékei, mint Pókembernek. Vagy látja a jövőt, mint Cris Johnson, Philip K. Dick egy hőse.

Nem történt semmi. Páran elsétáltak a parkot szegélyező túlnani járdán. Az egyikőjük belerúgott egy sörösdobozba. A másik hosszan bámult rá kapucnija alól.

– Hát ez egy átverés! – motyogta, majd beriasztózva a kocsit a szobrokhoz ballagott. Nyolc méterre a párostól megállt, és térdre esett. Hideg volt az avar és nedves.

– Segíts, Uram! – szólt halkán maga elé, fölfelé emelve tekintetét. – Elvesztettem az utam.

Körbenézett, ellenőrizve a nagy, sötét erdőt maga körül.

Egy pár pillanatig, az örökkévalóság egy szusszanásnyi idejéig nem történt semmi. Aztán a partizán elengedte a katona vállát, és leugrott elé. Döngve csapódott a földre, lábai tíz centi mélyen ágyazódtak a talajba.

András hátrahőkölt, és szeméhez nyúlt. Megdörzsölte, amivel annyi időt vesztett, amennyi elég volt a katonának, hogy csatlakozzon társához. Ott álltak előtte, fehéren, galambszarosan, márványba dermedve.

– Elveszettnek tűnik – mondta a partizán. Mély, dörgő és rezonáló hangja volt. Illet egy szoborhoz. Lassan megindult, nehézkesen emelve kőkolonc lábait András mögé került. Mint egy köröző farkas.

– Mi a baj, ember? Nyomaszt a létezés? – faggatózott szelíden.

András megvonta vállát.

– Nem is olyan rossz ez a dolog.

– Azt képzeli, a hallucinációi vagyunk – jegyezte meg a katona, és nekidőlt a talapatnak. Kényelmesen összefonta karját, úgy bámult a még mindig térdelőre.

– Mi mások lennétek?

– A kozmosz válaszai a téged gyötrő kérdésre – mondta ezúttal a partizán.

– A kozmoszé?

– A mindenségé. A végeláthatatlané. Ami nagyobb, mint az orosz sztyeppék – bólíntott a partizán, egy padra ereszkedve. A deszka megreccsent súlya alatt, de kitartott.

– Vagyis a saját tudatalattimmal beszélgetek – szögezte le András. Erre egyik szobor sem reagált.

– És mi a válasz? – sürgette őket András órájára nézve.

– Még a kérdést sem tetted fel – jegyezte meg a katona. Ásított, torka sötétjében nem látszódott nyílás.

– A kérdést, amely nyomaszt. Mely napok óta nem hagy békét neked – kontrázott a partizán.

András széteső emlékezetében kutatva próbálta megtalálni az őt kízó kérdést. Valami vörös és bizonytalan dolog volt. Minduntalan elillant előle.

– Nem emlékszem – suttogta révülten.

– Materiális okokból nem segíthetünk – sóhajtott a katona.

– Igen. Mi, a történelmi determinizmus gyermeki, a szükségszerűség harcosai nem hiszünk abban, hogy mások helyett kell megoldanunk a problémát – folytatta a partizán. – A cselekvő ember ösztönösen szembemegy a tökéletlen világgal. Megtalálja azt, amire hivatott. És véghezviszi, keresztülküzdí akarátát ezen az anyagba dermedt valóságban.

– Ezt nem biztos, hogy értem – csóválta fejét András, majd talpra kászálódott. – Egyébként is. Szerintem csak rossz a kedvem. Valószínűleg depressziós vagyok. Apai nagyapám állítólag emiatt lett öngyilkos. Gondolom, nekem is jár valami. Nem csak egy ilyen harmadrangú látomás...

Megfordult, de ekkor a partizán talpra szökött. Elétoppantott, a talaj megremegett. András a csontjaiban érezte a kövendég erejét. A másik föléje hajolt, elétornyosult, belefordult arcába.

– Nem te választod meg a hallucinációd végét – morogta komoran. Mellkasának rezgése a fiatalember bőréig sugároztak. – Azt akarjuk, hogy megértsd a téged kínzó kételyt. Mondd ki, s magad is rájössz – a válasz ott van a nyelved hegyén. A válasz az, amiért most itt vagy. A válasz – mi vagyunk.

András elgondolkodott. Felidézte magában Simon szobájának színét, a beteg sápadt bőrét és tágra nyílt, csodálkozó szemeit.

Aztán eszébe jutott Angéla és a csoport. Mindaz, ami vár rá, a következő nap, a jövő hét, élete hátralevő része.

– Elfecsérelem az életem – jelentette ki. Már nem kérdés volt. Tény.

A partizán felegyenesedett, a katonára nézett. András is megfordult.

A katona ellökte magát a talpazattól, aztán ledörzsölt egy madárszarfolyást a válláról. Kimérten bólintott.

– Mehetsz – szólt a partizán, és félreállt András útjából.

A férfi lépett hármat, behunyta szemét, megállt. Mély lélegzetet vett. Próbált nem gondolni semmire. Figyelte teste, érzékei működését.

Aztán megfordult, kinyitotta szemét.

A két alak ismét fent volt a helyén. Győzedelmes, homokos összefonódásban, mozdulatlanul, gépfegyveres fenyegetéssel.

András biccentett feléjük, aztán a kocsijához sietett.

Tolner a tévé előtt kuporgott. Újranézte szeretkezését Noémivel. A felvételen kevés volt a fény. Testük két ormótlan és homályos tömegként mozgott egymáson. A falon nőtt árnyék abszurd púpot tett hátukra. Minden kékes derengésben fürdött.

Nem volt jó, egyáltalán nem. Aztán persze eszébe jutott, hogy nagyjából ilyen a dolog. Némi apró ügyködés, izzadt lihegés – aztán hirtelen vége. Torz, irracionális és rémisztő. Más kérdés, hogy filmen nem mutat jól.

A lány spagettit főzött, megették, azután elment. Szülei vettek neki lakást – ott élt. Nem adta fel magányát, igaz, Tolner se kérte erre.

Még az ajtóban hosszan fogta a férfi kezét. Szerelem és megbocsátás égett szemében. Tolner nem tudta, dühöngjön avagy sírjon. Legszívesebben bevágta volna előtte az ajtót. De szégyellte is ezt az érzést.

– Várj – mondta aztán, feloldva a kínos helyzetet. – Legközelebb használd ezt...– Egy fali akasztóról kulcsot vett le, átnyújtotta a nőnek.

– Ez komoly? – kérdezte Noémi furcsa pillantást vetve rá. – Egy év után kulcsot adsz?

– Tudom, hogy előbb kellett volna...– az operatőr megvonta a vállát, hátralepett. Noémi mindenből ki tudta hozni a legrosszabbat.

Amint egyedül maradt, belenézett a felvételbe, közben hátradőlt a szőnyegen. A spagettis tányérba tenyerelt. Káromkodva felállt.

Ekkor, amint a tévére pillantott, egy villanásra meglátott valamit. Noémi arca volt. Felé fordult, a válla felett nézett pont a kamera felé. Tisztán, kontúroktól mentesen látszódott rajta a gyűlölet. Tolner a kamerához ugrott, megállította. Csöngettek. Keze rossz gombra, a gyorsításra rebtent.

– Ó, ne...– motyogta, mert tudta, hogy elvesztette. A gyorstekercselés közben eltűnő arckifejezés talán nem is létezett. Lehet, hogy csak a fény és az árnyék játéka volt. Fáradt szemének káprázata. Avagy Noémi valóban gyűlöli.

András állt az ajtóban. Lihegett. Öltönynadrágjának térde ázott és sáros volt.

– Mi történt? – mutatott le Tolner.

– Rossz a lift.

– Nem. A nadrágoddal.

- Imádkoztam.
- Simonért?
- Magamért.

A nagyszobában telepedtek le. Maradt még valamennyi bor, Tolner testvériesen szétoztotta. András érdeklődve nézte Noémi lefelé lógó melleit a tévé képernyőjén.

- A nőd egyre teltebb – jegyezte meg elismerően. – Terhes?

Tolner felhorkantott, és háritó mozdulatot tett.

- Az túl nagy merészség lenne.
- Hogy álltok most?
- Megvagyunk.
- Ez pontosan mit jelent?
- Nem jelent semmit.
- Úgy értem, valahonnan valamerre tartotok, avagy már visszafelé jöttök?

Tolner a távkapcsolóhoz nyúlt, egy tévéadóra váltott. Hárman beszélgettek kékes fényvel megvilágított stúdiójukban.

– Azt gondolom, nem megyünk sehova – szögezte le. Nézte, ahogy András öltönykabátjának zsebéből előveszi a kék golyókkal teli fiolát. – Egy helyben állunk. Fogalmam sincs, mit akarok tőle. Ő pedig pont emiatt egyre idegesebben ragaszkodik hozzám.

– Akkor minden rendben van – nevetett András, majd tenyerére szórt három golyóbist. Tolner felé nyújtotta. – Tessék. Vedd be.

- Mi ez?
- Egy új anyag.
- De mi a neve?
- Nincs neve. Még nincs.
- És mit csinál?

– Olyan, mint a...– András elgondolkodott. Arcára különös, szoborszerű kifejezés ült. – Nem tudom, milyen. Azt hiszem, kitérít a tudatalattid. – Azzal saját adagját a nyelvére pottyantotta.

Tolner ezt látva belemorzsolta tenyerébe a golyókat. Aztán előbb megkavarta ujjával a port, majd orrát közelítette felé.

– Nem. Elég megenni – figyelmeztette őt András, de a másik már fel is szippantotta a violaillatú anyagot.

– Másrésről aktivizálja a tárgyi környezetet – folytatta András eltűnődve. – Olyan kivetítést hoz létre, amihez képest egy háromdimenziós film...– szeme a tévéképernyőre tévedt. Sietve a szájához emelte az ampullát, és belerázott pár újabb golyóbist. – Kik ezek?

Tolner a beszélgetők felé lesett, megvonta vállát.

– Nem tudom. – Farzsebéből cigarettáscsomagot halászott elő. Kínálta András felé is, megszokásból, noha jól tudta, az leszokott.

A rongyos ülgarnitúrán hátradőlve, nyugodtan és szótlánul várták a következményeket.

– Akik most kapcsolódtak be – mondta egy szemüveges barna zakós férfi a tévében –, azoknak mondom el, hogy ma esti vendégünk a nagykövetség sajtótitkára, Alekszander Basalij. „Memoárok” című kötete a napokban jelenik meg magyarul. Erről kérdeznénk most.

András a távkapcsolóért nyúlt, lejjebb vette a hangot.

- Hogy áll a filmed? – kérdezte Tolnertől.

Az operatőr féloldalasan ránézett, hunyorított, kifújta a füstöt. András a tévé fényében jó tizenöt évvel idősebbnek látta.

- Sehogy – mondta csöndesen. – Nagyon lassan haladok.

- A projekttel van gond?
- A projekt maga a gond.
- Azt hiszem, a dokumentarista stílus nem neked való.
- Ez nem dokumentum. Maga az életem.
- Tudom, említetted, hogy ez a címe.

Tolner széttárta karját: – Ennek a dolognak nincs semmi hatása. Nevezzük el, ha még nincs neve. Legközelebb a Herceg biztos ad kedvezményt egy jó névért.

András nem figyelte rá.

– Tulajdonképp heroikus és hiábavaló, amit csinálsz – jegyezte meg. – A te életed rögzítése nem lesz metafora vagy allegória. Nem jelent semmit. Csak egy munkanélküli operatőr élete.

– Lehet – bölintott Tolner. – Ugyanakkor pont emiatt lehet bárkinek a példája. Bárminek a foglalatja. Egyébként is. Egy csomó mindenki más is benne van. Te. Simon. Noémi. Nem, őt kivágom.

- Lehetne az anyag neve Noémi – mosolyodott el András.
- Vagy: Mi? Így, kérdőjellel.
- A Semmi.

– Csalódás. Az Élet – Tolner felélénkült, mélyet szívott cigarettájába. – Ez az. Nem a filmem, hanem maga a por az Élet. Viollaillatú élet. – Visszadőlt, szeme sarkából mozgást látott a tévé felől. – Egyébként is, holnap egy igazi dokut forgatok.

– Kivel? – kíváncsiskodott András.

– Egy öregemberrel. Haldoklik. Azt állítja, ő az...– Tolner elhallgatott, és kiengedte kezéből a távirányítót.

A fekete öltönyös, szomorú, KGB-s ráncokkal tűzdelt Basalij ott ült előttük életnagyságban. Mellette, a hirtelen feltűnt asztal túloldalán a szakállas, barna öltönyös riporter bólogatott. A harmadik beszélgető csak félig látszódott. Teste szertefoszlott a levegőben a DVD-polcnál.

– A mai oroszok folyamatosan felülírják a múltjukat – magyarázta Basalij. Néha Andrásék felé nézett szúrós tekintettel. – Talán nem hiszik el maguk sem. – Tört, rossz magyarsággal, de elszántan beszélt. – Az emlékeim segítenek nekik a szembenézésben. Nincs ebben a múltban semmi szégyellnivaló. Mi és mások, például az amerikaiak – nagy történeteket adtunk az emberiségnek.

– Történelmi elbeszéléseket? A modernitás utolsó hagyományait? – szólt közbe a riporter.

Ekkor András már ott állt az orosz mögött. Tétován felé nyúlt, egészen addig, míg majdnem elérte. Az utolsó centinél riadtan visszakarta kezét, és Tolnerre bámult.

– Én is látom – erősítette meg a heverőről az operatőr. Sápadt és bamba volt.

– Mint egy színház – nyögte András, hátrébb lépve.

– Hagyományt. És modern elbeszéléseket. A forradalomról. A tudományról. A technikáról – sorolta Basalij, majd hirtelen hátrafordult. Egészen nyilvánvalóan Andrást bámulta. – Kitaláltuk a modern világot – sziszegte.

András még hátrébb lépett. Ekkor már Tolner is állt, botladozva az ajtóhoz sietett.

Basalij hátralökte székét, megfordult. Fél kézzel az asztalra támaszkodva nézett a két fiatalember felé. – Nem is hinné el, miket láttam én ebben a nagy történetben. A könyvem, csak töredék. Memóriatöredékek – darálta a tanult nyelvet, közben megindult Tolner irányába.

– Ezt nem hiszem el – nyögte az operatőr, majd kirohant a szobából. András rövid tétovázás után követte őt.

A nappali ajtaját az operatőr zárta be. Elfordította a kulcsot. Aztán mindketten elbújtak a kicsiny mosdóban.

Tolner a kádba ült, vizet engedett fejére. Szájában szétázott a cigarettaconk. A zuhanyrózsa halkan surrogott csapzott feje fölött. András a tükörben bámulta magát.

– Hasonló volt a parkban is – magyarázta. – Ott két szobor beszélt hozzám. Azt hittem, hallucináció. A megfeszített munka és...

Elhallgatott. Tükörképe nem mozgott vele együtt. Dacosan összeszorított szájjal, megrovóan bámulta rá.

– Igazad volt – bugyborékolta Tolner a víz alól. – De nem csak a tárgyak vizualizációját végzi el.

András körbenézett, majd egy törülközőt terített a tükörré. Még látta, hogy képmása nyelvet ölt rá.

– Nem értem – mondta idegesen, aztán elzárta a zuhanyt.

– Visszafelé is működik – magyarázta Tolner felriadva. – A tévé képét tárgyiasítja. A tárgyi világot filmszerűvé teszi. Oda-vissza, mindenből mozgóképet alkot.

András a kulcslyukra szorította fülét. – Itt vannak még? – suttogta. Tolner is hallgatózott, majd csöpögve kiemelkedett a kádból.

– Ezt egyszerűen tudjuk ellenőrizni – jelentette ki határozottan. Hirtelen eltökéltséggel kinyitotta a zárat, majd kilépett a folyosóra.

A nappali változó kék fényei átderengtek az üvegajtón.

– A tévé még megy – szólt hátra.

András mögé óvakodott, és izgatottan leste, ahogy Tolner kinyitja a másik zárat is, majd belép a szobába.

– A ma esti műsorunkat megismételjük a hét folyamán – mondta odabenn a riporter fáradtan.

– Visszamentek – fordult vissza Tolner. – Múlik a hatás.

– Van pornód? – nézett rá András megkönnyebbülve.

Hajnalig bámulták egy kilencvennyolcas Playboy válogató felvételeit. Az olajos testek szinte síkos, nyálkás nyomot hagytak a szőnyegen. Ám András hiba próbálgatta, a lányok már nem reagáltak rájuk. Finoman siklottak egymáson, mialatt kígyótekintetüket a szobán kívülre szögezték.

– Azt hiszem, a dózistól függ – ásított András.

– Én kevesebbet kaptam – jegyezte meg Tolner.

– De te először próbáltad. Talán érzékenyebb is vagy. – András a zsebébe nyúlt, megcsörgette a fiolát. – Kérsz még? – biccentett fejével az aranyszínű alakok felé.

– Nem – mosolyodott el Tolner. – Szerintem úgysem foghatunk rajtuk semmit.

András elmerengve bámult rá.

– Ez nagyon komoly dolog – jelentette ki aztán óvatosan. – Ez forradalmat tud csinálni.

– Hol?

– Ahol én dolgozom.

– Ha beviszed ezt a dolgot, páros lábbal rúgnak ki.

– Lehet. De...– András elhallgatott, majd felpattant. – Későre jár. Nagyon is. Azt hiszem, megyek.

Tolner kikísérte, fáradtan támasztotta az ajtófélfát, míg a másik cipőjét húzta.

– Az se tudjuk, mit láttunk – monda még csöndesen András hátának. – Lehet, hogy csak valami hibás áru.

– Majd kiderül. Ne hagyjak itt? – készségeskedett András, de Tolner megrázta fejét: – Nem, holnap dolgozom.

– Igaz is. Elkezdted mondani. Kiről forgatsz?

– Még titok. Most már várd ki a végét. – Vigyorodott el Tolner, aztán kinyitotta előtte az ajtót. – Ha meglesz, beveszünk egy adagot az Életből, és megnézzük.

- Úgy legyen. Majd hívlak. – Biccentett András, miközben lefelé indult a lépcsőn.
- Hát persze – szólt utána Tolner.

A pizzafutár a ház előtt várta. Ahogy Tolner sétálva közeledett felé, a motorján ülő fiú mind idegesebbnek tűnt.

– Ez lenne az? – nézett az épületre az operatőr. Átlagosan leromlott villának nézett ki, több család lakhatta. Egy masszív emeleti körkélyen ruhák száradtak. Valahol gyerek sírt.

– Ez. Csak siess, ember. Az öreg nagyon rossz bőrben van – szipogta a másik, összehúzva magán a motorosdzsekit. – Ezt rakd el. Ha valaha meg akarod hálálni.

Apró, házilag nyomtatott névjegykártyát vett elő zsebéből. Tolner rápillantott. „Szállító és hacker” állt rajta. Mosolyogva farzsebébe rakta.

– Tudja, hogy jövök?

– Az előbb beszéltem vele. És hogy meggyőzzem, adtam neki pizzát. Tudod, kissé bizalmatlan. Úgyhogy...– Várakozóan tartotta kezét. Tolner felsóhajtott, elővette pénztárcáját. Üres volt.

– Nincs nálam pénz – mondta meglepetést színlelve. A pizzás elkomorult, ezért sietve megfogta vállát: – De tudod, mit mondom? – Közelebb hajolt, úgy mondta: – Ha jó az anyag, még a héten eladom valamelyik tévéadónak. Az ilyen örülteket mindenhol szívesen beadják kis színesbe.

– Nem örült. – A fiú kivonta magát a fogásból. Leugrott a motorról, felkapta sisakját. – Semmi baja. Csak öreg. Ráadásul nem figyelt rá senki, évek óta senki.

Felvette sisakját. Utolsó szavai torzítva szóltak.

– Rendben, értem – bólintott Tolner.

– Tisztelet – mondta még a pizzás, majd berúgta a motort. – Várom a hívásod.

– Melyik lakás?

– Hogy?

– Melyik lakás?

A 3/B volt. Tolner hosszan nyomta a koszlott kaputelefont, mire egy reszelős, öreg hang beleszólt.

– Igen?

– A riporter vagyok.

– Nyitom.

Volt az öreg orgánumban valami dacos keménység, amitől Tolner megnyugodott. A rég kiharcolt és megszenvedett fegyelem hangja.

A lépcsőházban kopott falfirkák és macskaszag fogadta. Fújtatva felvászorgott a harmadikra. A résnyire nyitott ajtó mutatta az utat.

– Már régóta várom – nyújtotta kezét az öreg. Azt, amelyikbe nem volt infúzió kötve. A palack egy állványról lógott, amely kerekeken gurult mellette.

Besötétített, zsúfolt szobába vezette. Mindenhol ruhák, folyóiratok és könyvek halmai. A sarokban cigányzene szólt rádióból.

– Üljön csak le. Ha talál magának helyet. Már régóta várom – mutatott az öreg egy barna bőrkanapéra. Tolner elővette a kamerát, bekapcsolta, és körbesvenkelt.

– Biztos, nem zavarok? – mutatott az infúzióra.

A vénember a rádió felé csoszogott, most megtorpant.

– He? Mi? Ja, ez? Nem, semmi komoly. Csak a szívem. Kér teát?

– Nem.

– Akkor én sem iszom. A tea nagyon silány az utóbbi időben. – A készülék gombjain matatva lehalkította a zenét.

– Úgy véli?

– Minden romlik. Minden romlott. Már az emlékezetem se a régi. De a dolgok is változnak.

Tétován megállt a szoba közepén. Két, a padlóra állított olvasólámpa adott némi fényt alakjának. Túl keveset. Tolner belepillantott a kamera kijelzőjébe, majd megcsóválta fejét.

– Nem húzhatnánk ki a függönyt? – kérdezte bizonytalanul.

Az öreg eltűnődött. Megvakarta hasát sárgás atlétáján át. Csíkos pizsamanadrág és sötétkék házikabát volt még rajta. Apró, kerek koponyáját gyér haj és rosszul vágott szakáll borította. Mindkettő hófehérnek tűnt még a rossz világításban is.

– Nem. – Csóválta aztán meg a fejét. – Azt már nem. Akkor belátnak.

– Kik?

– Akik figyelnek.

– Kik figyelik?

– Akik felvágta.

Megkocogtatta homlokát, majd gondolt egyet, és letelepedett a fiatalemberrel szembeni fotelba. Az állványt indulatosan a karfa mellé rántotta.

– Figyeljen ide! – kezdte, aztán eltűnődött, láthatóan elvesztette a fonalat. Szeme ide-oda villant, megnyalta száját, majd arca ismét felderült.

– Nem akartam részt venni benne. Ezért vágtak fel. Kivágták belőlem a titkot. Aztán jött az elektrosokk. És mindez, történt ezerkilencszáz...

Ismét elakadt.

Tolner felsóhajtott, majd intett kezével: – Kezdjük az elején. – Az öreg egyetértően bólintott. – Mesélje el, mi történt önnel több mint két évtizede!

– Az ürbe akartam menni.

– Hogyan?

– Rakétával. Orosz, vagyis szovjet segítséggel. Engem választottak ki hogy fellőjenek az ürbe.

– Én úgy tudom, Farkas Bertalan volt az első magyar űrhajós. Valamikor a nyolcvanas években...

– 1980. május 26-án küldték oda. – Bólogatott az öreg, majd hátradőlt a fotelban. Az infúziós állvány megrándult. – Ő belement. Elfogadta a játékszabályokat. Más fából faragták, mint engem. De nem is ez a lényeg. Az én történetem korábbi. Ezt kell megérteni.

– Mikor akarták fellőni önt?

– Hetvenben. Nem. Ezerkilencszázhetvenötben. Vagy kilencben. – Dühösen legyintett, bizonytalanul Tolnerre meredt. – Negyvenéves voltam akkor.

– Most hány éves?

Az öreg hallgatott. Szemei elvesztették izgatott csillogásukat, tekintete mintha befelé fordult volna. Keze ernyedten hevert ölében, aztán lassan, önkéntelenül combja belsejét kezdte vakargatni.

– Nem tudja hány éves? – kérdezte Tolner csalódottan.

A vénember lassan eszmélt. Ismét megnyalta száját, majd fókuszálva felfedezte a fiatalembert. – A pizza finom volt. Van még magánál? – követelődzött mohón.

– Nincs. Nem én vagyok a pizzás. Ő már elment.

A fiatalember felállt. Lepakcsolta a kamerát.

– Ki viseli gondját? – kérdezte lágyan. Ismét körbenézett. Mintha a széthullajtott dolgok saját sorsát vetítették volna elé.

– Az unokahúgom jön, amikor tud. De sokat dolgozik. Tanul. Fordít.

Az ablakkal szemközti falat könyvespolc borította. Egy függönyök közti fénysáv mitológiai témájú könyvek gerinceire esett.

– Mi történt a fejével? – szólt hátra Tolner. Az öreg motyogott valamit, ezért megismételte a kérdést.

– Elvittek a kórházba. Senkihez sem szólhattam – mondta hangosabban az öreg. – Elzártak. Másfél évig. De nem törtem meg. Megpróbáltam kiszökni. Előbb-utóbb sikerült volna. Emiatt történt, hogy felvágtak, és kiszedték belőlem.

– Mit?

– A titkot.

– Valamit az ürrepülésről? Valamit Gagarinról? Egy titkos rakétatípus? – Tolner szórakozottan körbejárt, néhol lábbal-kézzel arrébb tett dolgokat útjából. A földön meglepő és viszolyogtató dolgok tűntek elé.

– Itt van valami pogácsa. – Emelt fel egy tányétkát. Az öreg felé nyújtotta: – Kér? Az háritó mozdulatot tett. Hirtelen visszatért belé az élet.

– Maga filmes, ugye? – állt fel türelmetlenül.

– Igen.

– Akkor fel kell vennie. Mindent, ahogy elmesélem.

Tolner megállt az ablak előtt. Kilesett a vékony függönyrésen.

– Nincs mit felvenni. Ebből nem lesz riport – mondta csüggedten, hátra se fordulva. Az udvaron egy kopasz kisgyerek ténfergett. Hóna alatt piros labdát szorongatott.

– Miért? – kérdezte az öreg csalódottan.

– Maga rossz riportalany. Nem tudjuk összerakni a történetet. Bár szerintem nincs történet sem.

A fiatalember megfordult. A másik mereven állt vele szemben. Arca előbb vörösre, majd kékre váltott. Mikor savanyú szagot árasztva fújtatva kiengedte a levegőt Tolnerre, akkor kezdett csak oszlni az elválkozás.

– Nem! – Toppantott lábával. – Egyre rosszabbul vagyok. – A mellkasára tette kezét. – A szívem. Nem bírja sokáig. Az embereknek meg kell tudniuk az igazat.

Tolner megcsóválta fejét. Az időt, a buszozást, a reggeli hideget sajnálta – mindazt, amin át kellett vergődnie ezért a butaságért. Felültették.

– Hagyjuk ezt. – Kifelé indult. Az öreg megfogta karját. Erőszakosan, rángatva, mintha egy apró állat akasztotta volna bele fogát kabátjába.

– Engedjen.

– Nem mehet el.

– Nincs kedvem hallgatni az összefüggéstelen monológjait – fordult szembe vele Tolner. – Írja le, amit el akar mondani. Aztán visszajövök, és maga felolvassa. Bele a kamerába. – Tudta, hogy hazudik.

– Nincs annyi időm – erősködött az öreg, közben nem engedte el.

– Nekem sincs – mondta Tolner, majd kirántotta magát a szorításból.

Kiszabadult, mire a vénség elvesztette egyensúlyát, de nem hátrafelé esett, hanem előre, egy halom ruhára. Karjából kiszakadt a tű, ám előtte magával rántotta az állványt is. Ha az operatőr nem kapja el még idejében, az infúzió ezer szilánkra robban. A vas meglepően hideg volt.

– Látja? Majdnem eltörte – magyarázta türelmetlenül és ijedten Tolner a fekvő hátának. A kék köpeny azonban nem mozdult.

– Hé! – a fiatalember a lábával bökte meg csípőtáján, ám amikor az öreg nem reagált, ijedten leguggolt. A kamerát a földre téve a test alá nyúlt, megfordította.

A vénember arca most ismét bíborszínben játszott. Levegő után kapkodott. Ujjjaival a szekrény felé intett, tekintete a felette guggolóét kereste.

– A gyógyszer – motyogta ijedten.

Tolner felpattant, majd a sarokban álló régi, mahagóni utánzatú tálalóhoz ugrott. Kirántotta mindkét felső fiókot. A baloldaliban egy desszertes doboz fiolákkal volt teli.

– Tartson ki! – szólt a fekvőhöz, majd az üvegcsék közé túrt. – Mit keresünk?

Az öreg nem válaszolt. Egészen elkékült. Nyelve ernyedten lógott szája szegletében. Tolner visszaguggolt mellé, gyengéden megpofozta. A fekete tekintetbe valamennyi élet lopódzott.

– Milyen gyógyszer? Mit adjak be? – kiabált a fiatalember. Az öreg bólított, ajkai szavakat formáltak. Tolner a ráncos száj fölé hajolt. Ösztönös félelem rohanta meg, hogy a fekvő a fülébe harap.

– Nit-ro-gli-ce-rin – szótagolta a vénember. Aztán szeme felakadt, feje oldalra csuklott.

Tolner egyszerre hívta a mentőket, és kutatta át a gyógyszeres dobozkát. Végül, talán ezer évnyi kétségbeesett címkeolvasás után kezébe akadt egy mélybarna fiola. Előbb egy, aztán két szemet rázott ki belőle, majd a fekvő szájába tömködté őket.

– Nyelje le! – könyörgött az eszméletlennek, aztán felpattant, kirohant a szoba más, eddig ismeretlen részébe.

A konyhában mosatlan és bomló ételek látványa fogadta. A csap mellett talált egy petrezselyemcsokrot üvegpohárban. A padlóra lötytyintette, majd friss vizet töltött bele.

Az öreg ugyanúgy feküdt, ahogy hagyta. Óvatosan, fejét emelve valamennyi vizet csorgatott szájába. A nagy része kétoldalt folyt le, de torkán látta, ösztönösen nyel is. Aztán, amikor szemei fókuszálni kezdtek, és ujjai megrebbentek a kikopott, vörös szőnyegen, Tolner megkönnyebbült.

– Ez az – sóhajtott.

Az öreg intett neki, maga felé, hívogatóan. A fiatalember csak azért engedelmeskedett, mivel távolban szirénaszó kélt.

– Mit akar még? – hajolt közelebb ismét.

– Akhilleusz és... – nyögte az öreg. Elmosolyodott.

Aztán már nem szólt, csak nézte a plafont, nagyon koncentrált valamire.

Amikorra a mentősök fölértek, Tolner valamennyire összehajlította a földön heverő tárgyakat. Maga se értette miért, de szégyellte a szoba képét.

– Mi történt? – kérdezte az orvos, kutatón körülnézve. Az operátor röviden előadta, közben nyújtotta neki a fiolát is. A magas, nyúzott arcú férfi meghallgatta a vénember szívét, szemébe világított, majd fejét csóválva felegyenesedett: – Be kell vinnünk. – Intett a hordággal várakozó társainak. – Nagyon rossz állapotban van. Csoda, hogy eddig húzta. A nitrót elég lett volna a nyelve alá tenni. Így, hogy lenyelte, nem sokat ért...– Azzal óvatosan leragasztotta a fekvő csuklóját, ott, ahol kijött belőle az infúzió tüje.

– Nem tudtam – mondta Tolner büntudatosan.

– Maga családtag? – nézett rá szigorúan a fehérköpenyes, mire az operátor felmutatta a kamerát:

– Nem, én csak riportot akartam vele csinálni. – Nézte, ahogy hordágyra teszik a magatehetetlen testet, majd akaratlanul is megindult a menet nyomában.

– Tud értesíteni valakit a családból? – faggatta tovább az orvos, miközben valamit írt egy füzetkébe.

Tolner az ajtó felé lesett. A betegszállítók már eltűntek terhükkel. A küszöbön kimeredt szemmel ott állt a kopasz kisfiú. A labda most nem volt nála.

– Én nem is tudom...– kezdte az operátor, majd sietve visszarakta tokjába a kamerát. – Az unokahúga gondozta.

– Ella – szólt be a gyerek az ajtóból. Mindketten meglepetten néztek rá.

– És hol van ez az Ella? – kérdezte az orvos sietve.

– Holnap jön – mondta a gyerek, azzal elrohant.

– Menjünk – mondta vállát vonogatva a doktor rövid hallgatás után. – Zárjuk le a lakást. Majd a kórházban leadom a kulcsot. Ők...értesítik Ellát.

Tolner nem ellenkezett.

András arra ért be munkahelyére, hogy kegyvesztetté vált.

Nemcsak Angéla, hanem a csoport többi tagja is fagyosan fogadta.

– Kipihented magad? – vetette oda neki Ágnes, mikor leült íróasztalához. A lány karikás szemei nem sok jót ígértek.

– Hát, igazából... – kezdte András, de Ágnes már el is fordult.

Az irodájuk a hatodikon volt, elkülönített, magas falú boxokra osztott tágas helyiség. Eső után gyönyörűen csillogtak körben a háztetők. Inspiráló környezet volt – most inkább szemfájdító díszlet.

Ahogy bekapcsolta gépét, Angéla lépett mellé. Kezében kávé gőzölgött.

– Köszönöm – vigyorgott fel rá András. Az éles fény, mely a nő mögötti ablakon áradt be, összehúzta szemét, arcát, tudatát.

– Nem neked lesz.

– Ezt valamiért sejtettem.

– Két dolgot kell tudnod a mai napról.

Angéla felemelte két ujját András előtt. Majd csak a középsőt hagyta meg, és lefelé irányította.

Kecses, halványszürke harisnyás vádliját kötés borította.

– Pokolian fáj a lábam.

– Elnézést kérek érte – hajtotta le fejét a férfi. A nő nem folytatta, ezért kíváncsian felnézett rá. Angéla arca szigorú és kegyetlen volt. Hirtelen kiült rá az idő. És az a sok rémséges dolog, amit meg kellett tennie ahhoz, hogy most a férfi fölött állhasson. Minden értelemben.

– Mi a másik? – köszörülte torkát András, közben fél kézzel beütötte jelszavát.

– A tegnapi ruhád van rajtad – jelentette ki a nő megvetően, majd ivott.

– Ez a másik dolog?

– Nem. Csak megjegyeztem, hogy erkölcsileg, morálisan és a munkához való hozzáállásod tekintetében is egyre inkább süllyedsz lefelé.

– Angéla, hogy tudom jóvátenni? – vesztette el türelmét a férfi. A fejfájás új rohamokat indított agyában.

– Ha előadod az elképzeléseid a Főnöknek.

Valaki a helyiségben abbahagyta a gépelést. A ventilátor zúgása elhalkult. András benn tartotta a levegőt pár másodpercig.

– Milyen Főnöknek? Bírónak?

– Nem. A Főnöknek.

– Kiről beszélsz?

Pedig tudta, mielőtt meglátta a nő elszáradt arcán szétterülő farkasmosolyt.

– Ma reggel bejelentettelek egy tízórai meghallgatásra. Gondoltam, személyesen akarod előadni, hogy tegnap este, nagy magányodban, míg mi bent voltunk hajnali fél egyig, mire jutottál. Hogy milyen megújulási tervet kívánsz Bíró elé vinni. – Felhajtotta maradék kávéját, a csészét András íróasztalának szélére tette: – Majd mosd el, kérlek.

A férfi felpattant, és utánaindult:

– Ezt nem teheted. Foglalmad sincs, hogy min mentem keresztül.

Megfogta a karját, a nő lenézett a szorításra, és megvetően kivonta magát belőle: – De. Megtehetem.

– Nincs semmi ötletem.

– Akkor kezdj el gondolkodni valamin.

– Nem vagyok abban az állapotban... – András hirtelen elhallgatott. Rájött, ennek semmi értelme. A többiek, Ágnes, Béla és Mariann némán figyelték őt. Angéla is várakozóan állt előtte, majd legyintett, és elvonult saját, üvegfalú irodájába.

– Ezt nem hiszem el – motyogta András, visszaülve helyére. A számítógép órája kilenc harmincat mutatott.

Még soha nem járt a Főnöknél. A Főnök volt a Csatorna igazgatója. A nyolcadikon lévő penthausirodájában élt, és jobbára csupán a karácsonyi bulikon bukkant fel a dolgozók előtt. Egyébként, év közben két okból mentek hozzá az alkalmazottak. Kirúgásukról vagy előléptetésükről hallani.

Béla takarta ki a fényt András elől.

– No, mi van? – nézett fel a férfira. Az megvonta vállát, majd egy széket kerített, megfordította, úgy ült le. Keze a támlára támaszkodott. Béla nagyon laza és fiatalos volt. Noha elmúlt már negyven is.

– Nagy bajban vagy – intett fejével Angéla irodája felé.

– A ribanc – bólintott András nyugtalanul.

– Tudod, mi vár rád?

– Valószínűleg kirúgnak.

Béla elgondolkodott, szájába nyúlt, kipiszkált valamit, eldörzsölte farmerjén.

– Lehet – mondta aztán. – Minden megeshet. Voltál már a Főnöknél?

– Nem. Még soha.

– Én igen. Amikor kineveztek ide. Valamiért ő mondta meg nekem. Tudod, addig a postázóban dolgoztam. Két diplomával. És beadtam a pályázatom erre a pozícióra. Mikor megalakult Angéla csoportja.

András hümmögött. Jól emlékezett ő is arra a tavaszra. Két éve. Már két éve bírta egy munkahelyen.

– Szóval – vette fel a fonalat Béla –, valamiért megakadt a szeme az én esetemen. Alaphelyzetben a személyzetisek foglalkoztak volna a dologgal. De minden nap átküldi minden osztály az összefoglalóját neki. A titkára kivonatolja, és csak ez a zanza jut a Főnök elé. És benne voltam én is. Kíváncsi lett rám. Felhívott magához. A kezem még tintafoltos volt a postázói munkától. Farmer és egy rossz póló volt rajtam.

Béla elmerengett az emléken. Valami ábrándozó, kedves mosoly jelent meg az arcán.

– Majd figyeld meg, ha ott leszel. A szőnyeg. A levegő illatosítója. A légkondicionálás – minden más. Az...egy más kategória. A létezés egy következő szintje. Mintha Buddha herceg kunyhója előtt állnál. – Mélyet sóhajtott, homlokát karjára fektette.

– Úgy kezdődik, hogy kiszállsz a liftből, és beérsz az előtérbe. Két titkárnő ül egy pult mögött. Ők az első szűrő. Gondos válogatás eredményeképp kerültek oda. A Főnök szereti a sötét haj egy bizonyos árnyalatát. A feketének egy áfonyaszínét. Nem lehet festve elérni e hatást – csak természetes hajszínűek jöhetnek szóba. Másrészt a két lány minden szempontból tökéletes. Olyanok, akik a magunkfajtaival szóba se állnak. Hiába állnak.

Elnevette magát, de András nem csatlakozott, ezért zavartan folytatta:

– Azt gondolom, egy sereg nyelven képesek beszélni. A mosolyuk, mint a huriké a mennyországban. De ők csak a kapu. Az igazi őr a belső helyiségben van. Márk. A személyi titkár.

Béla felpillantott. András az emailjeit nézegette, néha unottan kitörölt egy-egy spamot. Megérezte, hogy figyelik.

– Folytasd – ösztökélte elgondolkodva a férfi.

– Biztos, hogy érdekel? Csak miattad mesélem, hogy tudd, mire számíthatsz...– jegyezte meg szemrehányóan a programozó.

– Persze, csak...egy fontos mailt várok...– Nem várt semmit. Csak a tíz órát.

– Ez a Márk, ez egy külön eset. Azt hallottam, a Főnök zabigyereke. Mások szerint egy bukott miniszter fia. Vagy maffiózóé. Mindenesetre, ha egyszer látod, nem felejtéd el. Olyan, mint egy görög isten. A tekintete pedig átható és kegyetlen. Azt gondolom, a fiókjában fegyvert tart. Biztos komoly önvédelmi kiképzést kapott. Ő egyeztet a Főnök

beosztásával az érkezőket. Összevet két táblázatot. Egy előjegyzésit, és a Főnökét. Lehet, hogy előjegyeztek aznapra, de mégsem mehetsz be hozzá, mert hirtelen más dolog jött közbe. Ebben az esetben várhatsz az ajtónál, bár ennek kimenetele bizonytalan. Vagy visszamehetsz a helyedre, a szervezeti egységedhez. Márk nagylelkű, rád hagyja a döntés jogát.

Béla mély levegőt vett. Most ért a legfontosabb részhez.

– Nekem szerencsém volt. Nem jött közbe semmi. Csak öt percet kellett állnom az ajtó előtt, de elhiheted, elröpült az gyorsan. – Ujjai megszorították a szék karfáját. Szemei a semmibe révedtek. András elbűvölve figyelte, immár teljesen felé fordulva.

– Aztán bejutottam hozzá. Úgy képzeld el, ahogy a gyerekeknek szóló vallásos könyvekben ábrázolják istent. Kedves, szakállas, ősz hajú öregember. Csak a haja rövid, szinte katonás. Ez valami mokány, erős jelleget kölcsönöz külsejének. Mint egy kiöregedett centurio, aki még mindig képes lenne levezényelni egy csatát. És győzni.

Felsőhajtott, állát kezdte babrálni, melyen valami csúnya pattanás piroslott.

– Mit mondott? – nézett órájára András.

– Megkérdezte a nevemet. Mély, zengő hangja van. Az ember akaratlanul is befelé figyel, hogy jól válaszoljon, tökéletesen válaszoljon ennek a számonkérő hangnak. Próbáltam a lehető legpontosabban megmondani a nevemet.

– És még? Mi mondott?

– Megkérdezte, két diplomával mért dolgozom a postázóban.

– Erre te?

– Azt mondtam, csak oda vettek fel. Nem volt máshol hely. És nekem kellett a munka. Hallgatott, de tudtam, mit gondol. Nehéz ezt elmagyarázni. Akkor, amikor ő világít rá az életed hiábavalóságára, avagy arra, hogy mennyire elromlottak a dolgok körülötted, hirtelen minden egyértelmű lesz. Megértettem, hogy elfecséreltem a tehetségem. Akkor és ott. És hálás voltam, hogy ad egy lehetőséget. Úgyhogy letérdeltem, és megcsókoltam a kezét.

Elhallgatott, lihegve összegörnyedt székén. Hirtelen mintha elszomorodott volna.

– Hogy te mekkora egy talpnyaló vagy – jegyezte meg Ágnes mögötte. A lány fejcsóválva odébbállt, meg se várva Béla válaszát: – Te ezt nem tudhatod! – kiáltotta utána hirtelen kipirosuló arccal. – Még nem is beszéltél vele négy szemközt.

– De én mindjárt megtudom. – Állt fel gondterhelten András.

– Mit fogsz neki mondani? – jött vissza Ágnes. A szőke lány arcán most valódi aggodalom tükröződött. András több hónapja érezte, hogy tetszik a nőnek. Azonban eddig nem volt kedve lépni felé. Talán most már ideje nem lesz több.

– Még nem tudom.

– Valamit mondanod kell. Valami ötletet – kontrázott Béla is. – Lehetőleg valami világmegváltó, a televíziózást átalakító, eszméletlenül felforgató ötletet.

András némán nézett le rá, majd bólintott.

– Rendben. Megyek. – Felvette öltönykabátját, és kifelé indult. Angéla irodájánál megállt. A nő felnézett rá számítógépe képernyőjéből. András intett neki, de Angéla nem viszonzta. Mereven bámult rá, míg elhagyta a helyiséget.

A lift percekig várakoztatta. Mindenki vagy lefelé ment, vagy a hetedikre, és aztán lefelé. Mikor végre bejutott egy üres fülkébe, megkönnyebbülve a falának dőlt. Legalább elkésni nem fog.

Miután benyomta a gombot, és a szerkezet surrogva meglódult, úgy tűnt, egy óráig tart a vánszorgó út felfelé. A kijelzőn csigalassúsággal váltotta egymást a három szám, sőt, a nyolcadik előtt mintha még várt volna a folyadékkristály, hogy új rendbe formálódjon.

– Mi lesz már? – nyögte András a nyakkendőjét igazgatva. Túl akart lenni rajta.

Mikor az ajtó kinyílt, és ő a Béla elbeszéléséből már megismert előtérbe jutott, az üres pulttal nézett farkasszemet.

– Halló? – kérdezte könnyedén. Nem jött válasz. Beljebb merészkedett, a folyosó balra kanyarodott, egy kis térben kiöblösödött. Oldalt, a fal mellett egy újabb íróasztal állt. Ez lehetett Márké. Katonás rendben sorakoztak rajta a papírok és a tollak. A szék bontotta csak meg a harmóniát. A falnak dőlve, három lábára támaszkodva ágaskodott. Mintha tulajdonosa sietve pattant volna fel belőle. Az asztal lapjára ejtett kagylóból folyamatos bűgő hang szűrődött a csöndbe.

– Van itt valaki? – kockáztatta meg András. Öltönyzsebébe nyúlt, mivel apró szűrő érzés lepte meg orrát. Zsebkendő helyett csak a Herceg fiolája akadt kezébe.

Az asztal mellett párnázott, vastag keretes, ormótlan ajtó engedett utat befelé. Résnyire volt nyitva. András rövid tétovázás után odalépett. Emelte a kezét, de aztán leengedte, és belesett a résen.

Csupa fény és üveg iroda tűnt elé. A tér nagy részét egy sötétbarna fa íróasztal töltötte ki. Ezen ült a Főnök.

Nagyjából úgy festett, ahogy Béla leírta. Ingben és nyakkendőben kevésbé tűnt öregnek. Nadrágja bokáig letolva sötétlett.

András hátrahőkölt, és megdörzsölte száját majd orrát.

A két lány a férfi előtt térdelt. Márk lépett mögéjük, kezében egy törülközőt tartott. Valamit beszéltek, de tompán, csöndben és izgatottan.

Az inger előbb kért kielégülést, mint a gondolat. Tüsszentése belehasított a suttogásba, megtörve a négyes mozdulatlanságát. Mind felé fordultak, emelték fejüket, megfeszültek. A Főnök csillogó, égszínkék szeme megdöbbenetette Andrást.

– A tízóraai előjegyzés, uram – jegyezte meg Márk fagyosan, és az ajtó felé indult. Keze lendült, hogy behúzza a mozdulatlanságba dermedt András előtt, de a Főnök hangja megállította.

– Várj, csak, várj. Hagy nézze meg ő is. – Erővel és fiatalosan csengett orgánuma. Mintha a hatalom konzerválta volna a tónusokat és a hanglejtést.

Márk rövid mozdulatlanság után kitartha András előtt az ajtót. Intett befelé.

A férfi tétován, kezeit zsebre vágva az asztalhoz sétált. A két nő felállt előtte, oldalt tértek. Kutatóan végigpásztázták tekintetükkel, aztán másfelé figyeltek.

András azonban már nem őket nézte, hanem azt, amit korábban mind lestek, az asztalról lelógó lábat.

A Főnök combjának belső felén valami rémületes dolog tenyészett. Gyerekujjnyi méretű, bíborszínű kelés, duzzanat, melynek tetejéből sárga genny szivárgott. András megérezte a szagát is, és elfintorodott.

– Jó aromája van, ugye? – Kacsintott rá az öregember, beosztottja tekintetét kereste sajátjával: – Látott már ilyet?

– Láttam már hasonlót – felelte bizonytalanul András.

– Mikor? Hol? – A Főnök hirtelen, erőszakos mozdulattal intett a másik három felé. – Kimehettek. Majd mi megoldjuk a fiúval.

Márk ellenkezett volna, de aztán a megszokás győzött. Bólintva sarkon fordult, és megelőzve a két lányt, dühösen kisietett.

András az ülő mellett, az íróasztalon tűt, zsebkendőket és egy üveg drága whiskyt pillantott meg.

– Szóval? – kérdezte az öreg, mikor becsukódott az ajtó, és ők egyedül maradtak.

– A nagybátyám egyszer a derekán mutatott hasonlót – jegyezte meg András letérdelve. A kelés közléről még büdösebb és rémisztőbb volt.

– Mit csinált vele?

– Felvágta a kelést, és a mélyén megkereste a szőrszálat.

– A szórszálat? – A Főnök elgondolkodott. – Igen, nekem is eszembe jutott. Egy begyulladt szórtüsző. És aztán?

– Kitépte.

– Hm. Fájhatott.

– Ordított közben.

Az öregember felemelte az üveget, meghúzta.

– Ne haragudj, fiam, hogy nem kínállak, de egyikünknek józannak kell lennie. Annak, aki megcsinálja.

– Tessék?

– Jól hallottad.

András felegyenesedett.

– Ő a bicskáját használta – magyarázta idegesen. – Ömlött a vér. Emlékszem...

Az öregember háritó mozdulatot tett, majd lekászálódott az asztalról. Nadrággal összebéklyózott lábával mint egy pingvin, a nagy, terpeszkedő bőrdíványhoz ment. Felfeküdt rá, majd az üvegre nézett:

– Ideadnád?

András a kezébe adta, és a férfi ismét ivott. Elégedetten hátradőlt.

– A fiókomban találsz egy bársonytokot. Egy *tanto* van benne. Tudod, mi az a tanto?

András tétován állt a dívány előtt. Látszott rajta, semmi kedve a fiókhoz menni. Aztán megrázta fejét.

– Nem. Nem tudom.

– A tanto a legrövidebb japán kard. Tulajdonképp egy kés. Általában a csatában nem használták, csak a végén, mikor az ellenfél fejét vagy orrát kellett levágni. Vagy ezzel adták meg a haldoklónak a kegyelemdöfést.

Az öreg feljebb ült, duzzadt lábát óvatosan egy párnára emelte.

– Minek az a tanto, uram? – kérdezte András teljesen feleslegesen.

– A minnek nem jó kérdés. A mivel a fontos kérdés. Ezzel a tantoval több száz férfit öltek meg – folytatatta a Főnök vidáman és részegen csillogó szemmel. – Egy barátomtól kaptam, egy japán üzletembertől. Együtt golfozunk. Családi örökség. Miután szereztem vesét a haldokló lányának, úgy gondolta, ez a legnemesebb gesztus, amivel kifejezheti háláját.

András bólintott, majd lassan hátrébb lépett. Az öreg nem eresztette el tekintetének fókuszából. Olyan volt, mint egy kékszemű kobra, amely képes a hipnózisra.

– Még mindig nem látom a kezében – jegyezte meg csöndesen.

András az íróasztalhoz ment, kihúzta a fiókot. Fekete bársonnyal borított téglalap sötétlett benne. Volt még ott más is, de nem látta őket. Csak a dobozra tudott nézni.

– Hozd ide bátran! – szólt rá a fekvő. Mikor megkapta a dobozát, leszedte fedelét, és széthajtogatta a rizspapírt. Eléjük tűnt a fém. Nem volt tokja, csak a fekete markolat, a kis köríves kézvédő és a csupasz csillogás.

– 1615-ben, Oszaka bevételénél a foglyul ejtett szamurájok egy része árulás miatt érdemtelenné vált a rituális halálra. Tokugawa sógun elrendelte, hogy úgy pusztuljanak el, mint a veszett kutyák. Döfjék le őket egy késsel. A feladatot a barátom őse teljesítette ezzel a tantoval. Azt hiszem, egészen egyértelmű, hogy neked is ezzel kell elvégezned a beavatkozást.

– A mit? – nyögött fel András.

Az öreg felnézett rá, majd bólintott, és markolatával előre feléje nyújtotta a fegyvert.

– Rajta. Benned megláttam a lehetőséget. Ezek... – megvetően intett az ajtó felé. – Tűt hoztak. Le akarták csapolni a gennyet. Nők, mind a három – Legyintett, majd ismét

elhelyezkedett fekhelyén. Az üveget homlokához tapasztotta, aztán szájához emelte, kortyolt újból belőle.

– Én nem tudom ezt megtenni – mondta hirtelen András, bár kezében ott volt a kés, és már a szőnyegen térdelt a bűzlő seb felett. Tekintetét a fehér, inas lábon jártatta. A fekete, elegáns bokazoknin. A nadrág kiforduló selyemzsebein.

– Kórházba kellene mennie. Steril körülmények közt...

– Soha nem megyek orvoshoz.

– Nem tudom megtenni.

– Dehogynem – fogta meg vállát a Főnök. – Láttam rajtad, ahogy beléptél. Benned megvan az erő, hogy felvágd ezt a förmedvényt, megkeresd azt a szőrszálat, és kitépd.

András a vén, ráncos arcba bámult, hátha kiolvassa belőle, hogy mindez csak tréfa. Az öreg arca azonban merev és parancsoló maradt, mint egy kőszobor.

Ekkor András megvonta vállát, majd a kés élét a seb széléhez illesztette. Lefelé nyomta, mikor a Főnök megszólalt. Azt hitte, leállítja őt.

– Beszéljünk közben. Az ügyedről – kérte őt az öregember ellágyulva.

András ránézett, bólintott, aztán eszébe jutott valami, felállt, az asztalhoz ment.

– Miért is küldött ide, az az Angéla? – kérdezte a hátától az öreg.

– Nem tudom. – Az álló felemelte a törülközőt.

– Dehogynem tudod.

– Akkor maga is tudja.

– Igen. Én mindent tudok.

András visszatért. A fehér frottíryanagyot maga mellé fektette. Ismét felemelte a kést.

– Gondolom, ki akar rúgatni – jelentette ki, majd hirtelen mozdulattal belevágott a sebbe.

Bő pataokban azonnal folyni kezdett a véres genny. Az öregember felszisszent, alsó ajkára harapott, elfehéredett. A bűz hirtelen elviselhetetlen lett, majd tompulni kezdett.

– Azt hiszem, jogos – nyögte aztán pár pillanat múlva a Főnök. – Otthagytad a csapatot. Egy válságos pillanatban.

– Nincs válság.

András lassan átvágta a húst, a duzzanatot, a gennyet és az ereket. Még több vér folyt ki. A seb szétnyílt, mint a megfeszített, érett szilva. A fiatalember kíváncsian belenézett. Nem látszott, csak a vörös, lilás hús, aztán hirtelen mindent ellepett az előfutó bíborszínű, sötét, zavaros vér.

– Minden változás válság – sziszegte, motyogta az öreg, ki közben a zsebkendőjét tömködté szájába. – És ilyenkor segíteni kell egymáson...– jelentette ki torz, dudorodó pofával.

András egy pillanatra felnézett rá, aztán ösztönösen a zsebébe nyúlt. Csak a fiola akadt a kezébe. Eszébe jutott, nincs nála zsebkendő. Eszébe jutott a törülköző.

A meleg vér kést tartó csuklójára csöppent. Felszisszent, mintha forró víz volna. Felkapta a törülközőt, a sebbe nyomta. Az öreg még jobban megfeszült. Valamennyi genny is a szövetbe ragadt, de aztán azonnal megtelt vérrel. Facsarni lehetett volna.

András megismételte, aztán ismét, aztán ismét.

– Azt hiszem – mondta közben, a feladatra koncentrálnak –, Angélának velem van baja. Nem a munkastílusommal. Szabad ember vagyok. És ezt nem hajlandó elfogadni.

Az öreg megrázta fejét, aztán fuldokolva kirántotta szájából a zsebkendőt, felült.

– Erre most jöttél rá?

– Igen.

– Nem vagy szabad – fröcsögte a fájdalomtól eltorzult arccal.

– Itt csak alkalmazott vagyok, nem tulajdon.

- A húsemban vájkálsz.
- Emberbaráti segítség.
- Megvan már az a szórszál?

András még nem látta a baj gyökerét, ezért megrázta fejét. Az öreg hátravetette magát, keze a fiatalember vállába mélyedt.

A vér közben lefolyt a bőrkanapéra, onnan a padóra, onnan a szőnyegbe. Terjengős, lencse alakú foltként sötétlett András térde alatt.

– Hopsz, itt láttam valamit! – mondta a fiatalember, és a kés hegyével belepiszkált a sebbe.

– Ajánlom, hogy az legyen! – markolta még erősebben az öreg öltönykabátjának válltömését.

– Talán igen. – András rövid tétovázás után két ujjal belenyúlt a vágásba. Apró, kunkorodó valami akadt a kezébe.

– Ez az – jegyezte meg diadalmasan, majd megrántotta a szórszálát.

Halk reccsenéssel szakadt ki helyéből. Gyökerén dagadt, duzzadt kis gennycsomó remegett. András a padlóra rázta ujjáról, majd ismét a sebbe nyomta a törülközőt.

– Öntsd le ezzel – nyújtotta felé az üveget az öreg krétafehéren. Zihálva szedte a levegőt. Homlokán, hóna alatt izzadság csorgott. Szeme üvegesen meredt András kipirult arcába.

– Biztos? – kérdezett az vissza.

– Biztos.

A fiatalember elvette az üveget, majd lötytyintett belőle a sebbe. Úgy tűnt, mintha pára, gőz csapódna fel belőle.

A Főnök felsikoltott.

Ahogy András az eltorzult arcba nézett, megértette, hogy történjen bármi, ki van rúgva. Nem maradhat a cégnél olyan ember, aki látta Őt ilyen helyzetben.

Valaki kopogott az ajtón.

– Minden rendben? – szűrődött be Márk izgatott hangja.

A Főnök nagy nehezen összeszedte magát, intett.

– Igen. Takarodj – szólt elhaló hangon.

András közben erősen belenyomta a vértől lucskos törülközőt a metszetbe, majd rövid tűnődés utána a nyálfoltos zsebkendővel átkötözte. Amint megemelte a vékony lábat, megérezte a vén, aszott hús súlyát.

– Óvatosan! – suttopta neki az öreg. Hirtelen mozdulattal elvette az üveget, és locsolt még belőle a rögtönzött kötésre. Zihálása tompult, szemébe visszaköltözött a kutató értelem. Felmérte a vérfoltos férfit a dívány mellett.

– Tehetséges vagy a válságmegoldásban – jegyezte meg fáradtan.

– Igen. Én is úgy vélem. Épp ezért...

– De Angélának igaza van.

András elhallgatott. A válaszon törte a fejét, aztán a kimerült arcba pillantva ráeszmélt, nincs mit mondania. Kifelé indult.

– Hozz nekem gyógyszert az asztalfiókból. És a távirányítót – szólt utána egykori főnöke. – Ez az utolsó kérésem.

András visszaballagott az íróasztalhoz.

– Egy kis fémdobozban van. A távirányító pedig a...kép mellett – magyarázta az öreg.

Az asztalon lévő, ezüstkeretes fényképen ő volt egy fiatal, szomorú szemű nővel.

– A felesége? – kérdezte András.

– Az volt.

A fiatalember visszament a díványhoz.

– Meghalt – magyarázta kéretlenül az öregember, elvéve a távirányítót. A szemközti falra aggatott nagyképernyős tévére bökött vele. – Már csak a videóinkon van velem.

András nyújtotta volna a gyógyszeres fiolát is, de ekkor elérte őt az ötlet. Mielőtt tudta volna, mit tesz, a zsebébe nyúlt, és előhúzta a Herceg áruját.

– Tulajdonképp dolgoztam valamin, uram – jegyezte meg óvatosan. A Főnök bizalmatlanul leste a golyócskákat. Szája széle még remegett az átélt megpróbáltatásoktól, nyelvével folyton kisebesedett alsó ajkát nyalogatta.

– Mi ez? – kérdezte.

– Egy új dolog. Forradalmasíthatja a televíziózást. Azt gondolom, megér egy próbát. Ahogy én is megérdemlek egy esélyt – sorolta András egyre jobban belemelegedve.

– Talán tudok itt is válságot kezelni. Talán tudom, mi jön, és most nem Bíróra gondolok. Az új trendre. Csak meg kell előznünk – átnyújtotta a fiolát.

– Mennyit? – fogta kézbe tétován az öregember.

– Egy szemet.

– Szívre nem veszélyes?

– Nem. Nem hiszem. – Vonta meg vállát András.

A Főnök hol a kék golyócskákra, hol Andrásra lesett, majd bólintott: – Most menj. Senki nem láthatja, mikor gyógyszert avagy kábítószeret fogyasztok.

András engedelmeskedett.

Mikor kilépett az ajtón, Márk dühös tekintete pásztázta végig.

– Mi történt? – A férfi szinte nekiesett. András hátrébb lépett, és feltartotta véres ingujját: – Megműtöttem.

A telefonkönyv egy sereg űrhajózáshoz kapcsolódó szervezetről, baráti társaságról és klubról írt. Tolner a legközelebbit választotta.

A haldoklótól hazaérve úgy vélte, a felvett anyag, főképp az, mikor az öreget kiviszik a mentősök a házból, megér egy kiegészítést. Valamiféle utómunkát kell csak kanyarítani hozzá, aztán ki tudja...

Ez az első próbálkozás azonnal tévútra, a fanatikuskok körébe vezette. Az űrhajókért rajongó szemüveges, rosszul öltözött örök gyerekek szűk kis pincehelyiségébe. A falakon orosz és amerikai asztronauták poszterei. Nagymellű csajok helyett égre meredő rakéták. Felfelé sikló hordozók. Az űr csöndjében keringő műholdak. Fémesen csillogó űrállomások.

Nem jelentkezett be, talán ez volt a baj. Rájött volna pár keresztkérdésből, hogy amatőrökkel és bolondokkal van dolga.

Kettő óra felé ért a ház elé. A szűk kis pincelejáróból avas szag böfögött fel. Bekapcsolta a kamerát, és megindult lefelé. Feje fölött kézzel festett tábla – Magyar Űrhajózási Szövetség.

Három férfi ült odabenn asztaloknál, kopott díványon és ócska székeken. A tévében, mely a falra függesztve lógott, egy régi Star Trek ment.

Mind azt nézték, röpke pillantást vetettek a kamerázó Tolnerre, majd visszafordultak a képernyő felé.

Végül a legfiatalabb, a hozzá legközelebb ülő eszmélt: – Hé, van erre engedélye? – állt fel fontoskodva. Szürke garbót és fekete bársonynadrágot viselt. A lábán papucs volt.

– Kitől kellett volna engedélyt kérnem?

– A titkár úrtól – a garbós a két másik, idősebb férfi felé bökött.

– Nem kértem. Baj?

– Gábor bátyám, ez a fiú filmezni akar...– jegyezte meg hátrafelé fordulva a garbós.

A bajszos vénember felnézett rájuk, hunyorított.

– Akkor csak filmezzen – bólintott jóindulatúan.

– Miben segíthetek? – fordult rövid tűnődés után a garbós Tolner felé. Feltűnően húsos szája és vastag szemöldöke volt. Ruhájából, sárgás bőréből, tövig rágott körmeiből cigarettafüst áradt.

– Egy régi eset után nyomozok. Egy magyar úrhajós után...– kezdte Tolner. A másik értőn bólintott: – Farkas Bertalan.

– Nem.

– Akkor talán az örök második, a nagy vesztes, Magyarai Béla bácsi? Róla is van anyag.

– Nem, nem ő.

A láncdohányos meghökkent.

– Nézzük csak – kezdte fejét vakarva. – Elek vagy Buczkó? Ők voltak a vésztartalék.

Tolner a fejét csóválta. A kezében tartott kamera mozdulatlan maradt.

– Ez az ember a hetvenes években repült volna. Molnár Endrének hívják.

A bársonynadrágos leült egy székre, ami kopott kis gyerekíróasztal előtt állt, és gondolataiba mélyedt.

– Nem ismerem – jelentette ki végül határozottan. – Úgy értem...

– Értem, hogy érti. Talán a többiek? – Tolner az öregek felé intett.

– Aha – bólintott a garbós kényszeredetten, majd a tévézők felé fordult. – Gábor bátyám, ismerünk mi egy Molnár Endre nevű úrhajósaspiránst a hetvenes évekből?

A két idős férfi összenézett, látszott, inkább egymás arcában keresik a felismerést, mintsem saját emlékeikben.

– Nem – mondta végül kelletlenül a megszólított. – A hetvenes években egyébként sem jött szóba a közös úrutazás. Abban az évtizedben senki nem is álmodhatott róla, akit magyar anya szült, hogy felkerül az ürbe.

A garbós bólintott, elégedetten széttárta karját: – Hallotta...

Tolner odahúzott mellé egy széket, a kamerát az asztalra tette egy zaccos aljú kávéscsésze mellé, majd leült.

– Nincs esetleg valami nyilvántartásuk, ahol a vadászpilóták, vagy az úrutazásra esélyes személyek szerepelhetnek? – próbálkozott a lehető legmegnyerőbb hangján. Érdeklődést mímelve figyelte a másik töprengő arcát. Tudta, saját fél ábrázata is benne lesz a felvételben.

– Vannak ilyen összeállítások, de tudja milyen szubjektív dolog ez...– jegyezte meg végül a férfi bizonytalanul. – Az egyik pilóta így emlékszik, a másik orvos úgy.

– Egy örült, aki teljesen az úrutazás eszméjének a rabjává lett? Olyasvalaki, akinek megvolt rá az esélye, de nem jött össze neki?

– Nem – a férfi határozottan megrázta fejét. – Ha lett volna ilyen eset, biztos tudnánk róla.

– Értem – sóhajtott fel Tolner. Felállt, felvette a kamerát az asztalról. A férfi rebbenve megérintette csuklóját.

– Ha van ismerőse a társadalombiztosításnál – jegyezte meg ravasz arckifejezéssel –, talán ki tud deríteni ezt-azt.

Tolner közelebb hajolt, bár az idegen füst szaga határozottan taszította: – Hogyan?

– Ott nyilvántartanak minden munkahelyet az ember élettörténetében. Könnyedén le tudja ellenőrizni, hogy ez a Molnár Béla...

– Endre.

–...Endre vadászpilóta volt-e. Vagy volt-e egyáltalán katona. Avagy csupán egy szélhámos, aki beadott magának egy jó kis mesét...– A garbós elégedetten bólogatott, saját kitűnő ötletén, avagy az utóbbi feltételezésen mosolyogva. A kamera surrogva vette sárga fogazatát.

- Hát, köszönöm – intett Tolner tétován, majd felállt.
- Várjon! – szólt rá beszélgetőtársa. – Kimegyek magával egy cigire.

Bár nem volt kedve hozzá, odakinn az operatőr elfogadott egy szálát. Kelletlen szél fújt. Mellettük, az úttesten nehézkes járművek zúgtak el.

- Lent nem lehet – bólogatott a garbós. – Károly vagyok – nyújtotta kezét.
- Tolner – fogta meg a nyirkos tenyeret a fiatalember.
- És, jól megy ez a riporterkedés?
- Most nem.
- Mert gondoltam, váltok. Itt amolyan gondnok lennék.
- Értem.

Károly elnézett a távolba, ahol egy kéményből valószínűtlenül fehér füst gomolyog elő: – Tudja – jegyezte meg csendesen –, ezek az öregemberek odalenn megőrjitenek.

– Miért? – szólt közbe kíváncsian Tolner. Érezte, nincs szükség biztatásra. A férfiből eltűnt minden feszélyezettség, esetlenség.

– Minden, amiben hisznek, minden halott. Ennek a dolognak vége. Egy másik korban élnek – A gondnok arca mind keményebb lett, de merev vonásai mögött valami izzó düh is megjelent. És kiábrándultság. Cigaretta ujjával gesztikulált, míg a másik kezét nadrágja zsebébe dugta.

– Az űrhajózásra gondol?

Károly a fejük feletti táblára bökött: – Mi másra gondolnék?

Fújt egyet, levegőt és füstöt, majd így folytatta: – Az, amiben ők hittek, valamikor egy szép mese volt. Elképzelhetőnek tűnt, sőt, valószínűnek. Hogy bázist építünk a Föld körül. Aztán telepet a Holdon. Eljutunk a Marsra. Majd a Naprendszer széléig merészkedünk. Többgenerációs hajók. A világűrben úszó városok. Benépesítjük a galaxist, nincs többé határ, sem a képzeletben, sem odakinn...– hadarta egy szuszra. Tolner egészen megdöbben a szóáradaton. Látszott, a férfi már régóta gyűjtögeti dühét. – Három éve vagyok velük – folytatta Károly valamennyire megnyugodva. – Elolvastam mindent, amit elért raktak. Megnéztem minden dokumentumfilmet. Tudok minden adatot, pedig nem túl jó a memóriám, minden adatot az űrhajózás történetéből. Szóval, összegyűjtöttem annyi dolgot, amennyit az a két öregember az élete folyamán. Most hogy van ez?

Tolner felvonta vállát. A cigaretta keserű és nedves volt.

– Ezt hogy érti? Milyen vonatkozásban?

Károly megcsóválta fejét.

– Nem érti.

– Nem.

– Ha maga belecsöppen egy új tudományágba, legyen az mégoly fiatal is, pár évtizedes, és elkezd tanulni a dolgokat az alapoktól, akkor vajon mikor éri utol azokat a szakembereket, akik ebben éltek le az életüket?

Szónoki, túlhangsúlyozott kérdés volt, Tolner csak hunyorított válaszul. Egy rázkódó, csattogó busz ment el mellettük, ezért nem hallotta a garbós szavát.

– Tessék?

– Soha.

Károly behunyt szemmel szívott a cigarettán. Csak akkor nézett a fiatalemberre, mikor kifújta a füstöt, jó tíz másodperc elteltével.

– Nincs az az energia, amennyivel beérhet egy igazi szakembert, aki közben folyamatosan gyarapítja a tudását, emészt, elemzi és feldolgozza az infókat. Nos, én három év alatt tudok annyit az űrhajózásról, mint a két vénség odalenn. Megkérdezem még egyszer, hogy lehet ez?

Az operatőr lassan eszmélt, most először bánva, hogy nem hagyta bekapcsolva a kamerát: – Nincs új információ.

– Igen! – bólintott diadalmasan a garbós. – Az úrhajózásban már nem történik semmi érdemleges. Persze azért ilyen-olyan események zajlanak, fellőnek egy újabb kísérleti műholdat, lezuhan egy űrsikló, avagy a nemzetközi űrállomáson ismét váltja egymást a legénység – de történés, fejlődés, változás, az nincs ezen a területen. Mintha minden befagyott volna. Mintha hírzárlet lenne. Mintha elfeledkeztünk volna a fejünk fölötti térről. Arról már nem is beszélve, hogy a nagy terveket végképp lefűjták.

– Költségek. A háború...– jegyezte meg Tolner bizonytalanul, mert tényleg hallott valami ilyesmit. A cigaretta kezdett a körmére égni. Idegesen eldobta, rátaposott, közben futólag karórájára lesett. Találkozója volt Noémival.

– Nem – rázta meg fejét elégedetlenül a garbós. – Ez csak a szöveg. Vannak alternatív tervek. Ionhajtóműről, napfényvitorlákról – ezek jóval olcsóbbak lennének. De még egy Mars-expedíció sem olyan költséges, mint ahogy azt állítják. – A ház falába nyomta a cigarettacsonkot. Jópár fekete kör hirdette korábbi pihenőit. – Ez csak szöveg. Valami más van itt.

– De mi?

– Nem tudom. – Felsőhajtott, majd kezét nyújtott Tolnernek. – De maga a tudósító. Találja meg maga.

Tolner bólintott, és ezúttal megszorította a másik tenyerét.

Noémi egy kávézó sarokasztalánál várta. A nagy, széles üvegtáblákon át egy buszmegállóra lehetett látni. A nap bágyadtan sütött át a szemközti házak tetején.

– Fáradtnak látszol – ült le Tolner. A kamerát bekapcsolva az asztal sarkára állította. Jó szögbe, hogy mindketten benne legyenek.

Noémi most először nézte meg tüzetesebben a szerkezetet. – Te ezt is veszed? – kérdezte gyanakodva. Tudott az Élet-projektről, Tolner célkitűzéseiről. Önmagát azonban valamiért kívülállónak hitte.

– Nem – hazudta rövid tünődés után Tolner. A felvevő halkán surrogott. Odajött egy pincért.

– Egy kávét – kérte az operátor. A lány előtt narancslé sárgállott.

– Tényleg fáradt vagyok. Fáj a hasam is – sóhajtott Noémi.

– Mitől? – Tolnernak eszébe jutott András megjegyzése a terhességről. – Csak nem...?

– Nem – hártott a lány a férfi arcát fürkészsze. – Azt hiszem.

Hallgattak egy sort. Tolner a szőke pincéernőt nézte, aki végtelenül praktikus mozdulatokkal elkészítette a kávéját. Arra gondolt, felveszi a műveletsor végét, de aztán letett róla.

– A tegnapi este is nyomaszt – folytatta a lány.

– Ja, igen, a tegnapi este – bólintott a férfi a pult felé bámulva.

– Te most se figyelsz.

Tolner végre észre kapott. Kinyúlt. Megfogta a másik puha, elnyúló kezét a műmárványlapon.

– Ne haragudj. Furcsa dolgok esnek ma meg velem.

– Azt szeretném, ha én lennék az.

– Mi?

– A furcsa dolog az életedben.

Tolner ezen elgondolkodott, majd bólintott. – Te is az vagy. Mióta ismerlek. Hidd el. Nem mondanám, ha nem így éreznék.

– Én nem érzek így – Noémi kihúzta a kezét a fogásból. – Valami mást akarok. Elegem van az együttjárásból, és abból, hogy...– elhallgatott, mivel odaért a pincér. Letette a csészét.

–...hogy péntek éjjel lefekszem veled – fejezte be, mikor a fehér inges hát eltávolodott.

– Jól van – Tolner hangjába némi ingerültség költözött. – Mit csináljak?

Cigarettaát vett elő. Míg meggyújtotta, várta a választ, de nem csodálkozott, hogy Noémi nem felel.

– Nézd – kezdte aztán, egy korty kávé után –, azt hiszem, mindketten olyan ponton vagyunk, amin túl kell lépni. Bővítenünk kell a viszonyunk, de azt hiszem, ezt mindketten más ütemben gondoljuk – fogalmazott, nem nézve a lány szemébe. Noémi hevesen bólintott.

– Látom anyám arcát magam előtt – folytatta a fiatalember. – És nem akarom olyannak látni a te arcod húsz év múlva.

– Milyennek?

– Megkínzottnak és csalódottnak. – Noémi eltűnődött ezen. Tolner mélyet sóhajtott, majd más, közönyös hangon rátért a lényegre: – Az anyukád nem ismer valakit a társadalombiztosításnál?

A lány először nem is értette a kérdést, aztán felnézett, és csodálkozva bólintott: – Honnan tudod?

– Nem tudtam. Csak tippeltem. Minden könyvelőnek van ismerőse ilyen helyeken. Meg az adóhatóságnál.

– Nos, azt hiszem, akkor ő is olyan, mint mindenki más. Egy osztálytársa főelőadó.

– Noémi hidegen elmosolyodott. – Ezért hívtál ide?

Tolner a fejét rázta: – Nem – mondta csöndesen, és tényleg elgondolkozott, miért is találkoztak.

– Miért kell neked valaki a társadalombiztosításnál?

– Egy férfi után kutatok.

– El akarsz most menni hozzá? Az anyámhoz? Gondolom, úgyszólván jobb dolgod...– kérdezte hirtelen Noémi, elővéve pénztárcáját.

A férfi csodálkozva nézte: – Menni akarsz?

– Lejárt az ebédidőm.

– Értem. Majd én...

Noémi gyengéden az asztalra tett egy bankót, aztán kinyúlt, megérintette Tolner arcát: – Azért tényleg igyekszel, meg kell hagyni – jegyezte meg.

– Miben?

– Tudod te azt.

Felállt, lesimította ruháját. A napfény tükröződése miatt most láthatta magát az üvegben: – Ki tudja? – mélázott el. – Talán ebben is. – Kezét hasára tette, megsimogatta.

Tolner elővett egy újabb szál cigarettát: – Aha – nyögte, majd a távolodó lány után kiáltott: – Akkor odaszólsz neki, hogy megyek?

Noémi meg se fordulva bólintott, kezével intett hátrafelé.

Noémi anyja azok közé a könyvelők közé tartozott, akik évtizedek óta csupán régi ügyfeleikből élnek. Irodája, mely egy romos bérház belső udvaráról nyílt, szűk volt, koszos és füstös. Az iratok, papírok és akták halmokban heverték mindenfelé. Ő maga, a megtermett, rövidlátó, vörös hajú asszony egy rozoga íróasztal mögött ült, és elfogta a háta mögül beáramló fényt.

Folyton szöszmötölt valamivel. Számítgatott, jegyzetelt, keresett. Állítólag a legjobb volt a szakmában. De ezt csak azok hitték el, akik ügyfelei mertek lenni.

Tolnert valamiért kedvelte. A férfi gyakran érezte magán kutató tekintetét. Arra gondolt, a leendő anyós vizslatja így vejét. Most is, mikor belépett hozzá, kezében a forgó kamerával, előkászálódott íróasztala mögül, és nekiesett.

– Drága fiam, rég láttalak.

Testének tapadásában volt valami súlyos és közvetlen.

– Mostanában nem jössz ebédelni.

– Sok a dolgom – húzódott el a fiatalember. A kamera esetenül imbolygott kezében.

– Akkor is, néha feljöhetnél hozzánk. Noémi igen sokat van nálunk. Együtt is jöhetnétek. – Az asszony felvette cigarettacsonkját, beleszívott, majd elnyomta. A hamutartóból kipotyogott pár régi torzó.

– Dohányzol még? – hunyorított a nő.

– Hát persze – bólintott Tolner.

– Akkor jó. Csak a kis fickóra vigyázz – azzal hirtelen kinyúlt, és megragadta a férfi ágyékát. Tolner megriadt és elvörösödött. Az asszony azonban már el is engedte őt, nehézkesen visszakászálódott helyére. – Nem szeretnék unoka nélkül maradni. A túzásba vitt dohányzás pedig...– nem fejezte be, felpislogott a fiatalemberre. Az még mindig dermedten állt.

– Hát, igen – nyögte esetenül a falnak dőlve. Heréje égett és szúrt.

– Hallom, mit akarsz – bökött felé ujjával a nő. – Mindjárt... Felvette a telefont, tárcsázott. Tolner elnézte őt, majd óvatosan kikapcsolta a kamerát.

Az iménti durva intimitás nem hagyott neki békét. Kiszolgáltatottnak érezte magát. Úgy vélte, ezek után a nő bármit megtehet vele. Tiltakoznia, felháborodnia, veszekednie kellett volna.

– Margitkám, én vagyok az...– hallotta az íróasztal felől, de nem esett jól odanéznie.

– Igen, igen, minden rendben. Az már megoldódott.

Az udvarra néző ablak előtt megsárgult függöny feszült. Mögötte valaki számokat karcolt az üveg porába.

– Azt még megbeszéljük. Nem tudom, hogy a táppénz után mit lehet még tenni. Hogy milyen lehetőségei vannak – szűrődött be tudatába a nő hangja. Az udvaron faleveleket sodort a huzat. Nem tudta, hogy kerül ide levél, nem volt a belső térben fa.

– De más miatt hívlak. Van itt nálam egy fiú, a lányom vőlegénye – Tolner erre megfordult. A vörös hajú nő ráhunyorított. – És diszkréten szeretne utána nézni valakinek. Ilyen riportot forgat. Ahhoz kell. Mehet? Mikor? Ebédidőben? Hát az már...

Hallgattak.

– Értem. Akkor küldöm.

Tolner óvatosan benyúlt zsebébe, kitapogatta herezacskóját a szöveten át. Még mindig fájt. Mintha maradt volna egy sajgó pont a vörös körmök szúrása után. Elhatározta, rágyújt, mielőst kilép innen.

– Mehetsz – tette le a kagylót az asszony. – Tudod, hol van a fővárosi kirendeltség?

Tolner nem tudta, de a nő gondosan, aprólékosan elmagyarázta neki. Onnan kezdte, hogy kilép a ház kapuján. A férfi már korábban észrevette, hogy mindent így csinált. Türelmesen és ellentmondást nem tűrően végigvezet, bemutat, elmagyaráz dolgokat. Szájbarágósan és fölöslegesen.

– Szóval? – zárta le az útmutatást végül az asszony. – Mikor láthatunk?

– Hétfvégén – válaszolt a fiatalember tanácstalanul.

– Biztos?

– Persze. Komolyan.

– Csontleves lesz.

– Imádom.

– Gyere, adj egy pusztit.

Rájött, gyűlöli az érintését. Az asztalon áthajolva dőlt oda az asszonyhoz, jelképesen az arca mellé puszilt. Izzadtságsszag és valami erős, édes dezodor illata csapta meg. A nő szuszogva visszaült helyére. – Aztán tisztességes legyél a lányommal. Ha meghallom, hogy megbántod...

Tolner fejét rázta, motyogott valamit, de a nő már nem figyelt. Egy számoszloptól feketéllő papírt húzott maga elé. Ceruzát vett kezébe, hegyét az első tételre illesztette. A férfi intett neki, és csókolomot rebegve kilépett az ajtón.

Az utcán hiába kotort zsebébe – ismét kifogyott a cigarettából. Eszébe jutott, visszamegy, és kér a vörös asszonytól, de gyorsan elvetette az ötletet. Lomhán feltámadt a szél, belekapott hajába, nadrágja szárába. A férfi úgy tört előre, nekifeszülve ellenkezésének, mint egy sarkkutató. Csak a metró mélyében lelt enyhülést.

A társadalombiztosítás épülete alig pár megállónyira volt. Kevesen jártak az utcán, így eszébe se jutott bekapcsolni a kamerát. Mikor odaért, megállt, és csodálkozva felnézett a háztömbre. Megismerte azonnal.

Elsőéves korában készített egy fotósorozatot a város különösen csúnya, környezetidegen épületeiről. Ez a hely volt a második, amit megtalált. Akkor még hitt abban, hogy sikerül valamiféle hatást elérnie munkájával. A tanárai húzták a szájukat, mivel mesterkéltnek találták az ötletet. Az érzelmi ráhatás, nyomásgyakorlás, a képi mozgósítás egy letűnt kor kihívása volt. Tolner szándéka alapvetően az esztétikai borzalom bemutatása lett volna, de ezt senki nem értette. A nyilvánvaló dolgok gyakorta felismerhetetlenek. Azzal érvelt, hogy az, ami mellett minden nap elmegyünk, néha már egészen egyértelművé válik. A kánon részévé. Ám ha összerakjuk és összegyűjtjük az ilyen csúnya és esztelen dolgokat, ismét ráébredünk eredeti mivoltukra. A társai fellengzősnek találták magyarázatát. Tolner elcsüggedt, pedig az Élet-projekt kezdete volt ez az érvelés.

A portás megkérdezte nevét, felszólalt valakinek, majd a liftekhez irányította: – Az ötödik – szólt utána fásultan.

Keskeny, görbének tűnő folyosóra jutott. Kopott padlószőnyeg borította. A falakba papír, fénymásoló és nyomtatótinta szaga ivódott. Elment egy konyha mellett, ahol két nő kávézott.

– A vőlegény? – szólt után az egyik. Tolner visszafordult. Magas, csontos, szemüveges nő lépett ki a folyosóra, kezében kávéval. – Engem keres – nyújtotta szabad kezét. – Kovácsné.

– Tolner. Az operatőr.

A másik felhajtotta italát, majd a csészét egy hűtőszekrény tetejére rakta.

– Ahogy magának jobb. Mehetünk is – jegyezte meg, majd intett kolléganőjének.

Az asszony darabosan, de roppant határozottan mozgott. Áradt belőle a suta, zsarnoki erő.

– Milyen filmet forgat? – szólt hátra közömbösen.

– Dokumentumot. Egy volt úrhajósról.

– Magyar?

– Igen.

– Farkas Bertalan?

– Nem, egy másik.

A nő megállt, talán saját irodája előtt, lassan kinyitotta az ajtót.

– Másik? Volt másik? – kérdezte csodálkozva.

– Jelölt volt – magyarázta Tolner. Kezében már ott volt a kamera.

– Itt nem forgathat. Bizalmas anyagok vannak – intett körbe a nő, majd az egész helyiséget kitöltő íróasztalhoz ment. Számítógépmonitor terpeszkedett rajta. Gyorsan beütötte a billentyűzeten jelszavát, majd felnézett a küszöbön állóra. – Nem mintha szerintem sok olyan érdekes dolgot tartanánk, de tudja, ez a szabály...

Tolner beljebb sétált, közben elrakta kameráját. A kabátzsebe át volt alakítva: a gép téglateste egy műanyag tokba csúszott, mely nagyjából kiegyenlítette a test ringatózását. A szöveten átlátszó betét került a lencse elé. Így bármit, bárhol vehetett, feltűnés nélkül.

– Kit keresünk? – kérdezte a nő hirtelen.

– Molnár Endre.

– Hány éves?

– Hatvan fölött.

– Ez így kevés.

Az operatőr a falnak dőlve elgondolkodott: – Tud munkahelyre szűrni?

– Igen.

– Akkor keresse a katonaságban szolgáltakat. Budapesti lakosokat.

Kovácsné vadul gépelt, meggörnyedve, az aszal fölé hajolva. Szűk, rosszul szabott kosztümje mint páncél feszült nyúlánk testére.

– Nos, talán van valami. De legalább a kerületet mondja meg, mert még mindig három jelöltünk van – pillantott ismét fel. Tolner megmondta.

– Jöjjön velem! – egyenesedett ki a nő, és valami roppant a derekában. – Lemegyünk az irattárba, ott van az anyag.

A lifttel mentek, amivel Tolner már közlekedett felfelé. Az irattár a pince alatt volt, betonszagú, nagy folyosórendszer. Mindenhol rebbenve riadtak a fények, amerre indultak.

– Mozgásérzékelők – magyarázta az asszony. Tolnernek tetszett, úgy vélte, jól fog mutatni a filmen.

Egy látszatra a többitől semmiben sem különböző sor előtt megállt.

– Itt kell lennie.

– Honnan tudja?

Kovácsné a falra festett évszámra mutatott. Nagy R fehérlett mellette.

– Az ezerkilencszázyolcvanegyves rokkantnyugdíjasok – magyarázta. – A maga emberét ebben az évben orvosi okokból nyugdíjazták.

– Orvosi okokból? – értetlenkedett az operatőr.

– Igen. – Kovácsné behatolt a folyosóra, melynek két oldalán mindenhol embernyi magas fémpolcokon aktakötegek porosodtak.

– Milyen jellegű...?

– Nincs az anyagában. – Elmélyülten kutató, lépdelt fel-alá, majd fújtatva megállt.

– De nem is lényeges. Mert nem találom.

– Nem találja? – riadt meg a fiatalember. Kovácsné feléje fordult, csípőre tett kézzel végigmérte. – Mit gondolt, mi ez itt, a svájci bank? – kérdezte hirtelen jött ingerültséggel.

– Azt hittem...

– Azt hitte...– a nő legyintett, körbenézett, majd kosztümjének zsebéből kézzel sodort cigarettát húzott elő. – Ha tudná, néha milyen állapotokat találok egy-egy sorban. Az emberek vagy az aktáik egyszerűen köddé válnak.

Remegő kézzel öngyújtót tartott a cigaretta alá, aztán mélyen beleszívott. Tolner azonnal megérezte a kesernyés szagot.

– Kér? – nyújtotta felé a nő.

– Ez az, amire gondolok?

– Mire gondol?

Tolner elvette, slukkolt. Az volt. Kellemesen eltöltötte száját, torkát, később tüdejét. Amint kiengedte orrán a szürke anyagot, visszaadta a nőnek a szálát.

– A fájdalom miatt csinálom. Idelelni pokolian jó a légkondi. A szag pár perc alatt kiürül – magyarázta Kovácsné elgondolkodva. – Az az igazság, fiam, de ezt ne mondja el az anyósának, hogy a végét járom.

– Rák? – Tolner érezte, mennyire felesleges a kérdés, az asszony pedig egyetértően bólintott.

– A kemo már nem segített. – Idegesen hajába túrt, ami talán nem is a sajátja volt. – Azt mondták, egyre rosszabb lesz, és hogy ne járjak be dolgozni. De akkor mit csináljak otthon? Így legalább – ismét letűdözött valamennyit a dologból – emberek közt vagyok. Eltűnt emberek közt.

Tolner szótlánul nézte a nagy, sáskaszerű asszonyt, amint eregeti a füstöt. Egy pillanatra úgy érezte, megállt az idő, vagy inkább felgyorsult, és odafenn, a világban hirtelen minden előregedett és elpusztult. Örökre itt marad ezzel a nővel a betonszagú folyosókon. A neonfényben. A rég volt és elhalt nyugdíjasok élettörténeteinek előtt. A gondolat nem rémítette meg, sokkal inkább nyugtatólag hatott rá.

– Hogy érti, hogy eltűnnek? – törte meg aztán a csendet. Kovácsné felvonta vállát.

– Elkeverednek. Kiselejtezik őket. Esetleg tévesen lett összerakva az anyaguk. Olyan embereket kreálunk idele, akik sosem léteztek.

– Az enyém létezett. Beszéltem vele délelőtt.

– Itt nincs. – Az asszony rosszkor válaszolt, heves köhögés támadt rá. Összegörnyedt, kezei támasztékot keresve magukkal rántottak pár aktát a padlóra. Tolner a porosan puffanó sárga lapokhoz ugrott.

– Segítetek – szólt, és letérdelt.

– A fiam barátai szerzik ezt, de mindig mondom nekik, ne ilyen erőset hozzanak – suttogta Kovácsné, majd sarkával elnyomta a csikket.

– Talán mégis létezik – mondta letről Tolner, felnyújtva a kezében tartott oldalakat. Kovácsné csak belenézett a lapokba, majd bólintott. – Magának aztán szerencséje van. – Elvette a fiatalember kezéből az iratokat egybefogó papírtokot. Fejét csóválva mutatta. – Ezért nem találtam. Hanyag munka, nézze csak. Valaki kikaparta a nevét és az azonosítóját. – A gerincen tényleg nem látszódott semmi, csak a felhorzsoltságot.

– Miért tennének ilyet? És ki? – csodálkozott Tolner, mire Kovácsné elindult visszafelé.

– Nem tudom – szólt hátra, és ment bele, előre a felrebbenő fénybe.

A nő odafenn lefénymásolta az állítólagos úrhajós munkahelyeit összefoglaló dokumentumokat, közben végig is nézte az anyagot.

– Igen, azt hiszem, ez az, akit maga keres – kommentálta vontatottan. Mintha már bánta volna a lenti elérzékenyülését.

– Katona volt? – kérdezte Tolner a fénymásoló kiáramló levegőjében melengetve kezét.

– Igen. Egészen nyolcvanegyig. És pilótának képezték ki. Nyolcvanegyben leszerelés. Rokkantsági nyugdíj. Hetven százalékos rokkantság. Mentális okok – Az asszony kivett egy másik lapot, elbiggyesztette a száját. – De aztán még dolgozott – tette hozzá.

– Hol?

– Gyárban, gépgyártósoron. Egészen, tíz, nem kilenc éven át. Onnan aztán végleg nyugdíjba ment. Tessék, itt van, viheti – átnyújtotta a még meleg lapokat Tolnernek. – Majd égesse el, ha már nem használja. Elvileg ki se adhatnám... – A férfi szótlánul elvette, összehajította, és kabátzsebébe gyűrte az öreg történetét.

– Köszönök mindent – mondta sután.

Kovácsné felnézett rá, miközben lezárta a fénymásoló tetejét.

– Nem kell sajnálnia. Üdvözlöm az anyósát. Ha arra gondolok, mit vár magára... – elmosolyodott –... inkább én sajnálom magát.

Tolner vigyorogva bólintott, majd elindult kifelé.

András még úgy, véresen, arcán az átéltek lenyomatával a hetediken lévő kávézóba ment. Kért egy erős feketét a pult mögül riadtan bámuló lánytól, majd bement a mosdóba. Letisztogatta magát, ingujját kidörzsölte hideg vízzel. A nagy, pontos tükörben végignézte arcát, hátha felfedez rajta új ráncokat. Mikor eszébe jutott, hogy munkát kell keresni, hirtelen megjelent egy szája és orra közt. Felmordult, és visszament a kávézóba.

– Valami baj van? – kérdezte a lány, eléteve a kávé.

– Csak a szokásos. Munkahelyi gondok. – A férfi arra gondolt, mikor egy este hosszan füzte a nőt. Az végül megelegelte, és a pult egy rekeszéből elővette gyűrűjét. Felhúzta az ujjára. Napközben túlságosan féltette. Másrészt a férfitendégek jobban kedvelték a csupasz ujjak látványát.

– Ha szükséged van vigasztalásra...

András nem nézett fel az asztal lapjáról a mondatra. Keserűen elmosolyodott. Már rég rájött, hogy mindig meggondolják. Azok, akik először elutasítanak egy házasságtörő ajánlatot, nem menekülhetnek a lehetőség elől. Számolniuk kell vele. Beeszi magát az agyukba. Éjjeleken át forgolódnak a megunt test mellett, mígnem döntésre jutnak. És végül visszatérnek. Mindig visszatérnek.

Üveg koppant előtte.

–...ezt használhatod – fejezte be a nő. Olyan whisky volt, amit az öregembereknél látott.

– Szállítasz másnak is?

– Másnak is lehet vigasztalója.

András bólintott, a palack után nyúlt, de egy kéz elkapta előle.

– Ennek semmi értelme – mondta Ágnes, visszanyújtva a lánynak az üveget. – Tedd el, és akkor nem jelentelek. – A táblára bökött a falon, mely bőszen tiltotta az alkoholt a helyiségben.

A pultos gyorsan elragadta tőle, majd hátrament, a kis, személyzeti kuckójába. András arra gondolt, talán most majd ő fog inni.

– Mióta vagy ilyen szigorú? – nézett Ágnesre. A nő megrázta fejét:

– Mióta téged ismerlek. Inkább meséld el, mi történt.

– Kirúgtak.

– És?

– Mit és?

– Mihez akarsz kezdeni?

András megvonta vállát, jelezve, hogy még ő maga sem tudja. Hogy még nem gondolkozott el ezen.

– Nem tudom. Nincs tervem.

Ágnes bólintott. – Mindig legyen terved. Ha összeomlik a világ, legyen egy ötpontos cselekvési terved. Hogy tudd, mi az első, amit megteszel.

– Leiszom magam. Ha engedélyezed.

– És aztán?

– Felhívlak téged.

András csak próbálkozott, kétségbeesetten, mert jobb ötlete nem akadt, és mert így akart még egy kis ideig kötődni a munkahely emlékéhez. De azért örömmel látta az Ágnes arcát elfutó pirt.

– Ez még...– kezdte a lány, aztán megragadta a karját. – De tudod, mit? A ma estét együtt töltjük. Pusztán emberbaráti okokból. – Megigazította egy hajtincsét, rebbenő, riadt mozdulattal. – Meghívtak egy partyra. Nincs sok kedvem menni, Budán lesz, egy fontos, tévés embernél. Ha elkísérsz, az talán neked is jót tenne. Találkozhatsz olyanokkal, akik segíthetnek neked.

András elhúzta száját, majd magát is meglepve bólintott. – Rendben.

– Hétre gyere értem. Ez egy hétközbeleni rendezvény. Mindenki korán haza akar majd menni – tette még hozzá a nő, és oldalt nézett. Márk közeledett feléjük.

– Azt hiszem, mennem kell. – Állt fel András, és végigsimított a lány vállán. – Akkor este.

Márk nem szólt hozzá, csak intett, mire András szó nélkül követte. A liftben némán álltak egymás mellett, a kijelzőt bámulva.

– Nem vagyok meleg – törte meg végül a csendet a titkár. Markáns arcán megfeszültek az izmok, úgy nézett, ki, mint aki egy testet öltő gondolatra összpontosít. – Tudom, hogy ezt mondja rólam, de nem igaz.

– Rendben – bólintott András beleegyezően. – Tőlem mit akar?

– Fogalmam sincs. Csak arra kért, keressem meg, ha még az épültben van.

A Főnök még mindig a díványon feküdt, keze ügyében a távirányítóval. Lábánál a szőnyeg véres foltját egy takarítónő dörzsölte.

– Magunkra hagyna, kérem? – szólt lágyan az öregember, szemét ki se nyitva.

Márk behúzta az asszony mögött az ajtót, András pedig közelebb lépett a fekvőhöz. A Főnök lényegesen jobban nézett ki annál, mint mikor utoljára látta. Arca megtelt élénk pirossággal, lábán valaki kicserélte a kötést. Ezúttal szakszerűen, sebköztöző gézekkel borították a vágást. A véres törülköző, zsebkendő, a tanto – minden eltűnt, ami az eseményeket tanúsíthatta volna.

A plazmaképernyő András háta mögött éjféketén világított – a videósatorna üres képét mutatta.

– Honnan van? – nyögte végül az öregember, felkönyökölve. Andrásra pillantott, tekintetében a fájdalom és lelkesedés viaskodott. – Honnan szerezted?

– Egy szállítótól.

– Van még?

– Nem tudom.

A fekvő súlyosan, megfontoltan kiengedte a levegőt, majd kikapcsolta a tévét. A távirányítót a padlóra dobta. – Itt volt mellettem – suttogta vágyakozva.

– Tudom.

– Ez...– a vénember megrázta fejét, majd hirtelen felült. Látszott, már teljesen visszatért ereje. Mereven, előredőlve vizslatta a kötést, végül így szólt: – Azt mondtad, ez a dolog, forradalmasíthatja a televíziózást. Tudod mit?

András megrázta fejét.

– Igazad volt. Ezt mindenkinek meg kell tapasztalnia. Persze...egyelőre, gondolom, nem legális...– Eltűnődött, majd legyintett. – De majd az lesz. A tömeg akarata minden akadályt legyőz. Olyan, mintha a dohányzást próbálnánk betiltani...

András még közelebb lépett. Már majdnem az ágy lábánál állt.

– Mit akar még tőlem?

A kék szempár végigsöpört rajta, majd az öregember felnyújtotta a kezét. András felhúzta őt, a hóna alá karolt.

– Az ablakhoz – utasította a rekedt hang.

Odatámolyogtak az egyik panorámaablakhoz. Az üvegen túl a folyó és a hidak felé lehetett látni. A távolban füstölt egy kémény.

– Látniuk kell, amit én láttam – magyarázta az öregember András fülébe. Szeszszag és izzadság párája keveredett köztük. – Ez megrengeti a világunkat. Azt, amit a világunknak hiszünk. A te dolgod lesz elősegíteni a dolgot. Elsöpörjük a régi, megkorhadat valóságunkat. – Karjával terítő mozdulatot tett. – És valami újat vezetünk be az életünkbe. A totális televíziót. A totális víziót – harsogta. Majd józanabb hangszínre váltva feltette a kérdést: – Mikorra tudsz szerezni?

András megvonta szabad vállát.

- Telefonálnom kell.
- Hát telefonálj!

A Herceg azonban nem vette fel. Pár másodpercnyi kicsöngés után bekapcsolt hangpostája.

– András vagyok, a tegnap esti vevő – hadarta a fiatalember a mobilba. – Sürgősen hívj vissza, ha tudsz. Nagy üzletem van számodra – azzal letette. Várakozóan nézett az öregemberre, aki időközben visszaült íróasztala mögé.

– Tíz kiló – szólalt most meg. – Legyen mondjuk tíz kiló. Ha megszerzed nekem, visszaveszlek. – Kőrmével koppintott az asztalon. – Visszaveszlek, és elküldöm Angélát – Újabb koppintás. – Visszaveszlek, Bíró fölé. Te leszel az egész kreatív részleg vezetője. Úgysem lesz rátok szükség többé. – Vihogott, koppintott majd intett. – Most menj. Csak jó híreket akarok hallani.

András bólintott, megfordult, de az a határozott hang ismét megállította. – És remélem, ez a kettőnk titka marad.

A fiatalember nem válaszolt. Érezte, most abban a helyzetben van, hogy nem kell válaszolnia.

Nem ment vissza az irodába. Leliftezett a földszintre, és kísértelt az utcára. Tűnődve nézte a felhős eget, várta, hogy az arcába csapó szél enyhüljön. Még dél sem volt, ám évek óta először nem volt terve a nap hátralevő részére. Nyugtalanul megindult az autója felé, beszállt, majd indított, besorolt a forgalomba.

Úgy szakadt rá ez a szabadság, mint egy nyári zápor. Mióta a Csatornánál dolgozott, minden napját szigorúan beosztotta. Munka, szórakozás és pihenés. Ha eltért a megfelelő arányoktól, már rosszul érezte magát. Mint aki nem teljesít egy ki nem mondott, meg nem határozott tervet. Főleg a munka, az elvégzendő napi feladatok okoztak lelkiismeretfurdalást. Nem volt problémamegoldó típus, noha gyakran ezt várták el tőle. Így aztán az akadályokat többnyire nyugnek, bosszantó, kelletlen súlynak érezte. Ám még ezek is, ezek a gondok is továbbgörgették napjait, heteit, és így nem kellett töprengenie azon, mi lesz vele.

Most, a ritkás déli forgalomban haladva a hidak felé, azon kapta magát, hogy végre egy konkrét és összetett cselekvéssorozatban képes lesz megformálni a jövőjét. Aztán eszébe jutott az esti találkozó a lánnyal, és ennek kifutásán kezdett tűnődni. Ami azon túl volt, az ismeretlen, ám biztató homályba burkolózott.

Tolner a város egyik legnagyobb és legcsúnyább útján haladt. Mellette hangos robajjal zúgtak el az autók, ám ő nem is figyelt rájuk.

Az öregember lassan kibontakozó története mind több megerősítést nyert. Valamiért már sokkal korábban eldőlt a dolog. Akkor, mikor az állítólagos úrhajós a fülébe súgta utolsó szavát. Akhilleusz. Mit akart ez jelenteni? Tűnődve megállt, órájára nézett. Jól benne járt már a délutánban. Az autók a munkából hazafelé igyekvőket szállítják mellette. A kamera aksija is lemerülőben.

Szemközt, egy kovácsoltvas kapu felett íves felirat vont a figyelmét. Rájött, a kórháznév az, amit a mentősök adtak meg neki. Ide hozták az öreget.

Elbűvölte a véletlen egybeesés.

– Ez valami átkozott jel? – kérdezte magától tűnődve, de a forgalomtól nem hallotta saját hangját.

Ide-oda kapva a fejét elindult, nekivágott az úttestnek. A legközelebbi zebra túl messze volt, és ő mihamarabb bizonyosságra vágott.

Az autók fékeztek, dudáltak, csikorogva megálltak, vagy kikerültek. Volt, aki direkt felé rántotta a kormányt.

Lihegve érte el a túlsó oldalt.

– Ez nem volt semmi – biccentett a portásfülkéből egy vénember elismerően. – Majdnem elcsapták magát, mint egy macskát.

– Egy beteghez jöttem – nyögte ő, a térdére támaszkodva.

– Menjen a főépületbe, rögtön itt egyenesen, előre. Ott a nővérek majd eligazítják. Négyig van látogatási idő. – Intett az öreg a háta mögé, és felnyitotta a sorompót valaki előtt.

A főépületben halkán, sziszegve nyíló ajtó bocsátotta be. Zöld növények, fényesre sikált felületek fogadták. Lágy, enyhe fertőtlenítőszag terjengett. Biztonságot és meggyőződést sugallt. Tolner arra gondolt, itt ő is kibírna egy lábadozást.

Félköríves pult mögött fiatal, szőke lány fogadta.

– Miben segíthetek? – mosolygott vidáman.

Tolner biccentett. – Egy beteget keresek – megmondta a nevet. A nővére számítógépének billentyűzete fölé hajolt. Két ujjal gépelt, nyelvét kidugva. Mellei nekiütődtek az asztal szélének. A kék egyenruha szűziesen takarta testének majd minden érdekesebb részét.

– Azt hiszem az E épületben van. – Nézett fel elkomorodva. Arca hirtelen megváltozott. Sötét árny, rosszkezd suhant át rajta.

– Az mit jelent? – kérdezte nyugtalanul Tolner. A nővér balra mutatott. – Átvág a parkon, és a szobornál balra fordul. A kerítés melletti legközelebbi téglapépület az E. Ott találja... – ismét a képernyőre nézett – ...a harmadik emelten, a 31-esben.

– Az mit jelent? Hogy ott van? – kérdezte csökönyösen Tolner. Némi szorongás vegyülhetett hangjába, mert a lány megszánta. Gyorsan körbenézett, majd suttogva visszakérdezett: – Közeli hozzátartozó?

Tolner a fejét rázta. A nővér megnyugodva bólintott. Arcát valami kelletlen fintor rántotta össze.

– Akkor nyíltan beszéljek. Sok jót ne várjon. A reménytelen eseteket viszik oda.

A fiatalember kísétált, majd a megadott útvonalon átvágott a gondosan ápolt parkocskán. Egy bokorból madárraj röppent fel lépteire. Ő is megijedt, hátrahőkölt.

A nővér által említett szobor anyát és lányát ábrázolta. A földgolyó stilizált másán álltak. Kezüket ernyőzte. Előretekintettek valamerre, Tolner, a kerítés, az út mögé. Az operatőr megkerülte őket, majd visszasétált, és gondosan lefilmezte a szobrot.

Bekapcsolt kamerával lépett az E épületbe.

Azonnal megérezte. Először a szag volt. Átható, kelletlen, lomha pára. Durva, hypós anyagokból, hányásból és ürüleből állt össze. Mosdatlan, félelemtől átizzadt ruhákból párolgott elő. Az évtizedes, málló festékréteg alól. Felcaplatott a harmadikra, és csak a lába elé nézett. A sarkokban, fordulóknál koszsávok sötétlettek. Eldobott zsebkendők fehérlettek majd minden pihenőben.

Egy nagy üvegajtón át jutott be a szintre. A zöldszínű, neonfénytől csillogó folyosó üres volt. Belátott a legközelebbi, félhomályos kórtermekbe – azok is üresek voltak. Távol, mesze egy pult és vizesblokk csempéi fehérlettek. Ott sem látott mozgást.

Arra gondolt, keres valakit, valakit, akinél bejelentkezhet, de aztán letett róla. Bágyadtság és rosszkezd rohanta meg. Tudta, hogy a hely okozza, az épületbe ivódott emlékek. Mindig is érzékeny volt az ilyesmire, mivel nagyon jó fantáziával és képzelőerővel rendelkezett. Maga elé lesve indult el, próbált nem benézni a kórtermekbe. Szeme sarkából látott néha árnyakat, mozgást, egy ízben hüppögő sírást is hallott, valami sóhajt, de egyébként sikerült ellenállnia a rémült kíváncsiságnak.

Mikor fordulóhoz ért, vele szemben a harmincas szám fénylett egy bezárt ajtón. A másik oldalt résnyire nyitott ajtóval találta szemközt magát. Amint belesett, keze kilendült teste mellől, előrenyomta és beélesítette a kamerát.

A szobában ott feküdt az öregember. Egy lány ült ágya szélén.

Tolnernek először nem tetszett a nő.

Alacsonynak és tömzsinek tűnt a szűrt, meghatározhatatlan fényben. Seszínű, leginkább barnás haja laza lófarokban verte hátát. Arca szomorú és csupasz volt, kezei az alvó arcát simogatták. Törékenynek és művinek hatott a szobában. Mintha direkt a kamera kedvéért hajolt volna így a takaróval fedett testre. Ajka elnyúlt, és még csillogó, fehér fogai is előtűntek. Arca alatt sötét foltok pettyezték a takarót. Korábban sírhatott.

Hirtelen oldalt fordult, egyenesen Tolner felé.

– Maga kicsoda? – kérdezte nyugtalanul felállva.

A fiatalember, belökte az ajtót, és benyomult.

– Tolner vagyok. Én voltam ott, mikor...– a kamerát az öreg melletti kisasztalra téve kezét nyújtott. A lány bizonytalanul elfogadta. – Maga bizonyára Ella...

– Honnan tudja? – riadtan, de önérzetesen beszélt. Hangja finoman és tisztán csengett. Úgy, mint aki hozzászókkott a sok beszédhez. A közönség előtti beszédhez.

– Az öregúr szomszédjának a kisfia mondta, hogy...– Tolner nem fejezte be, körbenézett.

– Üljön le! – kínálta hellyel a nő, és ő maga is visszatelepedett az ágyra.

– A nagybátyja beszélt nekem magáról, mielőtt...– intett a fekvő felé...–hogyan van?

A lány figyelmesen végigmérte őt. Tolner valamiért nem akart szemébe nézni, helyette az öreg kisimult, nyugodt arcát vizslatta.

– Nincs jól – mondta Ella. – Nem tudom mi történt ma. Maga ott volt, ugye?

– Igen.

– Mit mondott magának?

– Beszélt, a múltjáról.

– Hogy majdnem úrhajós lett?

A fiatalember bólintott, mire Ella felállt, dühösen legyintett.

– Tudtam, hogy egyszer ez lesz. – csóválta fejét, majd fel-alá sétált pár lépést. – Felizgatta magát? Azért mert ön nem hitte el neki? Nem adott neki gyógyszert? – fordult felé hirtelen kérdéseivel. Vádlón támaszkodott az ágy támlájára, majd észbe kapva lehalkított hanggal folytatta: – Bocsásson meg, csak...úgy sajnálom őt. Sokat szenvedett.

Tolner bólintott, és könyökével kissé arrébb lökte az asztalka lapján a kamerát. – Tulajdonképp majdnem úgy történt, ahogy maga mondta. Igen. Felizgatta magát. De nem én tehetek róla. É igen. Nem találtam meg a gyógyszert, csak sokára. Én is sajnálom.

Hallgattak a félhomályban, aztán Ella megrázta fejét.

– Nem maga tehet róla. Csak ilyenkor, valakit szeretünk felelősségre vonni.

– Közel áll magához?

– Annyira nem. Mióta a szüleim vidékre költöztek, azóta én járok legtöbbet hozzá. Addig ők viselték gondját. De ezt rám hagyták.

– Maga hisz neki? Maga elhiszi? – Ella a kérdésre ismét a fiatalemberre nézett.

Nagy, súlyos, nyugodt pillantása volt – és ezúttal érdeklődő is.

– Erről akar forgatni? A mániájáról?

– Hát mánia? Maga szerint csak képzelem?

– Attól, hogy ragaszkodik ehhez az eszméhez, még igaz is lehet.

– Beszélt róla?

A lány kifújta a levegőt, hátradőlt, kifeszítette magát. Roppant a dereka. Teste kidomborodott a kétoldalt szétnyíló kabát alól.

– Nem tudom, mit higgyek. Apámék szerint a nagybátyám megőrült. Kapott valami kezelést, és annak mellékhatásaként jöttek ezek a tévképzetei...

– Milyen tévképzetek?

– Hisz tudja maga is.

Tolner megvakarta állát, ujja alatt sercegett a borosta. Hirtelen arra gondolt, milyennek láthatja őt ez a nyugodt és kellemes hangú nő.

– Igen. Hogy űrhajósnak képezték ki. De valami miatt visszalépett.

Ella bólintott: – És azt hitte, folyamatosan figyelik. Valamilyen kormányok feletti szövetség tud minden lépéséről. Már nagyon hosszú ideje nem hagyta el a házat sem. Az volt a baj...– Felállt, az ablakhoz ment, próbálta kinyitni, de a kilincs nem engedett.

– Várjon! – pattant fel az operatőr, és odasietett. Kezük egy pillanatra összeért. A lány meglepetten lesett rá.

Tolner kihajtotta a kilincset, majd kifeszített egy ablakszárnyat. Lágú és friss levegő ömlött be.

– Azt volt a baj, hogy nem tudta értelmesen elmondani, amit akart – folytatta Ella tünődve. – Mindig feldühödött. Ilyenkor össze-vissza kezdett beszélni. Annak, amit elmesélt, nem volt se füle, se farka. Mintha valami nagy súly nyomná a lelkét. Valami rémisztő titok. És talán attól félt, hogy ez a dolog olyan hihetetlen, hogyha közzéteszi, ha közli akár csak velem, akár csak velünk – hát visszarakjuk az örültekházába. Mert állítólag ott is volt.

– Katonai kórházban.

– Finoman így nevezték.

Elhallgattak. Egymás előtt álltak a beáramló levegőben. A kamera pont őket vette.

– Talán a volt munkatársai többet tudnak róla. A kórház után Újpesten dolgozott, egy öntvényüzemben. Szerintem még megvan, működik. Ott talán még emlékeznek...– A lány elhallgatott, szeme az ágy felé rebtent.

Nem csak úgy tűnt, hanem valóban megmoccan az öreg. Ella azonnal odalépett hozzá, aggódva föléhajolt. Felnézett a lassan csöpögő infúzióra, megkocogtatta az üveget.

– Minden rendben? – kérdezte Tolner nyugtalanul.

– Csak álmodik – jegyezte meg Ella. Visszafordult felé, várakozóan, majd órájára nézett. – Nekem lassan mennem kell. Még...dolgom van.

Felkapta kis bőrtáskáját, és lesimította a haját. Várt valamire, a férfi megérezte, csak azt nem tudta, mire.

– Mi jut eszébe Akhilleuszról? – kérdezte váratlanul, jobb híján. A lány megvonta vállát. – Ő egy görög hős. Trója.

– Ezt én is tudom. Nem emlegette őt a nagybátyja?

– Nem. – Ella megigazította az alvó feje alatt a párnát. – De Endre bácsinak van egy csomó mitológiai tárgyú könyve. Miért fontos ez?

– Ez volt az utolsó, amit mondani akart nekem. Akhilleusz és még valami.

– Akhilleusz és a teknős? – egyenesedett fel a lány.

– A teknős?

– Tudja, a paradoxon. A versenyfutás.

Tolner bambán nézett rá, és elállt útjából. Ella lassan elsétált előtte. Miközben beszélt, hangja mind jobban elbizonytalanodott.

– Versenyfutást rendeznek. A nagy hős és a teknős. Az állat kap egy méter előnyt. Akhilleusz utána. Megteszi a köztük lévő táv felét. A teknős halad egy picit. A hős a maradék felét lefutja, de a másik ezalatt is halad valamennyit, s így tovább.

– Sosem éri be. – Tolnernek beugrott a dolog valahonnan, talán középiskolai filozófiaóráról. Tanult ő egyáltalán filozófiát valaha is?

– De nem valószínű, hogy erre gondolt – zárta le Ella, majd kinyitotta az ajtót. – Marad még?

– Pár percet.

– A kameráját ne hagyja itt.

Azzal elment. Valami légmozgás, illat és hangjának meghatározhatatlan zenéje maradt utána. Lenyomata az ágyon. Tolner odaballagott, és felpaskolta. Az öreg arcába nézett, úgy tűnt, mintha megrándult volna rajta egy izom, de valószínűleg csak képzelődött. Eszébe jutott Ella tanácsa – a kamerához sietett, de az már kikapcsolt, elsötétült állapotban várta. Lemerült.

Pedig még akart egy gyors felvételt a haldoklóról. Bosszúsan kabátjába rakta a készüléket, közben szeme megakadt a szekrény aljába rakott narancslén. A doboz nyitva volt.

Hirtelen megérezte, menyire szomjas. Torka összeszűkül, szája kiszáradt, nyelve megdagadt. Mint mikor éjjel hosszú ivászat után felriad a vízhiányra.

Lehajolt, felemelte a dobozt, és beleivott. Az első nyelettel érezte, visszatér önbizalma és jókedve. Kortyolt még párat, aztán vissza akarta tenni.

Egy erős, inas kar ragadta meg az övét.

Ijedtében a padlóra ejtette a dobozt, a narancslé lágy hullámokban kezdett terjengeni.

Az öreg szigorú, villogó szemekkel nézte. Egyáltalán nem tűnt betegnek.

– A Zénón-könyvben – sziszegte ellentmondást nem tűrő hangon. – A Zénón-könyvben van. Ott keresd! – hirtelen bíborvörös indulat futotta el arcát, szeme fennakadt. Ebben a másodpercben keze lehullt az operatőr csuklójáról.

– Hú – nyögte Tolner, és felegyenesedett. Egy pillanatra attól tartott, bevizelt. Lenézett, ellenőrizte magát, majd az ajtóhoz rohant, feltépte. – Valaki! – kiáltotta. Mögötte a vén test dobálta magát az ágyon. Nem mert megfordulni. – Segítség!

Hangja esetlenül csengett, visszhangzott az üres épületben. Nagy sokára, pár ajtóval odébb egy idős nővér lépett elő. Vaksin, álmosan hunyorgott a fényben.

– Ide, gyorsan! – mutogatott Tolner a háta mögé. Oda is nézett. Az öreg a takarót markolta, teste megfeszült. Félig lerántott magáról mindent, sárga bőre, ernyedte hímtagja megbotránkoztatóan esendő volt.

– Segítsen! – könyörgött Tolner a nőnek, aki félretolta őt az útból. Csak egy pillantást vetett a betegre, majd az ágy fejrésznél lévő kapcsolókhoz rohant, és megnyomott egyet. A távolban megszólalt egy csengő.

– Mikor kezdődött? – kérdezte a nő szigorúan.

– Pár másodperce.

Tolner nézte, ahogy a másik betakarja a fekvőt, aztán próbálja lefogni, így csillapítva a rángást. Pár mozdulattal ellenőrizte a testhőmérsékletét, a pulzusát és a szívverését.

– Komoly a baj? – nyögte a fiatalember még mindig a küszöbön. A háta mögött futó lépések közeledtek.

– Remélem, elbúcsúztak – sziszegte a nővér a válla fölött. – Most menjen...

Tolner kilépett a folyosóra, ahol majdnem beleütközött az érkező magas, nagydarab, fiatal orvosba. Engedelmesen félreállt, majd megindult a lépcső felé.

Már az utcára kiérve tudta, hogy miképp fog folytatódni a délután. Kisütött a nap, Tolner éles árnyéka felsötétlett a járdán. Az előbbi jelenet okozta dermedtség oszlott, és körvonalazódni kezdett előtte a nap további része. A fizikai munkások, kik korán, hétre járnak, lassan végeznek. Kilépnek a külvárosban egy lerobbant gyár udvarára, és eldöntik, megisznak-e még valamit. Nincs más dolga, csak követni őket. Mikor az első pohár feloldja a fáradt rosszkedvet, szóba elegyednek velük.

A metró térképe előtt állva előszedte a beteg nőtől kapott fénymásolatokat. A papírokon ott volt a pontos cím, és reménykedett, nem változtak azóta az utcanevek. Ismét a föld alá ereszkedett, és átszelte a várost.

Amikor kiszállt, valami távoli, nehéz szag csapta meg. Egyből a gyomrába süllyedt, és ettől megérezte, milyen régen evett. A metróállomástól nem mesze, egy buszmegálló részeként lángossütő bódéja állt. Odasétált, közben farzsebébe kotort. Volt pár érme benne. A tálcán árválkodó, kihűlt tésztára bökött: – Egy simát – majd mikor megkapta, leült egy padra,

és mohón falni kezdett. Körötte csikkek, szotyolamag és köpetek borították a földet. Az égen ismét felhők sorakoztak fel, érdekesen tört meg rajtuk a fény.

Valamiért erről eszébe jutott, hogy a kamera használhatatlan. Dühösen toppantott, majd hangosan maga elé mormolta mintegy biztatásul: – Ha már idáig eljöttem.

Megindult, ismét szomjasan, a megadott cím felé.

A gyár egy nagy, kékre mázolt épület volt. Falának festése megfolyt, az utca betonjára csöpögött. Az udvarban láncra vert, hulló szőrű kutya csaholt rá. Mindenféle, ponyvával letakart dolog közt drága autók parkoltak.

– Segíthetek? – jött oda hozzá egy fekete gyakorlót viselő fiatal férfi. Tagbaszakadt termete, húsos, pirospszgás arca nem sok jót ígért.

– Egy ismerősöm várom – jegyezte meg ő bizonytalanul. – Itt dolgozik.

– Fél négykor van sikta. Addig várhat kint, az utcán.

– Sikta?

A másik összevonta sűrű szemöldökét.

– Hát a munkaidő vége.

– Értem.

A férfi megfordult, jelezve, veszélytelennek tartja a betolakodót. Megindult kuckója, az épület oldalába vágott iroda felé.

– Nem tudja, hol ihatnék valami egyszerűt? Hova járnak innen az emberek? – szólt utána Tolner. Egy ideig úgy tűnt, a másik nem válaszol, meg se fordul. Aztán megállt, és balfelé mutatott karjával. – Arra, a sarkon van egy kocsmá. Sokat ne várjon – mondta színtelen, fáradt hangon, aztán továbbcammogott.

A kocsmá valóban a sarkon volt, alacsony, öreg házak közt. Benyitott a nyikorgó ajtón, és a pultnál kért egy kólát. A lófarkas, ősz csapos szó nélkül elétette, majd besöpörte az aprót.

Alig páran voltak a füstös teremben. Két öregasszony fröccs fölött tárgyalt valamit. A sarokban kövér öregember búslakodott, néha megtörölte szemét.

Tolner leült, és kinézett az ablakon. Vigasztalan látványt nyújtott a romos utca.

Beleivott a vízizű kólába, mire hirtelen megrohanták a kétségek. Ahelyett, hogy munka után járna, itt ücsörög. Egy lehetetlen történet nyomában. Egy haldokló hagymázás életét kutatva. Egy paradoxontól fellelkesülve. Vagy a lány emléke miatt, aki úgy feszíti ki magát egy kórházi ágynál mint egy íj? Elmerült gondolataiban, nem érzékelve az idő múlását. A távolból nyikorgó hang kezdett erősödni.

Hirtelen nyílt az ajtó, majd három idősebb férfi lépett be rajta. Mocskos, olajos kezeslábast viseltek, lomhán, bakancsaikat kongatva a pulthoz mentek.

Tolner felhajtotta italát, majd odasétált melléjük. A csapos már poharakkal motozott távolabb.

– Elnézést – szólította meg a mogorva hátaikat az operatőr. – Itt dolgoznak a gyárban?

Nem fordultak felé, csak amikor már azt hitte, süketek. A legszélső egy szakállas, köhögős hangon válaszolt: – Mi közöd hozzá?

– Csak érdeklődnék, egy régebben ott... – A szakállas melletti, egy jellegtelen arcú, alacsony férfi most felé kapott, át a pulton, a társán. – Nem hallottad? – morogta. Keze súrolta Tolnerét.

– Mi a baj, ember? – kérdezte ő, és érezte, a nyugtalanságtól vékonyodik a hangja.

A csapos odatett a szakállas elé egy teli korsót.

– Inkább igyatok.

– Mit kérdezősködik ez? – folytatta az alacsony. – Mi ez itt? Rendőrség?

– Megvan a saját bajunk. Hagyjon nekünk békét – dörmögte a szakállas is, és elvette a második korsót. – Amúgy meg, ha kinéz az ablakon, akkor megláthatja mi a mostani melónk. A munkahelyünk.

Tolner hallgatott, egy ideig állta a fagyos tekinteteket, majd elfordult, és visszament helyére. Csak akkor kezdtek el inni.

Leült, aztán kilesett az utcára.

A kocsmá előtt egy ócska, kétkerekű kordé állt. Vashulladékkal volt megpakolva embermagasságig.

A pultnál a hármás a terem másik sarkába húzódott, körbeültek egy asztalt, élénken vitázni kezdtek valamin.

Az operatőr még mindig az összehányt fémdarabok kusza tömegét vizslatta, és próbált nem figyelni a férfiak felől érkező megjegyzésekre. Pár perc múlva elhalt a dohogás. A csapos bekapcsolta a pult fölötti tévét. Egy délutáni beszélgetős műsor műtapsa hasított a csöndbe.

Tolner mögött a kövér öreg megköszönte a torkát.

– Maga is munka nélkül van? – kérdezte halkán. Meglepően magas, gyenge hangja volt. Tolner félfordulatot tett, bólintott. – Igen.

– Gyár?

– Ez is, az is. De már régóta semmi.

A férfi megrázta nagy fejét.

– Így járunk mind. A becsületes emberek.

A bőr redőkben borította arcát, kézfejét mintha valaha nagyon kövér lett volna, míg most csak egyszerűen kövér. Bontatlan cigarettáscsomag és apró kupicában pálinka állt előtte. A paklit felragadva a fiatalember felé nyújtotta.

– Kér? Vegyen bátran. Nekem már ez sem ízlik. A melóra emlékeztet.

Tolner engedelmesen megbontotta a védőfóliát, lehúzta a celofánt, és kivett egy szálát. A csomagot a férfi elé rakta, majd kezet nyújtott: – Tolner.

– Martinkó – jött az erős, határozott szorítás.

– Itt dolgozott, a kerületben?

– Itt, a szomszédban, a gyárban.

Az operatőr kezében egy pillanatra megállt a mozgó gyufaláng. Aztán eszébe jutott a régi dokufilmes alapelv – hogy nem szabad elárulni azt, ha valami a fontos nekünk.

– Nehéz meló – bólintott, mire az öreg is biccentett:

– A maiak már nem is tudják, milyen az. Reggel hatkor kezdeni, és hajtani sötétig. Más világ van. Olyan, ahol elküldik a becsületes munkást – felragadta a kupicát, egy hajtásra kiitta. – Talán ki akarnak bennünket irtani. Vagy elsatnyítani.

Hümmögött, bólogatva az elmondottakra.

Tolner hamuzott, majd gondosan oldalt fújva a füstöt, így szólt: – Dolgozott nekem itt egy ismerősöm. Molnár Endre.

– Az Úrhajós – biccentett az öreg gondolkodás nélkül, mire Tolner ismét megdermedt. Érezte, hogy kerekedik körötte a világ, rejtett, hihetetlen kapcsolatok nyílnak meg.

– Hát ismerte?

– Mindenki ismerte a...– a kövér észbe kapott, óvatosan folytatta: – ...azt a szerencsétlent.

– Voltak gondjai.

– Voltak. Kinek nincsenek?

– Jó munkás volt?

A kövér elgondolkodott, majd kivett egy szálát pakliból, és Tolner gyufájával meggyújtotta.

– Ahogy vesszük. Sok kezdeményezőkézség vagy kíváncsiság nem volt benne. Odaállt a gép mellé reggel, este meg elment. Ha beszélt, csak hülyeségeket, tudja... – Szeme összeszűkül, gyanakodva a fiatalemberre villant.

– A teknősről? – próbálkozott az.

A kövér megnyugodva bólintott.

– És az elefántokról. Meg hogy az oroszok kivágták az emlékeit. Tényleg, volt is egy nagy seb, végig a koponyája tetején. A főnök azt mondta, autóbalesete volt. Jó ismerős?

Tolner megvonta vállát.

– A barátnóm nagybátyja – maga se értette, miért mondta ezt. De így végre beismerte hangosan is, hogy a lány nem megy ki a fejéből. Mintha filmet ismételnének képzeletében.

– Hát, pár évig volt velünk. Valahogy úgy a nyolcvanas években – a kövér behunyorgott a füstbe. – Ne sértődjön meg, a fiúk miatt – az asztaltársaság felé intett. – Nem szeretik, ha a gyárról kérdezik őket. Senki nem szereti itt. Jól kibabráltak velünk.

Tolner felállt, és ő is odanézett. A három férfi összehajolva tanakodott valamin. Áradt belőlük a fenyegetés és az elkeseredés.

– Jobb, ha elmegy – tanácsolta Martinkó.

– Hát, köszönöm a cigarettát – mondta a fiatalember. – Arra nem emlékszik, mi lett vele, az Úrhajóssal?

– Kirúgták – pislogott fel rá a kövér. – Mint mindenkit. Csak őt előbb.

András Ágnes lakása előtt ült az autóban. Járatta a motort, és nem gondolt arra, mennyi benzin megy pocsékba, sem az északi sark leváló jégtömbjeire.

Csak hat körül jött rá, indulás előtt, hogy nem tudja a lány címét. Mikor felhívta, a másik kábán, álmosan szólt bele a telefonba.

Ágnes egy kertvárosias rész szélén, újépítésű, többemeletes ház tetőterében élt. Telt rá a fizetéséből. Felszabadultan költött mindenre, ezt a férfi már korábban megfigyelte. A lány bölcsésznek tanult, és a jó állás olyan volt számára, mint valami megvalósult álom.

– Sokat vártál? – csúszott most be mellé. Könnyű gyümölcsillatot hozott magával. Szövetkabátja alatt valami fekete, bársonyos ruha tűnt elő. Csinos volt, csinosabb, mint bent az irodában, hol csupán fakó, elnyútt pulóverekben járkált. Talán még az egyetemről, a pinceklubokból, vagy a könyvtár olvasóterméből hozta magával őket. Egy régi élet rekvizitumait.

– Semmi baj. Ráérek. Már rá – motyogta a férfi, és eltette a telefont. Legalább nyolcszor hívta Herceget az elmúlt órákban, de az továbbra is hangpostán tartotta készülékét. Valami történhetett vele, de András nem merte végiggondolni ennek következményeit.

– Hova megyünk?

A lány irányította, és míg átvágtak a szürkületen, felszabadultan csacsogott. Andrást ez is újdonságként érte. Ágnes többnyire komoly és megfontolt nőként viselkedett.

– Vicces vagy ma – jegyezte meg, mikor átértek a folyón. – Tetszik.

– Ennek örülök.

– Többet kellett volna találkozunk.

– Most együtt vagyunk.

– De meddig?

Ágnes kinyúlt, végigsimította a férfi feszült grimaszba torzult arcát.

– Csak most kezdődik az éjszaka. – Olyan könnyedén mondta, amilyen érzelemmentesen. András nem tudta mire vélni.

A helyszín a hegyen volt, a domboldal fái közt megbújó házak egyikében. Az utcáról csak a kapu előteréig lehetett belátni. Kis, beépített kamera figyelte a csengető lányt. Ő bement a mikrofonba a nevét, s hogy honnan jött.

– Egy kísérő – tette hozzá mosolyogva.

Nagy villa volt, több terasszal, garázzsal, és hátul, tömbje mögött ki tudja még mivel. A panorámaablakos, tolóajtós falak mögött emberek mozogtak, pohárral a kézben.

– Legalább nem mi vagyunk az elsők – jegyezte meg András, mikor benyomultak az ajtón. Mindenki egyszerre akart beszélni, inni és elbűvölő lenni. Az átlagéletkor harminc alatt volt. A szemek táskásak, véresek, az arcok megfáradtak voltak.

– Talán van még kaviár – mondta tétován Ágnes, de ekkor eléjük állt egy alacsony, kopasz férfi. Vastag szárú szemüveget és feltűnő ezüstékszereket viselt.

– Nohát, nohát, kit látnak szemeim! – karolta át a lányt. András udvariasan kezét fogott vele.

– A munkatársam – mondta Ágnes. – Ő pedig...

– Tudom ki ő – morogta András. – És igazából csak volt munkatárs.

– Rossz napunk van? – vigyorgott rá a férfi, majd egy kézzel sodort cigarettát nyújtott felé. András megrázta a fejét, eszébe jutott a kék drog, kirázta a hideg.

– Nem, köszönöm.

– Szóródjatok. Keveredjete. Nagyon-nagyon sokan vagyunk – örült a kopasz emberke Ágnes vállát simogatva. – Majd még beszélünk. – Azzal otthagya őket.

A lány rosszalló pillantást vetett Andrára. – Így nehezen fogsz új állást találni.

– Nem tudom, akarok-e. Itt – válaszolt az, és úgy is gondolta. Hirtelen valóban megrohanta egy őszinteségi roham. Amit eddig csinált, azt tudná folytatni, ha találna valaki ismerőst a vendégek közt. Olyat, aki épp keres valakit. Valami átlagos televíziós munkára. De minek folytatná?

A Főnök mást ajánlott.

– Gyere, vegyüljünk! – húzta magával őt Ágnes a büféasztalokig. Pezsgőt ittak, majd ráksalátát szedtek kis papírtányérra. Mellettük fiatal nők beszélgettek, András akaratlanul is figyelt rájuk.

– Nagyon markáns jelenség. Eltúlozza az orosz akcentusát, rájátszik, de ez a vonzereje – mondta az egyik.

– Szerintem egy jó tanárra van szüksége. De az álla, emlékeztet valakire. Idős férfi, régi, amerikai filmekben játszott. Olyan erős, határozott áll. Basalij. Mit jelenthet ez a név?

András megindult, letéve tányérját az asztal szélére. Hátranézve még látta, hogy Ágnes beszédbe elegyedik egy magas, szőke férfival.

Embercsoportok zárultak és nyíltak előtte. A szembejövők félreálltak vagy elvárták, hogy félreálljon. Alig ismerősök és távoli barátok biccentettek. Volt, aki köszönt, volt, aki megkérdezte, hogy van. Nem viszonzott egy gesztust sem.

– Lassan nőtársadalommá válunk – magyarázta a válla mellett egy izgatott fiatalember. Négyen-öten álltak körbe laza csomóban. Hümmögtek és bólogattak. – Nők gyártanak nőknek filmeket nőkről. A férfierkölc, és a hagyományos férfierények ócska, avítt dolgokká lettek. Sőt! Jobbat mondok, az erőszakos megoldások, a dominancia, a testi fenyegetés és a becsületesség, a név tisztelete – mindez mára nevetséges a női interpretációban. Olyan dolgok, melyeken túl kell lépni.

– Talán nem véletlenül – tette hozzá szelíden egy idősebb úr. – Talán a női erő békéesebb világot szül.

– Békés és unalmas. Elvek nélküli világot – kontrázott a mellette álló titkárnőszerű lány. Az öreg helyeslően pillantott rá.

– Akárhogy is van – folytatta a fiatalember hévvel. – A férfinézőpont sorsa megpecsételődött. Bár ne sajnálnám ennyire.

András tovább sodródott, a belső szobák felé. Egy sarokban nagy, lehangolt zongora állt, valaki kétségbeesetten próbálgatott rajta egy dallamot. Atellenben hatalmas televízióképernyő takarta ki a sarkot. Páran ácsorogtak előtte, és az időjárás-jelentést nézték. Odasétált.

– Azt gondolom, látszik a kéztartásán – mondta egy lány a mellette lévő idősebb nőnek. A nő keze lágyan pihent a lány derekán.

– De drágám, lehet, hogy ez csak megszokás – válaszolt a nő. – Nem lehet ennyiből megállapítani.

– Én nem a kéztartásból ítélek – morogta egy férfi sokat sejtetően. Mind, még András is felé fordultak. Selyem nyaksátal viselt, ujjai annak anyagával játszottak.

– Az időjósok hatvan százaléka meleg – jelentette ki a sálas ellentmondást nem tűrően.

– Miféle felmérésből tudod ezt? – kérdezte a lány felvonva szépen ívelt szemöldökét.

– Saját tapasztalat. Nem felmérés. Azok közt, akivel lefeküdtem, azok közt számoltam ki – mosolygott a férfi. – Így jött ki.

– Ez nem stimmel – jegyezte meg az idős nő, és felpillantott a képernyőről, mert reklám következett. – Akikkel lefeküdtél, csak azok a férfiak lehettek melegek. Tehát...

– Nem – csóválta fejét a férfi. – Lefeküdtem a nem melegekkel is.

András mögött valaki megjegyezte, hogy az emeleten kábítószer lehet kapni, de csak lágy, ócska dolgokat. Eszébe jutott a Herceg. Kíváncsian, óvatos megérezéstől hajtva megindult a lépcső felé.

Vastag, szürke szőnyeg borította, úgy érezte, szurokba süllyed a lába. A fordulóban kisebbfajta csoportosulás tartotta fel, egy fiatal, ingre vetkőzött férfit támogatott a szemüveges, kopasz házigazda. A férfi vérző orra elé zsebkendőt tartott. A szemüveges halkán korholta: – Szedd össze magad, nem tört be.

– De betört. Ezért feljelentem! – sipította az ingét összevérző.

– Nem jelentesz fel senkit. Mit mondasz, összevesztetek az áron?

– Kitalálok valamit.

– Akkor ő is kitalál valamit. Tudod te, kinek dolgozik ez az ember?

– Nem érdekel.

– Gyere szépen...– azzal elszakította őt a korlától. A fiatalember ellenkezett egy pillanatig, vissza akart menni, felfelé. Szemében düh és félelem keveredett. A megtorlás vágyán aztán győzött a belátás.

– Menjünk.

András elhaladt mellettük, felfelé.

Egy folyosóra jutott. Szobaajtók szegélyezték, a végében terasz nyílt. Egy lány jött be onnan, a hűvös sötétségből. Egyik vállán lecsúszott ruhapántja, sötét mellbimbója kivillant a szövet alól. A lány keményen András szemébe nézve elment mellette, tovább, a lépcső felé.

Oldalt, az egyik nyitott szobaajtón át halk zúgás és beszélgetés szűrődött ki.

– Nem hiszem, hogy rejtegetned kellene az érzéseid – mondta egy lány női hang, mire valaki felsóhajtott.

András lassan közelebb lépett, és benyomta az ajtót. Egy gyönyörű, középkorú nő állt a szoba közepén, tőle pár lépésnyire zavart fiatalember. A férfi zsebkendőt gyűrögetett kezében.

– Hello – mondta András csöndesen, de a másik kettő nem reagált. Felé se fordultak, szemük se rebbent.

– Amit mondani akarok, megváltoztatja az életem. Nézze el, hogy nehezen tudom csak kifejezni magam. Egyébként sem vagyok olyan iskolázott, mint az ön családja – kezdte a fiatalember végtelen zavarban.

– Ez nem hátrány – bólintott az asszony. – Bár látom rajtad a vágyat, hogy változtass helyzeteden. És nem csak az életeden. – Mosolygott lágyan.

– Tulajdonképp az önén is.

– Ezt reméltem.

– Kérem, várjon, félre ne értsen...

Azonban a nő már ott volt, a férfi mellkasához bújt. Felnézett rá, csodálkozva és eltelve büntudattal.

– A férje. Bármikor bejöhet – könyörgött neki a fiatalember, de az asszony csak a fejét rázta. – Nem érdekel. Te megvallottad az érzéseidet, most rajtam a sor.

A másik döbbenet hallgatta, egészen megmerevedett. Keze mozdult, hogy eltaszítsa magától a nőt.

– Várj! – mondta az. – Tudnod kell, hogy ugyanígy érzek. Mióta beléptél hozzánk. Ahogy először láttalak a sövényt nyírni, úgy éreztem, egy új világ nyílik előttem. Visszaadtad a hitem az életbe. Hogy van még számomra is boldogság.

A fiatalember végre magához tért, és kifeszítette karját, eltolva magától az asszonyt. András is hátralépett, keze mozdult, hogy behúzza az ajtót. De valami marasztalta. Homályos balsejtelem, egy rosszérzés, mely a páros láttán mind jobban elhatalmasodott rajta.

– Hallgasson meg! – szólt erélyesen a fiatal férfi. – Azért jöttem, hogy megkérjem a lánya kezét. A lánya és én szeretjük egymást. Össze akarunk házasodni.

A nő elsápadt, meggörnyedt. Emiatt is, vagy valami csodás átalakulás okán hirtelen kicsinek, törékenynek tűnt. Kezét óvón maga elé emelte.

– Ne! – nyögte, és összeesett. A fiatalember ugrott, hogy elkapja, de a nő oldalt dőlt, a szőnyegre. András hátrafelé mozdult és ki, hogy segítséget hívjon, ám ekkor Ágnessel találta szemközt magát.

A lány a folyosón állt. Fekete ruhájában, szőkén, divatos sminkjével, kiismerhetetlen félmosollyal az arcán várt.

– Téged kerestelek – mondta. – Mindenhol.

– Odabenn – nyögte András. – Elájult – A háta mögé mutatott. A lány kíváncsian előrehajolt, belesett.

– Nincs ott senki – mondta. – Gyere, állítólag itt valaki árul ezt-azt.

András megrázta fejét, és ő is visszafordult a szoba felé.

A helyiség üres volt. Szemközt vele, a fal mellett egy televízió zúgott halkán. A színes alakok némán, lehalkítva gesztikuláltak képernyőjén. Dél-amerikai szappanopera epizódja lehetett, a jelenetben egy fiatalember térdelt egy ájult nő felett. Kisvártatva érkezett egy idős, kopaszodó úr. Lehajolt a nőhöz.

– Ez nem lehet – nyögte András, és ismét eszébe jutott Tolner fürdőszobája. – Ez nem lehet.

Ágnes gyengéden megfogta vállát, hozzábújt, a fülébe suttogott: – Mi a baj? Ma este nagyon más vagy...

– Ma este minden más – válaszolt ő törődötten. A lány egy másik nyitott ajtóhoz kormányozta, kopogott.

– Gyere – szólt egy ismerős csengésű hang.

Ágnes belökte az ajtót.

Hatalmas kandalló előtt, karosszékben, bundájában ott terpeszkedett a Herceg.

Tolner egy másik metrólejárat felé ment, mikor meghallotta a szirénákat. A főúton húztak el a rendőr- és mentőautók. Mikor ő is kiért a folyó felé vivő vastag betoncsíkra, bámészkodók csoportjaiba ütközött. Az állomás felé néztek mind. Ott már több villogó szórt a kék és piros fényt.

– A zálogházat – mondta valaki Tolner mögött. Ő nem törődött az ácsorgókkal, gondolataiba merülve nyomult előre. A metrólejárónál torpant csak meg, ahol a tömeg a legsűrűbb lett. Hirtelen megnyíltak, és ő pont beláthatott a testek közti csatornába. Két mentős cipelt egy hordágyat. A rajta fekvő ernyedten lógatta le róla kezét. Ujjai végéről vér csöpögött a betonra.

– Itt, a helyszínen agyon kéne löni – mondta egy öreg hang Tolner mögött. – Le kéne löni, mint egy kutyát.

A sebesült eltűnt az emberek mögött, utána fekete, terepszínű ruhába öltözött kommandós ballagott komótosan. Arcát maszk takarta. Kezében sötétben csillogott a gépfegyver.

Tolner elfordult, és lement a metróba.

Ezúttal hazafelé indult. A föld alatt, a kopott huzatú széken ücsörögve ismét elővette fénymásolatait.

Az ezerkilencszázhetvenkilences évtől kezdődően legalább öt alkalommal szerepelt a katonai kórház neve. Az úrhajós hol befeküdt, táppénzen, hol kikerül belőle. Látszólag folytonosan, hónapokig kezelésre kényszerült. Tolner tudta, hogy ez lesz a következő állomás, de előbb akkumulátort kell cserélnie a felvevőben.

A lakás üresen és hidegen fogadta. Kellemetlen félhomály terült el benne, a televízió csöndesen, várakozóan sötétlett a sarokban. Rárakta a töltőre a kimerült aksikat, majd kezébe vette a telefont.

A tudakozó viszonylag gyorsan kiderítette, hogy a kórház más néven ugyan, de továbbra is működik. Még mindig a hadsereg tartja fenn. Tolner megkapta a telefonszámát is.

– Nem adhatunk ki adatokat, csak sajtóigazolványra – mondta a kórház központosa, a következő hívásnál. – Be kell fáradnia. De jó lesz, ha siet, ma csak hétig van ügyeletes. Utána az éjszakai személyzet marad csupán.

Tolner megköszönte, és lerakta a kagylót. Az egyik szekrény aljából előkotorta a színháznál kapott igazolványát. Fényképén arca fiatalabb, derűsebb korszakát mutatta.

Arra gondolt, egyáltalán nem kell kimennie ismét a városba. A közeledő éjszakába. Maradhatna itt, felhívhatná ismét a lányt, vagy lefeküdhetne korán. Vagy vághatná az eddig elkészült anyagot. Bár amilyen csekély és sovány termés a mai, sok munkát nem adna.

Felállt, térdcsontja megroppant. Valamiért a földön fekvő úrhajós jutott eszébe. Az erőszakos, durva fogása, amint a fülébe suttogja üzenetét.

Felkapta a kamerát, és kiment a konyhába. Jobb híján vizet ivott, a falnak dőlve. Halkan pattogtak a fűtőtestek, a szomszédban, felette valaki lehúzta a vécét. Odakinn megindult a lift. A háznak egy sokszor megfigyelt nyugalmi állapota volt ez. Mikor még nem érkezett mindenki haza, de már mocorognak benne az estére készülő jelenlévők. Talán rögzíthetné e hangulatot. Békésebb lenne, mit egy ostoba képzet után nyomozni.

Bezárta a csendes lakását, és újból elindult.

Odakinn lehült a levegő, ám tavaszias növényszagot hozott a feltámadó szél.

Eszébe jutott, hogy elmehetne ismét az öreg lakásába. Megkeresni a Zénón-könyvet. Bár a mentős bezárta az ajtót, könnyen be lehetne nyomni.

Megtorpant. A betörés lehetősége felbolygatta, s valami számvetésfélét indított meg benne. Ér ez az egész annyit? Több száz könyv volt ott. Amíg mindet átnézi. Sötétben. Megrázta fejét, és inkább a lebukástól való félelem miatt indult a kórház felé.

Előbb villamossal, majd busszal vágott neki a városnak. Kábán nézte a járdán haladókat, az alatta álló, elsuhanó autók utasait, a plakátokat és a neonfényeket. Ha egy-egy látványosabb kép került elé, felvette. Úgy vélte, jó lesz majd, kitölteni a réseket. Már most azon gondolkodott, megáll-e majd az öreg története önmagában, kisfilmként? Talán tényleg eladhatná valakinek. Ennyire extrém dolgot rég mutattak a tévében. Ehhez persze ki kell kerekítenie az interjút, ha majd a beteg magához tér. Ha úgy lesz.

Amint átszállt a buszra, eszébe jutott, otthon maradt a cigarettája. Megszólalt a mobilja. Noémi hívta. Pár másodperc gondolkodás után kikapcsolta a hangot. Amikor a csörgés abbamaradt, a mobilt is.

A kórház egy nagy parkoló mellett húzódott. Romos téglakerítés szegélyezte. A tetején szögesdrót csavarodott. A parkolón túl egy bevásárlóközpont fénylett. Fotocellás ajtaján folyamatosan áramlottak az emberek, ki-be.

A portásfülkében idős asszony ücsörgött. Kék mintás sálát kötött. Tolner biccentett neki, intett is. Az asszony mozdulatlanul figyelte, amint elhalad előtte.

Három nagy tömbből állt az épület. Mindegyikben elszórtan égtek már a lámpák. A középsőből, egy nyitott ablakból füst kanyargott ki. Idősödő férfi dugta ki fejét a nyitott ablakon, figyelmesen nézte a közeledő Tolnert. Az operatőr biccentett neki is.

Az előtérbe érve savanyú, kelletlen, penészes szag csapta meg. Két nagydarab férfi ült egy asztal mögött, a felfelé vezető lépcső előtt. Végigmérték Tolnert, majd folytatták a beszélgetést. Adó-vevő feküdt kezük ügyében. Sötétkék egyenruhájukon villám jelképezte cégüket.

– Azt hiszem, a nő össze fog omlani – jegyezte meg az egyik kajánul. Társára bólintott:

– Szerintem ez a félreértés pontot tesz a dolog végére. Teljesen meg van róla győződve, hogy a kertész srác őhózzá megy.

– A férj pedig már mindent tud.

– Talán hagyja gyötrődni. Ezért nem figyelmezteti egyiket sem.

Tolner köhintett, majd felfelé intett.

– Jó estét. Föl lehet még menni?

– Kit keres? – fordult felé majdnem szívélyesen az egyik őr. Társa felállt, és lassan elsétált.

– Az igazgató urat.

– Ő már nincs benn.

– Akkor a helyettesét.

– Milyen ügyben?

Tolner felmutatja az igazolványát, majd a kamerát.

– Filmet forgatok. Egy gyors interjú erejéig. Egy hajdani ápoltról kérdezném.

Az őr kinyújtott kezével kérte az iratot, elvette, figyelmesen megnézte. Többször felnézett a fényképről Tolner arcára. Aztán elgondolkozott, közben visszaért társa, két pohár kávéval. Tolnert előntötte a gyengeség, mikor megérezte illatukat.

Az, aki ülve maradt, felemelt egy fehér telefonkagylót, és tárcsázott. Nagyon hosszú ideig vártak. Tolner a kávé szűrőszál álló ört nézte. Úgy érezte, az alak minden egyes részletét örökre eszébe véste. Viszonylag terebélyes has, fekete bakancsba dugott nadrág, a sötét felső alól kifehérlő atléta. Orra uralta az arcát. Szemei kétoldalt, egymástól messze szürkéltek. Ujjai ízületein, és fülében göndör szőr tenyészett. Szűrőszálra ivott, a fogain át szívta a kávé.

– Igen, a portáról – hallotta meg az ülő hangját. – Egy fiatalember van itt. Filmet forgat. Valami régi betegünkről. – Eltakarta a kagylót, sűgva kérdezte: – Pontosan kiről?

– Molnár Endre. Volt katona. Nyolcvan körül került ide.

Az őr biccentett, álló társa cüccögött. Tolner fürkészve ránézett, de a kávézó elfordult.

– Mennyi időre gondolt? – kérdezett ismét a másik. – Meddig tart a dolog?

Tolner megvonta vállát: – Öt perc.

– Öt perc – ismételte az őr, aztán megint bólintott: – Rendben.

Letette a kagylót, majd felnézett a fiatalemberre: – Felmegy a lépcsőn, két fordulót. Ott jobbra fordul. Véletlenül sem balra. – Nyújtotta felé az igazolványt, kis szünetet tartott, míg Tolner engedelmesen biccentett.

– Miután jobbra fordult, elmegy a kanyarig, ott még egyszer jobbra, aztán onnan számítva a második ajtó. Herczeg van ráírva.

– Jobb, jobb és második – memorizálta az operatőr, aztán elindult.

– Siessen. Bárki szól magához, ne figyeljen rá – szólt utána a kávézó. Tolner megtorpant, fürkészve nézte. Úgy tűnt, ugratják. A két férfi összenézett, majd az ülő vette át a szót. – Hétkor záródnak az ajtók. A biztonsági zárok. Addig elméletileg vannak ápoltak, akik kint kószálhatnak.

– És?

A kávézó ismét ivott, majd az asztal szélére tette a poharat.

– Ne beszélgessen velük. Sokféle baj van itt.

Tolner biccentett, aztán nekivágott a lépcsőnek.

Lihegve ért a másodikra. Senkivel nem találkozott a fordulókban, így csak erősödött az érzése, hogy megtréfálták.

A folyosó, ahol jobbra kellett mennie, ugyancsak néptelen volt. A fiatalember tétovázva megállt egy szűkös kis előtérben – balra üvegajtó, rajta tábla a görög omega betűvel. Tolner lefilmezte, majd akaratlanul is közelebb lépett. A rücskös, átláthatatlan üveg mögött valami sötét árny mozgott, lassan közeledett. Az operatőr hátralépett, a zajra az árnyék megtorpant.

– Hello – szólt át az üvegen a fiatalember. Nem várt, de nem is jött válasz.

Fújt egyet, majd elindult az ellenkező irányba. Engedelmesen befordult ismét jobbra, majd a Herczeg feliratú ajtónál kopogott.

– Szabad! – szólt ki egy erélyes hang.

A férfi, aki az asztal mögött ült, és telefonált, fiatalabbnak tűnt, mit azt várta. Eszébe jutott, hogy talán vissza kell jönnie, megtalálni a megfelelő személyt. Kezdte elkedvteleníteni őt az egész nap beszívott kórházzsag. Tétován megállt az íróasztal előtt. A férfi egy székre mutatott, Tolner lehuppant.

– Igen. Így lesz. Nem okoz gondot – magyarázta a kagylóba az orvos, majd letette, rövid főhajtás kíséretében. Aztán kezeit összefonva Tolnerre nézett.

Körszakállas, szemüveges, megtermett ember volt. Józan derű és valami kíváncsi értelem bujkált arckifejezésében avagy inkább tekintetének fókuszában.

– Miben segíthetek? – mosolygott Tolnerre, és becsukott egy mappát maga előtt. Az operatőr piros pecsétet vett észre rajta.

– Egy volt betegről készítek filmet – kezdte.

– Molnár Endre – bólintott az orvos. Felállt, áthajolt az asztalon, kezét nyújtotta. – Egyébként Heczeg. Igazgatóhelyettes.

– Tolner – az operatőr kezében már ott volt a kamera, mikor visszaült. Az orvos arca egy pillanatra elkomorodott, mikor meglátta.

– Lekapcsoljam? – nézett a képernyőre Tolner.

– Nem szükséges – tett hátrító mozdulatot a másik. – Ha olyan kérdés adódik, akkor úgysem válaszolhatok a feletteseim beleegyezése nélkül. Valami közelebbit tudunk?

Az operatőr közben akaratlanul is megtette azt, amiről sejtette, hogy hiba. Rázoomolt az asztalon fekvő akta borítójára. Egyetlen röpké pillantással felmérte a nevet.

– A riportlant itt kezelték. Hetvenkilenc és nyolcvanegy közt, több ízben – kezdte kiszáradt torokkal. – Nem tudom, ön akkor...

Zaj hallatszott az ajtó felől. Mindketten arra fordultak.

– Már itt voltam. Kezdő, gyakorló orvosként – mondta rövid hallgatóság után Herczeg, és maga elé húzott egy laptopot. – Régebben ilyenkor szóltam volna a titkárnőnek. Hogy hozzon be kávé, és keresse ki ennek az úrnak az aktáját. Most ez maradt – magyarázta halkán pötyögve.

– Minden számítógépen van?

– Majdnem minden.

– Emlékszik egyébként az illetőre? Az volt a rögeszméje, hogy úrhajós. Vagyis hogy úrhajós kiképzésen esett át. Állítólag agyműtétet hajtottak végre rajta.

Herczeg keze megállt a levegőben.

– Ezt honnan veszi?

– Ő mondta.

– Ja, értem – ismét elvigyorodott. – Igazából egészen a kilencvenes évek közepéig nem végeztünk agyműtéteket az intézményben. Volt egy kihelyezett kórház, Szolnokon. Oda vittük a súlyos eseteket. A többi ment a polgári kórházba. Itt, abban az időben, nem csináltunk ilyen jellegű műtéteket.

– Elektrosokkot sem?

Herczeg diadalmasan leütötte az enter billentyűt, majd teljes egészben Tolner felé fordult.

– Elektrosokk? Hol él maga? Csak a filmekben látni ilyeneket, hogy...– A képernyőre pillantott, majd elkomorult. – Meg is van. Illetve volt – ismét zaj kélt a folyosóról.

Tolner felé fordította a laptopot.

– Látja? – azzal felpattant, és az ajtóhoz sietve feltépte azt.

Egy jobbra üres, a szélein bonyolult feliratokkal ellátott oldal jelent meg az operátor kamerájában. – Törölt anyag – magyarázta az orvos elégedetten kintről. – Sajnos, valaki eltüntette – Visszajött, gondosan bezárta az ajtót maga mögött. – Bizonyára csak a huzat.

– Ez hogy lehet?

– Régi nyílászárók.

– Nem, hogy kitörölték az anyagát.

Az orvos leült helyére, önkéntelenül elmosolyodott.

– Kellett a hely. Vagy tényleg máshol kezelték. Az is megesik, hogy bizonyos időintervallum elteltével a régi esetek anyagát törlik.

– Az összes adattárlóból?

– Az összesből.

– És a kartonok?

Herczeg felsóhajtott, majd összefűzte ujjait maga előtt, kinyújtott karral, s megropogtatta őket. Nyakával körözött, aztán karójára pillantott.

– Ahogy mondtam, ha lenne titkárnőm, ő biztos elő tudná keresni a kartont – magyarázta türelmesen, de kissé sebesebben. – De mivel nincs karton, nincs titkárnő. Megsemmisítették az egész irattárat, mikor digitalizálták az anyagot.

– Értem – bólintott Tolner.

Miután Herczeg nem szólt többet, csak nézte őt mereven, ráésmélt, hogy illene mennie. Letelt az öt perc, talán több is. Felállt, kezét nyújtott. Az orvos szorítása nem változott semmit.

– Minden jót. És sok sikert a filmhez – mondta. Tolner kikapcsolta, majd zsebébe tette a kamerát.

– Igen sovány az anyag – jegyezte meg, az asztalon lévő mappára lesve. Herczeg időközben rátett egy teáscsészét a közepére. A név – Molnár Endre neve – már olvashatatlan lett. – De talán kikerekedik.

Az ajtóból fordult vissza.

– Mi az az omega jel, a bal oldali szárny ajtaján? – kérdezte.

Az orvos tűnődve nézte, aztán a laptopához nyúlt, az egérpaddal babrált valamit rebbenő ujjával.

– Az omega szárny. Ez a mi belső elnevezésünk – mondta lassan. – Azok vannak ott, akik már nem kerülnek ki többé innen.

Tolner hallgatott egy sort, majd intett, aztán kilépett a folyosóra.

A lépcsőfordulóhoz érve vette észre, hogy az üvegajtó, az, melyről az előbb kérdezett, résnyire nyitva áll.

Egy sötét árnyék mozgott a lépcső első fokain. Imbolyogva kilépett a folyosói fényre, és Tolner hátrahökölt előle.

Szakadt pizsamás, össze-vissza vert arcú idős férfi volt. Egyik szeme opálos homállyal meredt Tolnerre.

– Hallottam, az Úrhajósról kérdeztél – suttogta. Úgy beszélt, mint aki már nagyon régóta nem szólalt meg. Csikorogtak szájában a szavak. – Él még?

– Haldoklik – válaszolt Tolner nyugtalanul, majd Herczeg irodája felé lesett.

– Nem kell félned – nyugtatta az öreg. Valóban alacsonyabb, véznább volt az operatőrnél. Keze és feje folyamatosan remegett.

– Mi történt magával? – kérdezte Tolner, és zsebébe nyúlt. – Mit tud Molnárról?

Az öreg sunyin elvigyorodott.

– Nézeteltéréseim vannak az őrséggel – válaszolt, majd elsétált az ajtó felé. – Gyere velem.

– Hova?

– Megmutatom azt, aki tud valamit az Úrhajósról. Én csak akkor jöttem, mikor őt elvitték – magyarázta hátrafordulva. Kitárta az Omega-szárny ajtaját. Ugyanolyan rendezett folyosórész tűnt Tolner elé, mint ahol állt. Egyedül egy földre dobott takaróhalom bontotta meg az összképet.

– Hova menjek? – kérdezte ismét.

Az öreg a folyosó végére mutatott.

– Ott van az, aki a mellette lévő szobában volt. Ő mindent tud az Úrról – magyarázta, és megtörölte száját. Aztán a választ meg se várva bevánszorgott az ajtón.

Tolner bekapcsolt kamerával követte.

Az Omega-szárny ajtóit előtt elhaladva, orrában új szagokkal, azon tűnődött, tudja-e, mit csinál. Egy pillanatra kívülről figyelte magát, majd eszébe jutott a szemközi bevásárlóközpont. A ki-be járkáló emberek látványa, azoké, kiknek fogalma sincs ezekről a dolgokról. Lehetne közöttük is.

Az öreg a folyosó végéig vitte őt, majd bekopogott egy ajtón, melyen a százegyesszám volt felfestve.

– Behemót – suttogta. – Itt van. Elhoztam neked.

Tolner kissé hátralépett a mordulásra. Úgy érezte, a hang megremegteti a földet a lába alatt. Az öreg óvatosan benyitott, majd félreállt az útból. Tolner fürkészve lesett be a szobába.

Nem égett lámpa, csak az udvari világítás kék fénye sugárzott be egy fenti ablakon át. Vaságy, polcok könyvekkel, és egy furcsa, torz íróasztal foglalta a helyet. Szemközt, a falnak dőlve, alacsony székén ott ült Behemót.

– Ki ez? – kérdezte döbbeneten az öregtől Tolner.

– Ő Behemót. A legrégebbi beteg – magyarázta az csillogó szemmel. Aztán megtörölte szemét, hátrálva elindult. – Én pedig az ő füle és szeme vagyok – hajlongott, majd tisztességes távolban megállt a folyosó közepén.

Tolner közelebb ment az ülő alakhoz, átlépte a küszöböt, és megérezte a szobácskában terjengő szagot. Mély, erős izzadtságon túli kipárolgás volt. Az állatkerti odúkéra emlékeztetett. Régi láposok tőzeghalmaira. Csatornák papírból felhalmozódott dugulásaira.

A férfi magas, volt, még ültében is látszott, hogy két méter feletti. Testén hurkákban és kötegekben gyűrűztek az izmok. Arca egy polc árnyékában maradt, csak szeme fehérje villant néha elő. Nem mozdult, mellkasa emelkedett csupán, a fűjtató levegőáram jelezte, hogy él.

– Mit tudsz az Úrhajósról? – kérdezte rövid várakozás után Tolner. A férfi felhorkant, kinyújtotta kezét. Vaskos mutatóujja előbb az operatőr mellkasára, majd felfelé célzott, a plafonra.

– Először volt az égbolt a fejed felett – kezdte Behemót, és Tolner a csontja velejéig érezte hangjának rezgését. – Az, amit éjjel láatsz, mikor a Nap engedi, hogy lásd.

Az óriás leengedte kezét, térdére helyezte mindkettőt. Most úgy ült, mint egy király.

– Amikor felnéztél, láttad a csillagokat, és kitaláltad, mik azok. Mi a Föld. Mi az Úr. Hol vagyunk, és mit teszünk. Sokáig tartott. Voltak, akik módosítottak rajta – folytatta a férfi egy szuszra. Monoton, egyszínű, mély hangon beszélt, mint aki egy üregből szól. – És voltak, akik elfogadták. Mindig voltak híveid, és mindig voltak ellenségeid. Sokan úgy vélték, az az igazság, amit többen hisztek. Mások azt gondolták, amit megmérhetnek, az igaz. Később ők kerekedtek felül.

– Hogy jön ide az öreg? – szedte össze bátorságát az operatőr. A beszélőben benn szorult a levegő. Tolner óvatosan hátrébb lépett.

Behemót felállt székéről, és előre nyomult.

Valóban hatalmas volt. Arca lassan, ormótlan tömbként bukkant a fényre. Csúf volt, rücskös és elgyötört. Ősz hajzuhatag és szakáll keretezte ezt a szörnyű ábrázatot.

– Az Űrhajós mondta mindezt. Behemót csak továbbadja – mondta halk, figyelmeztető hangon. Tolner bólintott, zavartan az ajtófélfának dőlt, szabad kezét zsebre dugta.

– Az űr mindig ott volt, és ott is lesz, mikor neked már az emléked sem marad. Az, amit ma tettél, ahol ma jártál, elvész az űr kietlen és rideg pusztaságában. Ennek a napnak minden igazsága és reménye megsemmisül, mivel minden, ami él, erre a sorsra jut. Nem marad senki, aki feljegyezze. Egyedül a nap és az űr marad örökké. Nekik nincs szükség tanúra, nincs szükségük emlékekre. Amit tudnunk kell róluk, azt az Űrhajós tudja. Minden más hazugság.

Elhallgatott, mire Tolner tanácstalanul felemelte a kamerát.

– Ennyi?

Behemót visszaült helyére, mozdulatlanságba dermedt.

– Azt mondta, eljössz majd, kérdezősködni fogsz. Azt mondta, ezt mondjam el neked – jegyezte meg nyugodtan, aztán ölbe fonta kezét, karját.

A folyosón kivágódott egy ajtó. Tolner kilesett – az egyik űr közeledett dühösen.

– Hé! – kiáltotta. – Mit keres maga ott?

Tolner lekapcsolta a kamerát, és zsebre vágta.

– Azt adja ide! – kiabálta az űr, kezébe hirtelen valami hosszú, fekete került. Az összevert arcú öreg ekkor elélépett. Nem tett semmit, kezét sem emelte, nem mozdult, csak eléje állt. Az űr belegyalogolt testébe. Az ütközéstől mindketten a földre kerültek.

– Menj! – mondta Behemót a cella sötétjéből, mire az operatőr futni kezdett. Az űr a földről tápázkodva a lába után kapott, de nem érte el.

Tolner eljutott az üveges ajtóig. Amint kilépett rajta, bevágta maga után, a zár halkan kattant.

Önkéntelenül is órájára lesett. Hét órát mutatott.

Leiramodott a lépcsőn, ám az utolsó fordulóban megtorpant.

A másik űr, ki korábban a kávé szürcsölte, elállta útját.

– Hova siet? Mi történt fenn? – kérdezte elvékonyodott hangon.

– A barátja. Elkapta őt Behemót! – intett a háta mögé az operatőr.

– Ki?

Tolner nem válaszolt, nekiugrott, a vállával lökte félre.

– Álljon meg! – érezte, hogy a kiáltással együtt a másik a kabátjába markolt, de lerázta magáról a kezét. Kirohant a szabadba. Amikor a kerítésnél hátralesett, nem látott üldözőt. Csak a férfi dohányzott a nyitott ablakban. Ugyanúgy, mint amikor érkezett.

– Most nekem akadtak gondjaim – magyarázta a Herceg a párnak, és felállt. – A telefonom a folyó mélyén.

Lehajolt, előrenyúlt, elragadta a lány kezét. Ágnes megbűvölve nézte kerek, busa, nagy fejét. A csókra ösztönösen megrándult kézfeje.

– Beszelnünk kell – pislantott rá András, mire a Herceg felegyenesedett, és mutatta a hátuk mögötti kanapét. – Hát beszélj.

– De...– András kényszeredetten elhallgatott, Ágnes azonban nem vette észre a csöndet. A falon lógó festmény elé sietett.

– Egy Botler – motyogta.

– Tessék? – kérdezte a Herceg a lány hátától, azonban az nem fordult meg.

– Ki hitte volna, hogy itt...– suttogta, és közelebb hajolt a képhez.

András leült a kanapéra, hangját lehalkítva így szólt: – Kell még a kék dologból.

A Herceg közben ismét elhelyezkedett foteljében, kabátját szétterítette a karfán. Az utolsó két szóra összehúzott szemmel, zordan pillantott a férfira.

– Nagyon fontos. Nagyon sok múlik rajta – magyarázta András töretlen izgalommal. – Mielőbb. Van még?

Az orosz hátrébb húzódott, és hirtelen bezárult. Mintha burok nőtt volna körötte. Sértettségből, elégedetlenségéből és ijedségből. Andrásnak nem tetszett a változás.

– Most mi van? Baj van?

A férfi még mindig nem szólt. Kezével a mellette lévő asztalkára kirakott dolgokat piszkálta. Megsodort cigaretták, pirulák, fehér és sárga porok sorakoztak gondos rendben egymás mellett. Zöld ernyős lámpa vetett rájuk fényt.

– Mi van azon a képen, kedvesem? – mondta végül gyöngéden Ágnesnek.

A lány végre visszafordult feléjük, szeme csillogott a lámpafénytől.

– Ez egy valódi Botler. Meg mernék rá esküdni.

A másik kettő értetlenül nézett rá.

– A kelet-európai romantikus festészet egy nagy elfeledettje. Mostanában jön divatba ismét. Alig van pár tucat képe az országban, noha itt élt az ezernyolcszázad évek elején. Írtam belőle egy esszét. Onnan ismerem.

András türelmetlenül bólintott, majd ismét a Herceg felé fordult.

– Nos? – de a másik felemelt kézzel elhallgattatta.

– Nem látom innen. Mit ábrázol? – kérdezte nyugodtan, különös, fojtott hangon.

– Behemót van rajta.

– A kutya?

– Milyen kutya? – kérdezett vissza a lány.

– Az úrkutya.

Senki nem értett semmit.

– *A Behemót a börtönben* egy apokaliptikus kép – magyarázta a lány. – A Jelenések könyvéhez készített illusztráció. Az utolsó időkről szól, mikor az alvilági szörnyeteget Isten megfékezi. Börtönbe zárja – mutatta is vékony ujjával a sötétbe vesző felületen –, de ő nem fogadja el a rabságot, neki-nekimegy a falnak, hogy kitörjön. Botler itt a nyers, mihaszna és emberen túli erőt ábrázolja. Nietzsche kommentálásához kitűnő kép. Én legalábbis felhasználtam akkoriban hozzá.

Az orosz elgondolkodva nézett a lányra, majd gyorsan kinyúlt, felkapott, és a szájába tömött egy tablettát.

– Behemót – mondta fogaival ropogtatva az anyagot. – Lajka kutya mása volt a gyerekkoromban. Orosz rajzfilmhős. Képregényfigura. Kilőtték az ürbe, és nem tért vissza. A leszállógysége elsodródott. Később egy üstökös magával ragadta, elvitte őt ismeretlen, távoli világokba – elhallgatott, rég látott képeken merengve.

– Hm – köszörilte a torkát András. – Egy picit figyeljél, Herceg?

A nagydarab férfi végre rászegezte tekintetét, majd fagyosan így szólt: – Nem tudok segíteni. Egész mostanáig a zsaruknál voltam. Rám szálltak amiatt a dolog miatt.

– Miért? Mi történt? – kérdezte András riadtan. Rossz előérzet szorította össze torkát.

– Hogy mi történt? – A férfi felállt, indulatosan ide-oda kezdett járkálni András előtt. – Két tag vett még abból az anyagból rajtad kívül – hirtelen megtorpant. – Remélem, te nem szedted be az összest!

András hevesen rázta a fejét. A szőnyeget nézte közben.

– Jó. Okos. Mondtam neked, vigyázz. Ez a kettő bezabált belőle. Nem tudom, mit hittek. Azt gondolták, cukorka.

Ágnes közben egy másik festményhez sétált, de egy gyors pillantás után unottan elfordult. Észrevette a kis asztalkára kirakott dolgokat, odasietett. Felvett egy sodort cigarettát, végét a lámpabúra alá tolta. Hamar füstcsík kígyózott elő a zöld vászon alól.

Nyevszkij Herceg elbűvölve nézte. Aztán észbe kapva így folytatta:

– Az egyiket a tévében láttam. Felmászott valami épülő házra. Azt gondolta, tud repülni. Nem láttál még ilyet. Úgy ugrott, mint egy műlesikló. Mint Anatolij – fejét rázta, és egy pillanatra abbahagyta a járkálást. – Nem értem, én mondtam nekik is, hogy vigyázzanak.

– Nem a te hibád – suttogta András.

– Nem a te hibád – visszhangozta a lány, majd kifújva a füstöt, elnevette magát.

– Mindegy, nem is emészttem magam – zárta le az orosz.

– És a másik? – kérdezte András erőtlenül.

– A másik? A másik állítólag egész nap DVD-t nézett. Egy piff-puff filmet, melyben egy zsaru és egy tolvaj üldözi egymást. Erre aztán a kliens elővette a pisztolyát, amit nem tudom, hol szerzett, és bement egy zálogházba. Lövöldözni kezdett. A nagy okost a kommandósok szedték el – káromkodott egyet, majd kezével vágó mozdulatot tett. – Elég volt!

– Tehát nincs több belőle? – szögezte le csalódottan András.

Nyevszkij Herceg megállt felette, figyelmeztetőleg rázta felé ujját.

– Nem akarok hallani annak a dolognak a nevét. Ami maradt, lehúztam a vécén. Semmi közünk hozzá, megérted? – mondta dühében hibásan.

– Sok pénzt adnék érte.

– Van neki – kontrázott nevetve Ágnes. Gyöngyöző kacajára mindkét férfi elmosolyodott. – Ma rúgták ki.

– Kirúgtak? – nézett le a Herceg Andrásra. Az kényszeredetten bólintott:

– Olyasmi. De ha segítenél... az mindkettőnket gazdaggá tenne.

– Sok pénz?

– Sok – erősítette meg András bólogatva.

– Kinek kell?

– Valakinek kell. Nem a mi dolgunk.

– Nem – hagyta jóvá a Herceg, majd visszaült a helyére. – Mennyi kell?

– Tíz kiló.

Az orosz elismerően füttyentett. Ágnes megróbálta utánozni, de csak a füstöt szívta vissza. Köhögve görnyedt össze székén, majd kuncogni kezdett. András felé nyújtott egy zsebkendőt.

– Menni fog? – kérdezte az oroszról.

Nyevszkij Herceg ismét figyelmesen végigmérte, majd pattintott ujjával. – Elmondom, mi lesz.

Ekkorra már Ágnes is elcsöndesült, várakozóan figyelte a férfiakat.

– Kapsz tőlem kék anyagot. Kapsz – bólogatott az orosz. – De neked kell elmenned érte. Neked kell kifizetned. Egyenesen a főnökhöz. Elutazol érte majd, és elintézed. Nekem ehhez ne legyen közöm.

– Hova kell mennem? – kérdezte nyugtalanul András, noha sejtette.
– Oroszországba.
– Az messze van – jegyezte meg Ágnes erőtlenül. A Herceg nem figyelt rá, merőn nézte Andrást.

– Rendben – mondta az végül, s kezet nyújtott. Az orosz elfogadta.
– Hívni foglak, hamarosan, mindet elmondok majd. De a nevedet felejtse el ebben az ügyben.

Nagyvonalúan intett az asztalka felé.

– Ha bármi más kell...

Ágnes már a retiküljében kotorászott. – Kifizetem ezt...– hadonászott közben a cigarettaszállal.

– A vendégem vagy, drága – mosolygott a férfi. András meglátott valamit tekintetében, ami nagyon nem tetszett neki.

Felállt, húzta magával a lányt is. – Még beszélnem kell a házigazdával – hazudta.

– Menjete csak.

Az ajtóból András visszafordult. Nyevszkij Herceg törődötten, mélázva ült foteljében, mellette ott sötétlett Botler képe.

– Még annyit – mondta András –, hogy ki ez a főnök? Mit kell tudnom róla?

Az orosz bólintott.

– Mindent a maga idejében. Ne félj, találkozni fogsz veled. Bár lehet, hogy neked nem fog annyira tetszeni az igumenosz.

– Igumenosz?

– Így hívják.

– Ez valami vallásos szekta?

Nyevszkij Herceg nem felelt, csak nézett rá, és András jobbnak látta, ha egy intéssel búcsúzza a lány után siet.

Ágnes az erkély felé indult. Még hűvösebb és tisztább levegő áramlott be a nyitott ajtók résein át, mint korábban. A férfi megborzongott, és fázósan zsebre dugta kezét.

– Érdekes ismerőseid vannak – jegyezte meg odakinn a lány. Megfeszült rajta a vékony ruha, ahogy rákönyökölt a mohás kőkorlátra.

– Csak szállító. Nem is ismerem – válaszolta férfi

– Akkor is furcsa. Sok mindent nem árult el.

Ágnes gyorsan józanodott. Karján libabörtüskék jelentek meg, fogai összekocantak. András elélepett, gyengéden masszírozni kezdte vállát.

– Ne foglalkozz veled.

– Akkor mivel foglalkozzam?

András elnézett a nő válla felett, bele a kert fáinak sötét koronáiba. Káprázott a szeme, és emiatt különös alakzatok, vigyorgó arcok tűntek elé.

– Eljössz velem Oroszországba? – kérdezte hirtelen. Ágnes elnevette magát.

– Még mit nem. Nekem van munkám. Hajtanom kell majd helyetted is.

– A munka megvár. Elmehetnél szabadságra.

– Mi van, ha nem akarok veled menni?

– Ezt nem hiszem.

Olyan hideg este volt, mikor a felhők látványa csak fokozza a borzongást. Tépett, cikkcakkos szélükkel minduntalan beúsztak a hold elé. Ágnes arca hol ezüst fénybe, hol teljes árnyékba borult. Ismét az a kiismerhetetlen félmosoly játszott ajkán, mint korábban. A várakozás gesztusa, és András érteni vélte okát.

– Odabenn a Csatornánál olyan más voltál – jegyezte meg hirtelen, megtörve a csendet.

– Odabenn nem figyeltél rám. Nem így.

– Néha arra gondolok, hogy milyen kicsi remény marad – jegyezte meg a férfi, mind közelebb nyomulva a nőhöz.

– Hogy érted? – suttogta Ágnes.

– Ami éltet, az a remény, a változásba vetett hit. És néha bezárul körülöttünk minden.

Úgy, mint egy labirintus, amit mi magunk építettünk, magunknak.

Lassan csókolta meg, kiélvezve a ráismerés összes pillanatát. A bőr íze és illata, s a domború és sima és csúszó dolgok érzéke mind-mind elbűvölték. Ágnesben volt valami a megközelíthetetlen túlvilágiból – döbrent rá. Félelemből nem kezdett vele, nem figyelmetlenségéből.

Mikor elváltak, ismét besötétedett fejük felett az ég. Mindketten önkéntelenül is a hold felé néztek.

– Hideg éjszakánk lesz – mondta zavartan a lány, megdörzsölve karját. – Nem megyünk be?

A kapu előtt autók indultak. Valaki, odalenn az ajtóban hangosan magyarázott valamit.

– Ha gondolod... – fogta meg Ágnes kezét a férfi, de az kihúzta a szorításból magát.

– Ne ma. Ma ne – mondta csendesen. – Majd ha visszajössz. Oroszországból. – azzal elillant, be, át az ajtón. András nézett utána, majd elindult ő is. Nem volt ideje figyelni a terjeszkedő búskomorságára. Egy ajtórésből rápisszegték.

– Hé! – de mikor odafordult, csak sötétséget látott.

– Igen? – kérdezte nyugtalanul, mert végül felmérte, hogy ebben a szobában ment a tévé.

– Segítenie kell – mondta a női hang. Mert az volt, a már hallott, iskolázott, mély, idős hang.

András a lépcső felé lesett, ahol látta eltűnni Ágnes szőke ragyogását a fordulóban.

– Mennem kell – nyögte, de az ajtó kijjebb tárult.

– Keresse meg nekem! A kertészt! – magyarázta a nő ellentmondást nem tűrő hangon.

– Kit?

– A fiút. A kertészünket.

Az alak végre kibontakozott a félhomályból. Előbb az ajtófélfát ragadta meg ráncos ujjával. Aztán behúzta magát a küszöbre, a fényre. Lassan, nehézkesen mozgott, mint egy beteg állat.

A nő volt a tévéből. A nő, aki elájult az előbb.

– Maga nem létezik – suttogta elbűvölve András. – Csak képzelem.

– Hogyan? – pislogott rá a fényben az asszony. Egyik keze a nyakán csillogó gyöngysorral játszott.

– Maga nem valóságos.

– Ezt miből állapítja meg, fiatalember? S egyáltalán, mit keres a házukban?

– Ez nem a maguk háza. Maguk egy dél-amerikai kúriában élnek. A kopasz férjével és a cselédekkel.

– És a kertésszel.

– A kertésszel – bólintott András beletörődően.

A nő fontolgatta a hallottakat, majd megrázta a fejét.

– Azt hiszem, maga téved. Ez a mi házuk, és maga itt a betolakodó. Egy részeg betolakodó. – Lassan elöntötte arcát a düh bíborja. Kiegyenesedett, kihúzta hajdan gyönyörű derekát, lépett egyet előre. – Felszólítom, hogy menjen innen!

András megvonta vállát, elfordult. Úgy érezte, a nő a következő pillanatban megtámadja. Tudta, hogy elszalasztotta a lehetőséget, és nem érintette meg. A tapintást a legnehezebb képzelni.

A lépcsőfordulóban még visszanezett. Az asszony ugyanúgy állt a folyosó szélén. Mereven bámult felé. András lement a lépcsőn, majd megkereste a lányt, hogy hazavigye. Ágnes a házigazdával tárgyalt suttogva, mikor odaért, elhallgatott mindkettő.

Tolner halálra és éhségre ébredt.

Előző éjjel, a kórházból kitántorogva eszébe jutott Noémi hívása. Hosszas tünődés és séta után büntudatosan felhívta, de a lány már elígérkezett barátnőinek. És bár nagyon sajnálta a dolgot, nem változtatott programján. Tolner elgondolkodott a csupasz közlésen, mely egy új, öntörvényű és határozott Noémit sejtetett. Kénytelen-kelletlen hazakullogott az üres lakásba. Végigtúrt mindent élelem után, de csak egy üveg lekvárt és valamennyi paradicsomszószt talált. A kamera mellé telepedve evett belőlük, szemét le nem véve a tévéről.

Még mindig elbűvölte, amint megelevenedik előtte az elmúlt nap. Újraélte a helyszínek összes benyomását, és ez már önmagában elégedettséggel töltötte el.

Jól tudta, hogy idővel majd a kapcsolódó emlékek megfakulnak, eltűnnek. Az Élet pont ezért készült – hogy mindez valami magasabb egységbe kerüljön.

Amint felmásolta DVD-re az anyagot, elnyomta az álom. Még korán volt, de az egész napos lőtás-futás megtette a magáét. Egy pokróc alatt csak úgy, utcai ruhában összegömbölyödött, és elaludt.

A friss, erős napfény ébresztette. Míg a konyhában víz forrt a kávéhoz, felhívta a kórházat. Úgy vélte, hogy az öreg interjújának a folytatására mielőbb sort kell keríteni.

Hangosan megkordult gyomra, mikor felvették. Eszébe jutott a recepciós lány, maga elé képzelte, amint ajkai elé tesz a kagylót –a gondolatra elmosolyodott. Igaz, a lány éjszakai műszakban volt, ma biztos más váltotta.

– Molnár Endre – ismételte meg türelmetlenül. – Az E épületben fekszik.

A nő szöszölt valamivel, távolról papírok zizegése, még távolabbról füttyszó hallatszott.

A gyanúsán hosszúra nyúlt csend után a vonal végén megköszörülte torkát az ismeretlen. Ez mindig rosszat jelentett, Tolner már tudta, más időkből. Beletúrt zsíros hajába.

– Ön közeli hozzátartozója? – kérdezte a nővér csöndesen.

– Nem. Jóbarát – hazudta. – A család barátja.

– Akkor azt hiszem, közölhetem a hírt önnel is.

– Igen? – fölösleges volt a kérdés, akár le is tehetné volna.

– Molnár úr az éjjel elhunyt.

– Értem. Köszönöm – azzal letette. Kábán nézett maga elé, a konyhából zubogó vízre füelve. A kávé persze keserű és forró lett. Túl meleg vízbe szórta. Elégedetlenül ült az ablak mellett, néha ajkához emelte a csészét, majd eltartotta. Folyamatosan a következő lépésen járt az esze. Végül a fénymásolt papírokhöz sietett, és kiterítette őket maga elé a padlóra.

Nem volt további nyom, lehetőség, csak a ház, a házban a lakás, a lezárt szobák, azok valamelyikében a Zénón-könyv.

Gyorsan felöltözött, összepakolta a kamerát, és elindult.

A napfény beváltotta függönyön át tett ígéretét: vakító élességgel szögezte őt a járdához. A levegő kitisztult az éjjel, kristálytisztán szűrte minden mély lélegzetnél. Tíz körül járhatott, az utcák már túl voltak a reggeli munkába menők szürkeségén.

Még emlékezett, milyen nehézkesen és hosszan tud csak eljutni az öreg házáig. Most azonban elmerült gondolataiban, és csak a megálló vén tölgyfájánál eszmélt. Leszállt a buszról, majd lassan besétált az öreg utcájába.

A környék és az épület néptelennek, elhagyatottnak tűnt. Valahol, egy hátsó udvarban valaki szőnyeget porolt. A kapu nyitva volt, a zöldre mázolt belső ajtó is. Mellette egy bicikli volt a sárkaparó vashoz láncolva.

A lépcsőházban úgy érezte, mozgásának zaja felveri a holtakat is. Keserűen elmosolyodott a gondolatra, majd a lakás ajtajában megtorpant. Fogalma sem volt, miképp kell kinyitni egy zárt ajtót. Kíváncsiságból lenyomta a kilincset, és hátrahőkölt, mikor az ajtó engedelmesen kinyílt előtte.

Kiáramlott rá az elhagyott lakás illata.

– Hahó? – szólt be a homályos előtérbe. A zárra nézett. Nem volt rajta betörésnyom, noha emlékezett rá, hogy a mentős kulcsra zárta a lakást.

– Van itt valaki? – belépett, balra fordult, a nagyszoba felé.

A nagyszoba küszöbén ott állt Ella.

Farmer és vastag pulóver volt rajta. Arcát kicsípte a hideg. A bicikli odalenn az övé lehetett. Kezében tömött szatyor, tetejéről egy csíkos pizsama karja lógott le.

– Hello – köszönt Tolner esetlenül.

– Mit keres maga itt? – kérdezte a lány riadtan. Látta a férfi arckifejezéséből. Látta, amint ránézett a szatyorra. A szeme állásból, vagy ahogy a keze a szája felé rebbent.

– Én csak... – kezdte Tolner, majd elhallgatott. Lehajtotta fejét. – Kilóg a ruha – mondta.

– Tessék?

– A ruha ujja. Kilóg a szatyorból.

A lány visszatömködté, majd dacosan, hosszan nézett rá.

– Kér egy teát? – kérdezte hirtelen, és ledobta a szatyrot a földre.

A konyhába vonultak. Ella már rendet csinált. Egymásra döntve csillogtak az elmosott edények. A poharakat törülközőre állította.

Tolner a terítővel babrált, és a lány hátát nézte. Ella ezúttal kibontva viselte haját. Szétterült, egészen válláig, megringott minden mozdulatára.

– Szeretem ezt a konyhát – intett ki a keskeny ablakon. Elsárgult levelek közt tűzött be a nap. Egyenesen Tolner ujjaira.

– Szép a fény – mondta a férfi elismerően.

– Igen – nézett hátra a lány meglepetten. – Valóban.

Örült, hogy valaki megmondja neki, miért szereti ezt a helyet.

– Maga mivel foglalkozik? – kérdezte a fiatalember, elnézve, ahogy a nő leül vele szemben.

– Tanulok. Most egy újabb nyelvet. Portugált. Egyébként fordítok. Szabadúszó vagyok – sorolta a lány.

– Ez jó. Ha meg lehet élni belőle.

– A tandíjon felül kevés marad. De nekem elég.

– A film manapság nem hoz ennyit.

– Keressen magának mást.

– Ezt szeretem – egyszerűen hangzott, egyben lezárta a beszélgetést. A kétpohárnyi víz közben felforrt, a lány felállt.

– Mikor? – kérdezte hirtelen hátrafelé.

Tolner mély levegőt vett, majd kimondta: – Az éjjel.

– Este még egyszer bementem hozzá.

– Rohama volt.

– Tudom. Mondták.

– Mikor maga elment, beszélt hozzám.

Ella Tolner elé rakta a csészét. Barnán olvadt ki a filter anyaga. A férfi kézbe vette az előre kikészített kiskanalat, és lenyomta a zacskót a pohár aljára.

– Nem tudom, mit érzek. Valami hiányt. Fájdalmat nem, mert talán végre nyugalmat lelt – jelentette ki a lány. – Mit mondott magának?

– Egy könyvről beszélt. Hogy keressem meg.

- Milyen könyvről?
- Zénón-könyvnek mondta.
- Megint a paradoxon?

Tolner értetlenül nézett a másikra, majd kapcsolt.

– Lehet. Tudja, hol van az a könyv?
– Honnan gondolja, hogy odaadom? – Ella talányosan nézett rá. A hír közlése óta merev és színtelenné vált arca. Mint akit belső fájdalom vagy gond gyötör. Asztalra támasztotta könyökét, állát öklére helyezte. Ebben a fényben bájosnak és kislányosnak tűnt sápadtságával.

– Felhívom a szüleimet. Innen ők átveszik. Fogalmam sincs, mi ilyenkor a dolgok hivatalos menete – sorolta a férfi mögé bámulva.

– Azt reméltem, segít nekem – magyarázta lassan Tolner, és beleivott poharába. – Azt reméltem.

Ella végre rá fókuszált.

- De miért?

Nem szóltak, végül a lány felállt, a mosogatóba öntötte a teáját. Aztán kilépett az ajtón. Eltűnt Tolner szeme elől. Halk, ziháló hang kélt. A férfi is felállt. Széke megcsikordult a kőpadlón.

A lány a folyosó falának dőlt, eltakarta arcát. Vállai rázkódtak.

– Kérem, ne – nyögte Tolner, aki pánikba esett. És bár egész ideig erre várt, most esetlenül és idegenkedve fogta meg Ella vállát. A nő megérezte az érintést, teljes súlyával nekidőlt.

– Bolond volt. Szegény, vén bolond, akit senki nem szeretett – mondta fojtott hangon.

- Ezért akarok én igazságot szolgáltatni neki – bólintott Tolner.

Ella pár perc múlva abbahagyta, kibontakozott az összefonódásból.

- Jöjjön – mondta, és a nagyszobába ment.

Itt is rendet rakott, kihúzta a függönyöket. A falak mentén sok száz kötet gerince porosodott.

– Itt kell lennie – törölgette szemét a lány. – Én most...– azzal leült a nagy karosszékbe, ahol utoljára az öreg képzelődött.

Tolner lassan elkezdte címről címre végignézni a könyvek gerinceit, közben visszafordulva lepillantott a lányra. Ella sápadtan meredt maga elé.

- Mostam rá, etettem – mondta hirtelen. – Mint egy gyereknek, a gondját viseltem.

- Nem csoda, hogy közel kerültek egymáshoz.

– Azt hiszem, ez a jó szó. A sok törődés és...bajlódás – ez hozza igazán közel az embereket. Nem a vér köteléke.

Tolner arrébb lépett, oda, ahol a görög, a filozófia és a mitológia szavakat látta.

- Katalogizálta őket – suttogta maga elé. – Valahol itt kell lennie.

– Nem hiszem, hogy értelmes történetet lehet fabrikálni a meséiből – mondta Ella mintegy válaszul. – Az egész egy torz, paranoiás portré lesz.

- Nem ez a célom.

- Az lehet, de mást nem tud vele kezdeni.

Hirtelen ott volt az ujjá alatt. Zénón neve. A könyv címe egész pontosan a „Zénón-paradoxon” volt, de mikor levette, és kinyitotta, már tudta, ez nem fontos.

- Megvan? – kérdezte a lány.

Felállt, odahajolt a sárga, kifakult lapokhoz. Szálkás, kézzel írott, fekete betűk sorakoztak rajtuk.

- Jegyzetfüzet. Napló – mondta Tolner. – Csak a borítója a könyvé.

- Az ő írása.

– Nyilván így akarta álcázni.

– Igen, a megfigyelők miatt – zárta le Ella keserűen, majd visszahuppant a helyére.

Tolner egy székre telepedett, lassan lapozgatni kezdte a naplót: – Sok az orosz szöveg.

– Valamennyire beszélt oroszul – hagyta jóvá a lány.

– Én nem beszélek.

– Én viszont igen.

Az operatőr egy alaprajzot talált. A reszkető kézzel húzott vonalak felett az Intézet és a Kecskemét szó állt.

– Kecskeméten is kezelték? A nagybátyját? – fordult a lány felé. Ella felnézett rá, megvonta vállát. – Nem tudom. Miért?

– Itt egy elég hosszú bejegyzés áll egy kecskeméti intézetről. A nagy része oroszul van.

Ella kinyújtott karral elkérte a könyvet. Tolner odaadta neki, és hátradőlt a széken. A lány homlokát ráncolva lapozgatta az oldalakat, majd egy helyen megállt. Ujjai végigkövették egy sort, apró, hegyes nyelvével megnyalta ajkai szélét.

– A hely neve Repülőorvosi Intézet. Valószínűleg valóban Kecskeméten van. Avagy volt – azzal visszadobta a könyvet. Széttérülve, szétnyílván, lobogó lapokkal szállt az operatőr felé, aki alig tudta elkapni.

– Köszönöm. Ha később elakadok... – felállt, és kérdően, várakozóan nézte a lányt, aki csak nagy sokára emelte fel tekintetét.

– Hívjon fel – mondta, majd megadta telefonszámát. – Nem írja le? – kérdezte aztán.

– Megjegyzem.

Ella erre felpattant, az ajtóhoz ment.

– Köszönöm, hogy elmondta – fordult hátra. – Bár... igazán nem tudom, honnan sejtette, hogy itt leszek.

Tolner megállt tőle egy méterre, nem válaszolt.

– A könyv miatt jött, ugye? – kérdezte lágyan Ella. Szeme még mindig piros volt a sírástól. Tolner kinyúlt, hogy letörüljön arcáról egy oldalt száradó könnycseppet, de inkább leengedte kezét.

– Nem csak amiatt – mondta, azzal kiment az ajtón.

A hűs levegőre érve mélyet sóhajtott, és visszanezett az öreg ablakára. Nem volt mozgás mögötte. Titkon remélte, hogy a lány lesi, amint elsétál.

András a belvárosban lakott, egy öreg bérház második emeltén. Amíg odaért, Tolner a buszon átlapozgatta a napló nagy részét. Rájött, az öreg visszaemlékezve, utólag vetett papírra a hetvenes évek végének eseményeit. A kecskeméti épület elejét bevezető leírás részletesen taglalta az Intézet felépítését. Kiderült belőle, hogy a Repülőorvosi Intézetben folyt az alapkiképzés, míg a befejező szakasz egy ismeretlen nevű orosz kisvárosban, Iszmilben.

Molnár szerint a kecskeméti intézet csak egy fedőszerv. A valóságos kondicionálás egy alagsori, földalatti pincerendszerben folyik. A térképen bejelölte a rejtett, lefelé nyíló ajtók elhelyezkedéseit.

Tolnernek égett a szeme a nyúlánk betűktől, mikor leszállt a buszról. Bátoratlanul körbenézett, végül megindult András utcája felé. Már messziről észrevette az autóját. Magányosan parkolt két kuka előtt, a ház ajtajánál. Egy csapzott, szakállas és piszkos férfi állt mellette, befelé lesett a vezetőoldali ülésen.

– Mi dolgoz itt? – kérdezte tőle Tolner szelíden.

A szakállas megfordult, hunyorogva mosolygott.

– Azt hiszem, halott – intett az autóba.

Az operatőr ekkor vette észre, hogy András odabenn van. Ernyedten borult a volánra, lehuny szemű fél arcát hiába sütötte a nap.

– Hé! – kopogott Tolner idegesen, közben észlelte, a csavargó izgatottan topog mellette.

– Ismered? – kérdezte a szakállas, mikor András felemelte ráncos, sápadt arcát. Csodálkozva, hunyorogva nézett Tolnerre.

– Igen. Rendőr – magyarázta az a szakállasnak, aki erre eloldalgott.

András kinyitotta az ajtót, majd kihajtogatta magát a kocsiból.

– Hány óra? – ásított nyújtózkodva.

– Dél felé járhat – tippelt Tolner. – Mit csinálsz itt?

– Aludtam.

– Azt láttam. De miért nem fent?

– Mert nem akartam felmenni.

– Miért?

– Mert úgy hagytam a tévét.

Szemközt egy újságosbódé volt, ahol kávé is lehetett kapni.

– Gyere, hívj meg! – intett arra Tolner.

András követte, és zsebébe túrt pénzért. – Voltál nála?

Az operatőr nem értette, kire vonatkozik a kérdés. – Két feketét – mondta a bódében gubbasztó nőnek. – Kinél?

– Simonnál.

– Nem. Most egy ügy után járok. Dokufilmet csinállok egy úrhajósról.

– Farkas Berciről?

– Nem.

A bódében zúgni kezdett a kávé gép. András nekidőlt a falának, és behuny szemmel így szólt: – Nem merek a tévém közelébe menni.

A másik hallgatott egy sort, majd bólintott. – Megismétlődött?

– Igen – ezúttal interakcióba léptek velem. Szappanopera sztárjai. Nincs magyar úrhajós Farkas Bertalanon kívül. – Majd még hozzátette: – Nálad semmi utóhatás?

– Ez benne az ügy – az operatőr elvette a két poharat, és a kockacukros tálkát. Műanyag kanálkák forogtak fekete lében. – Semmi.

– Amúgy most már nekem sincs állásom. És én is egy ügyön dolgozom – nyúlt a sajátjáért András.

Tolner értetlenül nézett rá: – Mi történt?

Míg megitták a kávékat, András röviden összefoglalta az Angéla és a Főnök keltette hullámokat életében. Ágnesről szemérmesen hallgatott.

– Kell szereznem az anyagból, de ez még szervezés alatt van – fejezte be, és összegyúrte a poharat.

Tolner elgondolkodva nézte őt.

– Mi van? – kérdezte András, bár tudta, hogy most fel kellene mennie a lakásba.

– Lepakcsolom a tévédet odafenn, ha megteszel nekem valamit – ajánlotta az operatőr.

András megvonta vállát: – Attól függ. Nincs sok pénzem, és most kell...

– Nem pénzről van szó. Nem közvetlenül.

– Hanem?

– Vigyél le Kecskemétre. Meg kell keresnem egy épületet.

András az utca hosszát méregette, mint aki adatokat becsül. Egyre melegebb lett, ahogy a nap a fejük fölött araszolgatott. A férfinak eszébe jutott, hogy éhes, és hogy még van egy féltanknyi benzine.

– Igazából ma a további lépéseimet akartam megtervezni. De nem bánom, egy napot csúszhat – vont a vállát nagyvonalúan, majd előhalászta lakáskulcsát. – Ne nyúlj semmihez.

Három perccel később, mikor Tolner visszatért, már az autóban ült.

– Ez gyorsan ment – mondta András a beszállónak.

Tolner rámosolygott. – Te tudtad, hogy a házban áramszünet van?

A város szélén megálltak egy benzinkútnál. András szendvicseket vett, egyet odanyújtott társának, aki szabódva elvette. Kis, kerek asztalhoz ültek, magas, forgó felületű székekre.

– Mi van ezzel az úrhajóssal? – kérdezte két harapás közt András.

– Sajnos meghalt. Tegnap éjjel. – Tolner egy családot videózott észrevétlenül. Az anyuka visszarakott egy újságot, amit kamasz lánya akart megvenni. A kislány durcásan elfordult, és lesöpört a polcra egy chipses zacskót. – De azt gondoltam, van a meséjében valami.

– Mi a sztorija?

– Ki akarták löni őt az oroszok, még a hetvenes évek végén. Ám valami közbejött. Ami miatt kórházba került, ahol szerinte elektrosokkot, és valószínűleg lobotómiát hajtottak végre rajta.

– Mi jött közbe?

Tolner kikapcsolta a kamerát. Az anyuka már eltűnt a vállánál fogva rángatott lánnyal. Az egyik kutas felvette a zacskót a földről.

– Nem tudom. Ez az, amit nem tudok. Csak neveket.

– Neveket?

– Akhilleusz, Zénón. Tudod, a teknősbéka paradoxona.

– Aha. Értem – András összegyűrte a szendvics papírját, majd a kukába dobta. – Arra gondoltál, hogy ez valamiféle allegória?

– Képzeld, igen. Nem hittem azt, hogy a mitológia miatt nem repülhetett.

– Csak azt nem tudjuk, minek az allegóriája.

– Ezen dolgozom.

Amikor újra elindultak, beborult az ég. A gyér forgalom ellenére lassan haladtak. Nehézkés, otromba mezőgazdasági gépek sorjázta elöttük.

– Megismertem egy lányt – vágott bele András. Soha nem beszélt Tolnerrel szerelemről. Nőkről igen, de érzelmekről nem. Furcsa volt most elkezdni.

– Én is – tette hozzá az operatőr.

– Lehet, hogy érdekes lesz – bólogatott András. – Bár igazából nem nagyon tudom még, mi vonz benne.

– Én nagyon is tudom. Az úrhajós unokahúga. Ő a nyitja a rejtélynek – jegyezte meg Tolner.

– Akkor a te érzelmeid igen racionálisak.

– Gondolod?

– Szomorú, hogy ilyen egysíkú vagy.

Az operatőr röviden nevetett ezen, de aztán elhallgatott. Fél szemmel Andrásra sandított, aki egy bonyolult előzési manőverbe kezdett.

– Talán most nem így van – jegyezte meg.

– Tessék? – kérdezte András, mert nem hallotta a motortól.

Egy boronatárcsa siklott el Tolner arca mellett, az üvegen túl.

– Semmi – mondta, aztán Kecskemét határáig már nem nagyon szólt.

– Szóval egy régi katonai kórház keressük? – forgatta fejét András, mikor elhagyták a várostáblát. Lassan haladtak, az útmenti biciklisek minduntalan eléjük kalimpáltak.

– Igen. Szerintem kérdezzünk meg valakit – ajánlotta Tolner. Csak óvatosan engedett benne a neheztelés. András az elevenére tapintott, és fájó volt, hogy még csak észre se vette szavai élet. A hármójuk barátsága Simonnal együtt elmúlóban volt.

Pár perccel később egy öregasszony csak figyelmesen bólogatott András kérdésére. Benézett a letekert ablakon, Tolner kamerájára, majd legyintve nyeregbe szállt.

– Köszönjük – szólt utána András. – Nagyon kedves.

– Menjünk beljebb – intett Tolner a belváros felé.

András a fejét rázta. – Az ilyen épületeket mindig a város szélére telepítették.

– Akkor várj – az operatőr kiszállt, és körbefordult.

Egy idős férfi közeledett feléjük a járdán. Karján fonott kosár himbálódzott, megrakva gyümölcssel.

– Jónapot – köszöntötte Tolner. – A volt Repülőorvosi Intézetet keressük. Nem tudja, hol lehet?

Az öreg megállt, elgondolkodott, majd felderült az arca. – A pálya! A lövöldözős pálya! – bólintott, majd nem túl részletesen elmagyarázta az útvonalat.

Rövid bekötőút, nyárfák sorfala vezetett az alacsony épületig. Már a kereszteződésnél, a lehajtónál meglátták, mire gondol az öreg.

– A pálya, egy paintball pálya – azonosította Tolner.

Az út végén rozsdás vaskapu állta útjukat. Ahogy Tolner kiszállt a pattogva hülő autóból, hatalmas fekete kutya ugrott elő. Neki a vasnak, a rozsdá peregve hullt szőrére.

– Hé! – nyugtatta magát az operatőr.

Odabenn, a szürke, leromlott épületek előterében drága autók sorakoztak. A fekete és ezüst csillogás közt férfiak mocomogtak. Cigarettafüst és beszélgetés szállt fel közülük.

Egy katonai egyenruhába öltözött alak kivált a csoportból, megindult a kapu felé.

– Jónapot! – intett neki Tolner.

A fiatalember gyanakodva megállt, és magához hívta a csaholó kutyát.

András felzárkózott Tolner mellé.

– Be lehet menni? – kérdezte rágyújtva.

– Csak ha játszani jöttek.

– Csak körbe szeretnénk nézni – próbálkozott Tolner.

– Sajnálom. Magánterület.

– Nem is tudunk játszani – esetlenkedett András, de a férfit ez nem érdekelte.

– Lepengetik a pénzt, és beállnak valamelyik csapatba. Úgyszincs ki az egyik csapat.

– Azok? – intett a társaság felé Tolner.

– Azok. Tőlem aztán annyit nézelődhetnek játék közben, amennyit akarnak.

Elhátrált, mintegy rájuk bízva a döntést.

Tolner András felé fordult.

– Tudom, mit akarsz mondani – bólintott András gondterhelten, és elővette a tárcáját. – De ez nagyon drága dolog.

– Majd megadom, ha...

– Visszajöhetnénk, ha elmennek.

– A kutya is elmegy szerinted?

András elnézett a hosszan elnyúló, kitört üvegű, ajtó nélküli épületek felé. Itt-ott vízfoltok tarkították a homlokzatot. Mintha locsolták volna a falat. Máshol színes festéklövedékek csillag alakú becsapódási nyomai szórták tele a betonszürkét.

A fiatalember várakozóan lépett egyet feléjük.

– Majd takarékoskodunk a lőszerrel – próbálkozott Tolner befelé lesve.

– Rendben – intett sóhajtva a fiúnak András. – Beszállunk.

Amint kinyílt előttük a kapu, a kutya hátrahúzódott, majd megindult a férfiak mellett a csendben várakozó és figyelő társaság felé.

Tolnernek kényelmetlen érzése támadt. Szorító félelem a gyomra tájékán. Azt gondolta, ezek a fiatal, szépen borotvált és jól edzett férfiak pusztán az áldozatot látják benne.

– Hello! – emelte fel két kezét András. – Béke.

Többen elmosolyodtak. Lehettek vagy tizenöten, lekezelt velük mind.

– Ruhák odabenn – mutatott a kalauzuk egy ajtó felé.

Az épületben hűvös és egérszag fogadta őket. Piciny öltözőbe jutottak, megkapták a felszerelésüket, András pénztárcáját elővéve a fiú után indult.

Mikor Tolner egyedül maradt, elővette az öreg könyvét. Izgatottan az Intézet alaprajzához lapozott. Rövid tétovázás után kitépte az oldalt, és ügyelve a léptékre, memorizálni kezdte.

Az öreg vastag körvonallal jelölte a főépületet, mely beljebb lehetett, a telek közepe felé. Három bejárata volt, és a titkos lejáratokat egy-egy használaton kívüli, lomtár feliratú helyiségbe rajzolta be a jegyzetelő kéz.

– Öltözz! – szólt rá az ajtóból András. Zacsokban színes golyócskák voltak nála. – És valóban takarékoskodj a lószerral.

Pár perc múlva odakinn álltak a többiek közt. A nap rézsút sütött rájuk, megvilágítva a feszült arcokat.

– Két csapat, egymás ellen, míg el nem fogy mindenki – jelentette be a fiatalember, középre állva. Karjával széles mozdulatot tett. – A határ a kerítés. De ne bújjunk el, mert akkor örökké tart. A többi a régi szabályok szerint. Az újak – felénk fordul, elvigyorodott. – majd belejönnek.

Tolner és András kék szalagot kaptak, ezt kötötték a sisakjukra. A vörös csapat ellenségesen méregette őket.

– Játsszotatok már? – jött oda hozzájuk egy magas, tagbaszakadt férfi. Neki is kék jelzése volt.

Tolner megrázta a fejét.

– Akkor kövessetek engem – kérte őket a másik. – Én vagyok a csapatkapitány. Szoros fedezetet játszunk, vagyis igyekszünk egy tömbben maradni.

– Merre megyünk? – tette fel a kérdést Tolner. – Arra láttam egy nagy épületet – Bizonytalanul a telek belseje felé intett.

– Csak kövessetek – mordult rá a férfi.

A szervező fiatalember sietett oda hozzájuk, átadta fegyvereiket, betöltötte a lövedékeket, majd megmutatta, hogy kell löni, kibiztosítani, és hadarva elmondta a legfontosabb szabályokat.

– Sok szerencsét – vigyorgott rájuk végül. – És vigyázzanak a sisakkal! Soha ne vegyék le odabenn.

Elsétált, majd zsebéből sípot vett elő, belefúj.

A kékek megiramodtak, el az épület sarka felé. Tolner és András némi késéssel követte őket.

– És most? – lihegte András, miközben átrohantak egy mezőféleségen. A fűben itt-ott használt traktorgumik sötétlettek.

– Csak gyere utánam – válaszolt Tolner.

– A többiek után?

– Nem. Utánam.

Jobbról őrbódé tűnt fel, előttük egy széles, magas betonfal rogyadozott. A kék csapatkapitány balról került, a többiek utána.

Tolner megállt, fűjtatva körbenézett.

– Azt hiszem, egyelőre egy a célunk – mondta, és a fal egy hasadékához ment. A résen át látta a nagy, központi épületet.

A távolban füttyszó harsant.

– Mi lesz már? – dörrent rájuk egy hang.

A kapitány jött vissza értük. András, aki összegörnyedve támaszkodott térdére, fáradtan intett. – Megyünk.

– Még el sem kezdődött! Ti már most ki vagytok dőlve...

– Megyünk – ismételte Tolner, és megindultak valóban.

A központi épület számtalan apró szobára és folyosóra oszlott. A kitört ablakokon és a homályosan derengő üvegtetőn át még jutott be valamennyi fény. Padlóját szemét, földhányások és téglatorlaszok tarkították.

A csapat behúzódott az első két szobába, majd fegyvereiket a mezőre szegezve vártak.

– Ez az első védelmi vonal – magyarázta fojtott hangon a kapitány. – Csak megtörjük a lendületüket.

Lihegett és nyöszörgött mindenki. Nem is annyira a futástól a nehézkes és vastag gyakorlóruhában, hanem az izgalom és a feszültség kevercsétől, mely elárasztotta ereiket. Tolner felemelte kezét, és maga elé tartva nézte remegését. A ruha alatt, a mellkasán lógó szíj végén kitapogatta a kamerát. A farzsebébe nyúlt, és ismét elővette a térképet. A tétova vonalak és a reszkető írás csak nagyon kevés támpontot nyújtott helyzetükről. A lap egyik sarkában apró nyíl jelezte az északi irányt. Felnézett, a nap felé. Épp időben, hogy észrevegye a közeledő festékgolyót.

Lomhán, mégis lendülettel úszott felé a levegőben. Elkapta fejét, oldalt fordult. A lövedék elsuhant mellette, majd szétkenődött a hátsó falon.

A fal takarásából felfejlődtek a vörösök.

– Lőnek – mondta idegesen András, és lekushadt az ablak alá.

– Lőjetek! – kiabált rájuk a kapitány. Tolner engedelmesen felemelte fegyverét, megeresztett egy sorozatot. A golyók kikattogtak a csőből, és körbeszálldosták a feléjük közeledőket. Senkit nem talált el, ahogy a többiek se.

– Felfordul a gyomrom – nyöszörögte András a padlóról. – Utálom, ha vadásznak rám.

– Menjünk. Vissza! – adta ki a parancsot a kapitány.

Tolner ezt a pillanatot használta ki. Már korábban felfedezte a keskeny kis folyosót, mely baloldalt, az épület széle mellett vitt hátrafelé. Megütögette barátja vállát, és a sötét járat felé mutatott. A kékek kezdtek kisorjázni a főfolyosóra. A megveszekedettebbje még hátra-hátrafordult, hogy kilőjön a mezőn közeledőkre.

– Gyorsan – noszogatta Tolner Andrást, majd rohanva bevágódott a folyosóra.

Mellette, mögötte, előtte festékgolyók robbantak, a vakolat porzott ütésüktől. Hangjuk dühös nyári záporokat, gyerekkori kavicsdobálást idézett. Nem merte elképzelni a fájdalmat, amit bőrén okozhatnak.

Vissza-visszanézve, majd a térképre lesve rohant előre. András valamivel előtte botorkált.

– Vigyázz, rozsdás vas – mondta egyszer figyelmeztetőleg.

Hátuk mögött kurjongatás kélt, majd megérkeztek az első lövedékek.

Egy olajoshordó mögött kerestek menedéket. Tolner kilesett.

– Ajaj – mondta visszahajolva egy lövés elől.

– Mi van?

– A többség erre jött. Utánunk.

András megrázta a fejét. – Adjuk meg magunkat.

– Azt nem lehet. Ki kellene állnunk.

Az operatőr ránézett a térképre, aztán előre. Balra, jó tíz méterre egy ajtónyílás sötétlett.

– Rohanj oda! – utasította társát.

– Oda?

– Igen, fedezlek. Aztán várj meg.

Azzal kihajolt, és megeresztett egy sorozatot. Négyen voltak vele szemben. A lövésekre szétrebbentek, fedezéket kerestek. Ide-oda kapva fejüket kerülőutakat mutogattak egymásnak. Tolner lőtt rájuk, amíg valami kiálló testrészt látott.

Mikor visszafordult, András már nem volt sehol. Felpattant és rohanni kezdett. Eszébe jutott, hogy nem szólt társának, hogy fedezze majd az ő futását.

Tévedését a háta mögül érkező sivítás támasztotta alá. A vörösök dühösen és pontosan lőttek. Karját és lábát is találták, de ez nem minősült valódi sebzésnek. A szétrobbanó műanyag hüvely csípős, kelletlen fájdalmat keltett. Lendületből és dühösen vágódott be az ajtónyíláson.

– Kösz, hogy fedeztél! – morogta, majd indulattal kihajolt, hogy viszonozza a fájdalmat. Talán eltalált valakit.

– Mi? – értetlenkedett András.

– Hagyjuk – ismét előkapta a lapot, és körbelesett. A papíron szeme megakadt a „lift” feliraton. Tőlük nem messze rozsdás, félig nyílt fémajtók mögött ott sötétlett az akna.

Ez a rajz szerint azt jelentette, hogy jobbra haladva eljuthatnak az egyik lejárathoz.

– Gyere! – húzta maga után Andrást. Elhagyva a liftajtókat, a folyosó kétfelé ágazott. Jobbra indultak, de kongó lépteik elárulták őket.

Egy árny toppant eléjük.

– Szépen vagyunk – emelték a fegyvert a hangra, de a kék kapitány ekkor fénycsóvába lépett.

– Eltévedtünk – szabadkozott András, idegesen hátranézve.

– Persze – bólogatott a kapitány. – Másfelé indultatok.

– Most már mindegy. A többiek? – vágott vissza Tolner, szemével a „lomtár” feliratot pásztázva a környező ajtókon.

A kapitány megvonta vállát.

– Az ellenség. Itt jön – mutatott hátra András.

A férfi óvatosan a sarokig sétált, és kilesett. Azonnal visszakapta a fejét, de a festék beterítette maszkját.

– Csak a fal! Onnan fröccsent rám! – kiabálta, nem nekik, a támadóknak.

– Persze, persze! – jött a válasz röhögéssel. – Mindjárt mást is meglövünk.

A kapitány intett nekik: – Bújjatok el! – sziszegte.

Tolner közben sorra nyitogatni kezdte a nyirkorgó ajtókat. Az egyik mögött kettétört seprűt fedezett fel. Visszafordult. A kapitányt épp találat érte. A mellkasán és a karjain szétfolytak a színek. Felemelt fegyverrel kilépett a folyosóra, így adva meg magát.

Tolner odaszólt a dermedten bámuló Andrásnak: – Fedezz!

A férfi értetlenül közelebb jött. Az operatőr a sarokra mutatott. – Lódd, azt, aki felbukkan. Itt a lejárati! – bökött a poros, szűk helyiség közepére.

– Itt? Itt nincs semmi – ellenkezett erőtlenül András, majd fél térdre ereszkedett a küszöbön, és célra emelte a fegyverét. – Csak siess!

Tolner belépett a lomtárba, és gondosan végigvizslatta a padlót.

Azonnal feltűnt neki a vastag, porral álcázott szőnyeg, melyet a szobácska közepére terítettek. Egy mozdulattal lerántotta, alóla egy csillogó, fényes fémlemez került elő.

– Ez az – suttozta. Az embernagyságú elem téglalap alakú kivágásban takart valamit.

Tolner mögött András löni kezdett.

– Sokan vannak! – kiabálta, de az operatőr nem fordult meg, elővette kameráját. – Mindjárt – suttozta.

A sisak azonban zavarta. Rövid tétovázás után lehúzta fejről, és a földre dobta. A felvevővel már rögzítette is, amint lehajol, a fedlap felső részénél kialakított fogó alá nyúl. – Nézzük.

Egy pillanatra Andrásra lesett. Vadul tüzelt, noha körötte lassan mindet elborítottak a rikító festékmaszatok.

– Gyerünk – szedte össze minden erejét Tolner, és felrántotta a fémlaszt. Ugyanazzal a mozdulattal félrehúzta, hogy megpillantsa a lefelé vivő, keskeny lépcsőket. A lejárati poros volt és kidolgozatlan, mintha télire elvermelt krumplihoz vezetett volna.

– Itt van – fordult meg ismét Tolner. Látta, hogy András felemelve kezét feláll. Maszkját festék takarta. Törzse mellett egy cső villant.

– Nincs rajta a sisak! – hallott egy kiáltást távolabbról. Ám a figyelmeztetés elkésett. Mintha lassított filmfelvételt volna – figyelte, amint a golyó kiszáll a csőből, majd kérelhetetlenül közeledik. Felemelte a kamerát elé, mire a karja beleért a lövésbe. A röppálya megtört, a festék szétrobbant a homlokán. Az ütéstől hátraesett, be a pince sötétjébe.

A kapu előtti kis térség közepén tért magához. Többen hajoltak fölé, köztük András is. Aggódó, rosszkedvű arckifejezésüktől először megijedt.

– Csak nyugodtan – tolta vissza a szervező, mikor fel akart állni fektéből.

– Jól érzed magad? – kérdezte András. Tolner bólintani akart, de a mozdulat kezdete megakasztotta. Erős, szorító fájdalom támadt homloküregében.

– Szerintem agyrázkódása van – jegyezte meg valaki.

– Mondtam, hogy ne vegyék le a sisakot – korholta őt ijedten a szervező.

– Mennyi ideig? Meddig voltam eszméletlen? – kérdezte Tolner.

András az órájára lesett: – Maximum öt perc.

– Mi folytatjuk – egyenesedett ki a kék kapitány.

– Mi is – próbált ismét felállni Tolner, de ezúttal is csak guggolásra futotta. – Vagy mégsem.

– Szerintem jobb lenne, ha pihennél – súgta neki András, és a válla alá nyúlt.

Felhúzta, majd támogatva melléállt

– Vissza kell mennem.

– Nem kell.

– Ezt hogy érted?

– Nincs odalenn semmi.

– Dehogynem, láttam a lépcsőt.

Közben eltávolodtak a többiektől. András lemondóan csóválta fejét, aztán elengedte barátját.

– Csak egy kőomlás. Akármilyen volt odalenn, berobbantották – azzal visszaadta a kamerát. – Gyere, öltözzünk át.

Tolner csüggedten nézett utána, majd megindult ő is.

Csak az autóban szólalt meg, homlokán a fiatalembertől kapott vizes kendőt tapogatva.

– A többi lejárati is ellenőriznünk kellene.

– Ugyanazt találunk – válaszolt András csöndben.

– Nem biztos. Ha a fiúnak adnál pénzt...

– A fiú mondta. Már így vették át a telket: a katonaság mindent eltorlaszolt és betömött.

Kikanyarodtak a gyorsforgalmi útra, és András komótosan pakolta felfelé a sebességeket. – Egyébként sincs több pénzem – jegyezte meg. – Ami van, kell az utazásra.

Tolner ellenvetéseken gondolkodott, de ekkor megszólalt a másik mobiltelefonja.

– Igen – vette fel András, majd ugyanazzal a kézzel gyorsan váltott is. – Ki az?
– Én vagyok. A Herceg. Ez az új számom. De te ne mentsd el – dörmögte a hang távolról fülébe.

András egykedvűen bólintott: – Nos?

– El kell menned Iszmilbe.

– Iszmilbe?

A név hallatán Tolner a sofőrre nézett.

– Ott, a vasútállomáson keresd a vörös taxit. Az fog elvinni a kolostorba. Már tudni fognak rólad.

– Kolostorba?

– Kolostorba, az igumenoszhoz. A főnökhöz.

– Hol van ez az Iszmil?

– Az Urálon innen. Még Európa. Menj mielőbb. És vigyél sok pénzt – azzal a Herceg letette.

Tolner homlokát ráncolva tűnődött, aztán arca felderült. – Iszmil! Tudom, már, honnan ismerős! Az úrhajósomat ott képezték ki!

– Ez nagyszerű – jegyezte meg András.

– Micsoda egybeesés!

– Valóban különös.

Hallgattak egy sort, majd Tolner óvatosan előhozakodott vele: – Esetleg magaddal vihetnél.

– Ahogy említettem: nekem is alig van pénzem. Ami megtakarításom van, össze kell szednem az anyagra.

– Segítenék a dologban.

– Köszönöm, de egyedül megyek – érezte, hogy szavai ridegen hangzanak a kocsi terében. Rövid gondolkodás után így folytatta: – Szerintem máshol kellene kezdened. Nem ilyen messze.

– Mire gondolsz?

– Az igazi úrhajósra. Farkas Bertalanra. Fel kellene keresned őt, hogy tud-e valamit a te emberedről.

Tolner hallgatott, magában forgatva az ötletet.

– Ha valakinek, akkor neki van valamiféle ismerete az esetleges elődökről. Szerintem nála kellene tapogatóznod.

– Lehet benne valami. Ám az orosz terep is jól mutatna a filmben – bólogatott Tolner.

– Mi van, ha az egész egy nagy blöff? – kérdezte András. – Képes lennél elutazni Oroszországba egy igazolhatatlan történet miatt?

– Igen.

– Akkor tényleg inkább a kőomlást kellene kibontanunk éjszaka – bólintott András.

– Megnézni, mi van a pincesoron odalenn. Az legalább ennyire irracionális lenne.

A fővárosig már nem szóltak egymáshoz.

Hazaérve mégis úgy tett, ahogy András tanácsolta. Elhatározta, felhívja az igazi első magyar úrhajóst. A telefonos tudakozó három Farkas Bertalan nevű személyt tartott nyilván.

– Kettőnek tudom megadni a számát – jegyzete meg a nő a vonal végén.

– Miért? – kérdezte Tolner nyugtalanul

– A harmadik titkosított.

Biztos volt benne, hogy ez az ő száma.

– Címet sem mondhat? Ehhez a titkosítottához – próbálkozott, de a nő nemet mondott. Megköszönte, és letette a kagylót.

Besötétedett, a tompuló színek rosszkedvét jelölték. A távolban, túl a panelházak és a hegyek ormain, felhők bodrozódtak elő.

A fürdőszobába ment, óvatosan letekerte az alkalmi kötést a fejről. Nagy, vörös, közepén lila folt terjeszkedett homlokán. Benedvesítette a kendőt, és megnyomkodta vele a sebet. Fáj a legkisebb érintésre is.

András jutott eszébe, a rideg elutasítása. Elővette telefonját kabátzsebéből és tárcsázta.

– Figyelj, segítened kell – kezdte, mikor a másik felvette.

– Miben?

– Szerezd meg nekem Farkas Bertalan telefonszámát. És lakcímét.

András tűnődött pár másodpercig.

– Ha beszélsz vele, megnyugszol? – kérdezte végül fáradtan.

– Igen.

– Akkor hamarosan visszahívlak.

Csöngettek. Tolner kinyitotta az ajtót, és érezte, megőrül Noémi látványának. Ugyanakkor tudata egy zugában valami apró csalódás bukkant fel. Mászt várt. Másban reménykedett.

– Szia! – mondta a lány zavarodottan.

– Szia, gyere be.

Noémi letette táskáját, majd a konyhába ment, lerogyott egy székre.

– Bocs a tegnapi miatt – kezdte, de ekkor Tolner megfordult, és a lámpafény szemből érte.

– Mi történt a homlokoddal? – döbönt meg a lány.

– Paintball. Kecskeméten. Levettem a sisakot.

– De mit kerestél te ott?

– Andrással mentünk...ezért-azért.

A férfi rájött, már nem akarja megosztani vele a dogokat. Nem volt határvonal vagy nagy felismerés. Egyszerűen fölöslegesnek tartotta.

– Jobban kellene vigyáznod magadra! – folytatta a lány, majd közömbösen hozzáfűzte: – Hallom, anyának megígérted a hétvégi ebédet.

– Igen – A férfi a nappaliba ment, és rákötötte a kamerát a tévére. A DVD-íróba berakta a ramlemezét.

– Komolyan gondoltad? – követte Noémi.

– Ezt hogy érted?

– Ahogy mondom. Hogy miért mondtad neki. Szívből, vagy mert el akartál érní valamit?

Tolner megfordult ültében, figyelmesen végigmérte a küszöbön álló lányt.

– Ezt most nem hallottam – mondta aztán csöndesen.

Noémi közben felfedezte a díványon felejtett naplót. Belelapozott.

– Jórészt oroszul írták – jelentette ki. Tolner felé se fordulva bólintott. – Igen. Majd lefordítatom.

Eszébe jutott, ki tudná ezt megtenni neki.

– Elmegyünk valamerre?

– Most dolgom van.

Megcsörrent a mobilja.

– Én vagyok – jelentkezett András. – Írd a számot.

– Gyorsan ment.

– Többször adott már riportot a Csatornának.

Lediktálta a mobilszámot, és a címet is.

– Nem érdemes meglátogatni – tette még hozzá. – A családtagokon kívül senki sem léphet a telke területére. Nem foglalkozik a médiával.

– Értem.

Tolner letette, és máris tárcsázni kezdte a számot. Közben felpillantott Noémira. – Ne haragudj, de ezt el kell intézнем.

A lány a könyvvvel az ölében a díványra ült. Esendőnek és magányosnak tűnt. Nem lehetett látni arcán, mi jár a fejében.

– Igen? – fogadta Tolner hívását egy mély, férfias hang.

– Farkas Bertalan? – kérdezte izgatottan az operatőr a lány arcát fürkészsve.

– Igen. Kivel beszélek?

– Szeretnék önnel egy rövid riportot készíteni.

– Nem adok interjút.

– Így telefonban esetleg válaszolna pár kérdésemre?

– Így sem.

A kategorikus kijelentés meglepte Tolnert.

– És miért, ha szabad...

– Nem szabad.

Ez a reakció viszont már felbőszítette.

– Kár – mondta gyorsan. – Talán tudna mondani valamit Molnár Endréről.

Az úrhajós egy ütemmel lemaradt a színtelen válasszal: – Nem ismerem.

– Vagy az Iszmil nevű városkáról?

– Soha nem jártam ott – volt egy finom remegés a „jártam” táján. Tolner elégedetten hátradőlt, elfeküdt a padlón.

– Kár. Hamarosan hallani fog róluk.

– Nem érdekel. Ahogy maga se – Az úrhajós megszakította a vonalat. Az operatőr a mennyezetre bámult, és kinyomta a telefon bűgását.

– Miért csinálod ezt? – kérdezte csöndesen Noémi.

A férfi felnézett rá. Alulról látta farmerba bújtatott lábait, a nadrágszárból kibukkanó harisnyás lábfejeket. Intett felfelé.

– Gyere ide – mondta is. Noémi nem mozdult.

– Nem akarod.

Tolner a fejr rázta. – Nem tudom, mi bajod van. Ez az ügy...fontos – kinyúlt, megcirógatta a nő bokáját. Noémi megremegett. A tévé megunva a várakozást, kikapcsolta magát.

– Nincs ügy. Kreáltál magadnak valamit unalmodban – jegyezte meg az ülő, de már mozdult. Engedelmesen odabújt a férfi mellé. Nézték az ablakon át a felragyogó első csillagokat. A kék ég finoman olvadt bele a fekete úr sávjába. Tolner arra gondolt, mi lehetett Molnár Endre utolsó gondolata. Mi játszódott le benne, miközben haldoklott. Egy elvetélt utazás lehetősége? Vagy rögeszmés örületének képei? De mi volt ez az örület egyáltalán?

Elaludtak, egymás lélegzetét beszívva. Tolner a lány súlyára ébredt. Már éjszaka volt, csak a fürdőszobában égve hagyott villany adott fényt.

A férfi felállt, óvatosan, hogy ne ébressze fel Noémit, és kinyújtózott. Tekintete a naplóra esett.

Kiment a konyhába, és a másik telefonszáma után kutatott emlékezetében. Rövid tünődés után bepötyögte. Csak a hatodik csöngetésre vette fel.

– Igen? – kérdezte kissé ijedten Ella.

– Én vagyok az. Tolner. Az operatőr – mondta ő suttogva.

– Nem hallom jól.

– Segítenie kell.

– Miben tudok én segíteni? A temetés egyébként holnap délután lesz. A központi temetőben. D részleg, kettőkor. Ha érdekli.

– Köszönöm, ott leszek.
– Az apámnak volt egy régi ismerőse a temetkezési vállalatnál. Azért ment ilyen gyorsan

– Értem. Figyeljen ide! – Hirtelen megakadt, mert egy képtelen ötlete támadt. – El kell mondanom, mire jutottam. A segítségére van szükségem.

– Jó, holnap délután.

– A temetés utána rám tudna szólni egy órácskát?

Ella habozott, és a férfi nem tudta elképzelni, miért. – Rendben – egyezett aztán bele.

– Akkor holnap.

Visszasétált a nappaliba, megállt az alvó fölött.

Az előbb, miközben Ella hangját hallgatta, ráébredt, hogy el kell mennie Oroszországba. És magával kell vinnie a nőt. Olyan világosan előtte volt az út minden részlete, mintha máris megtörtént volna.

– Mi ez az egész? – szólalt meg a sötétből Noémi. – Valami nő?

Tolner dermedten állt, még levegőt sem mert venni.

– Mert ha igen, elmondhatod. Látom, hogy megváltoztál.

– Nem tudom, miről beszélsz. Egy ügyön dolgozom.

– Á, igen. Az ügyed. Igen, említetted.

Az operatőr letelepedett a szőnyegre, a lány feje mellé. Gyengéden beletúrt a tincsek közé. A meleg fejbőr megnyugtatóan feszült tapintása alá.

– Egy magyar úrhajósjelölt, aki megtudott valamit, valami jelentőségteljeset a szovjetunióbeli kiképzése során, és összeomlott – magyarázta a sötétnek. – Meg akarom tudni, mi történt vele. Miért nem lötték fel, ha egyáltalán igaz, amit halála előtt elmesélt nekem.

– És holnap temetik ezt a hőst?

– Igen.

Noémi is felült, egész közel húzódott Tolnerhez. Meleg lélegzete minduntalan elérte a férfit.

– Ez nem új dolog. A városi legendák nagy része a tudományos haladással szembeni szkepszisből fakad – jegyezte meg.

– Mire gondolsz?

– A nem iparosodott, mezőgazdasági vidékeken még ma is terjed a hiedelem, hogy a holdraszállás megrendezett film volt csupán. A vallásos emberek jelentős része nem tud hinni egy ilyen eseményben.

– Ez nem műveltség kérdése?

– Inkább alapállás. A felvilágosodás gyermekei és a babona táplálta kételkedés felnőttei állnak egymással szemben.

– Ezt most nem értem. De szépen hangzik.

A lány felállt, karjaival átölelve magát, és kiment a folyosóra, a fénybe. Nekidőlt a falnak, úgy, onnan nézte a fiút.

– Furcsa lehet – jegyezte meg.

– Micsoda?

– Így hinni a munkádban.

Tolner elfordult, mint akit rajtakaptak.

– Hacsak nem...

– Nem – elvágta a mondatot, mert még egy megjegyzést nem bírt volna el. Kibukott volna belőle Ella ténye. – Szóval mi van a szkepszissel?

– Azt hinnénk, hogy a ráció és a kételkedés a felvilágosodás öröksége – folytatta Noémi. – De a város legendák rádöbbennek, hogy épp ellenkezőleg. A tanult és művelt réteg fogékony a technikai újítás és a modernség produktumai iránt. Ellenben a gyanakvó,

kétkedő és kevésbé iskolázott rétegek mindig jobban megrágnak a dolgokat. Olyan kérdéseket tesznek fel, melyekre néha nincs válasz.

– Például?

– Miért nincs jobb hajtóanyag a benzinnél? Valóban vannak arcok a Mars homokjában? Vagy, csak hogy a témánál maradjunk, miért nem tudunk még bázist építeni egyik bolygón sem? – a lány bólogatott, közben a hűtőhöz lépett. – Ezek a kérdések megzavarhatják a töretlen fejlődésbe vetett hitet. A városi legenda reakció az ilyen jellegű ellenvetésekre. Babonás és lehetetlen hipotéziseket gyárt, mely kiküszöböli a problémát.

– Esetünkben ez az ürutazás hazugsága. – A férfi is felállt, kísértelt a küszöbön.

– Igen – a lány kinyitotta a hűtőt, belenézett, majd elfintorodott. – Ez nagyon gyászos.

A táskájához ment, kivette belőle pénztárcáját: – Megyek, hozok valamit a boltból.

Tolner engedelmesen félreállt útjából, majd becsukta a hűtőajtót.

A napfényes, kora délutáni temetőben alig tucatnyian gyűltek össze.

Tolner diszkrétan hátrébb állt, két fa törzse közé, onnan vette a jelenetet. Nem volt pap. Egy öltönyös férfi gyors beszédet mondott. A sírásók valamivel arrébb cigarettáztak.

Ella egy idősebb nő és férfi, talán a szülei közt állt. Tolner ráközelített az arcára. Csak ő mutatott valamiféle megrendültséget.

A fel-feltámadó szél cibálta a fekete kabátokat és kendőket. Új temető rész volt, ritkás sírokkal, melyek közt zacskókat és más hulladékot terelgetett a zord idő.

Mikor az utolsó koszorú is a friss földhányásra került, a csoport azonnal oszlani kezdett. Az egész alig tartott fél óráig. Ella észrevette Tolnert, és odasétált hozzá: – Jó napot.

– Jó napot.

Csendesen nézték egymást, majd a lány így szólt: – Lesz egy tor a lakásában. Ha gondolja... Mi történt a homlokával?

– Szívesen – kapott az alkalmon a férfi. – Legalább tudunk beszélni.

Majd a fejéhez nyúlt, megtapogatta a dudort: – Játszottam.

– Szép kis játék lehetett. Ja igen – bólintott. – Szeretnék adni is magának valamit.

– Nekem?

Ella bólintott, majd a kapu felé intett. – Jöjjen velünk. Az autóban még van hely.

Tolner szabódva követte. Azt gondolta, lesz még ideje elmenni Andrásához. Aznap reggel úgy érezte, meg tudja győzni, hogy mégis vigye magával Oroszországba. Most, hogy a Farkas Bertalan interjú ilyen gyorsan kudarcba fulladt.

Míg az autó felé haladtak, felidéződött benne a reggeli incidens.

Minden meggyőződése ellenére felkereste az első magyar úrhajóst. Egy városszéli, hajdan jobb napokat látott családi házas övezetben élt. A telek mélyén, fák takarásába álló épület sötétnek, elhagyatottnak tűnt. A kaputelefont sokáig csöngetve már majdnem feladta, mikor a férfi beleszólt. Tolner nem mondta el, hogy ő az előző napi telefonáló. Csupán egy gyors interjút kért. Az úrhajós szó nélkül bontotta a vonalat. Pár másodperccel később nyílt a bejárati ajtó, és egy hatalmas, fekete kutya rontott ki rajta. Az operatőrben a déjà vu érzés kelt, amint leste, ahogy az állat feléje rohan. Elérve a kerítést felugrott, úgy tűnt, képes átszelni. Azonban a vasrudaknak csapódva visszaesett a betonra. Mintha semmi sem történt volna, acsarkodva Tolner felé vágott. Olyan örült dühvel rohamozta a vasat, hogy az operatőr hátralépett.

– Ha nem megy el, kimegyek a kapukulccsal – hallatszott a kaputelefon mikrofonjából. Tolner megfogadta a figyelmeztetést. Felkereste egy barátját, és pénzt kért kölcsönt. Evett valamit egy gyorsétteremben, majd hazament, hogy öltönyt vegyen a temetésre.

– Jó napot! – fogott vele kezét Ella apja, aztán hadarva megmondta nevét. – A lányom már beszélt magáról.

– Nagyon köszönjük, amit tett – fűzte hozzá a mellette álló sovány, madárszerű asszony. Arcát pókhálóként fonták be a fáradtság és az öregség ráncai. Az operatőr arra gondolt, felveszi őket a kamerával, de végül letett róla.

Ella az apja vonásait örökölte. A hajdan markáns, finom metszésű arc most már kezdett az öregkori kövérségben elsüllyedni, de még így is feltűnő volt. A férfi láthatólag vigyázott kondíciójára. Arányos, izmos termetén feszült sötét öltönye, csak hasa gömbölyödött valamennyire.

– Szívesen vennénk, ha velünk tartana – mondta, és betessékelte hátra a fiút.

– Nekem a megtiszteltetés – mondta ő, már odabenn. – Bárcsak jobban megismerhettem volna az elhunytat.

– Ezt mind elmondhatjuk – kontrázott a férfi, és beindította az autót.

Hamar elhallgattak, az elsuhanó, szembejövő autókat nézve. Tolner néha Ellára sandított, aki az ablak szélére könyökölt, és kifelé bámult.

– Tulajdonképp honnan értesült az öregúrról? – fordult hátra kisvártatva az asszony. Tolner maga is meglepődött a banális válaszon. Finoman átformálta: – Egy barátom említette, hogy milyen érdekes történetei vannak.

– Azok voltak – szólalt meg az apa. – Történetei azok voltak. Alig győzted hallgatni.

– Hagyjuk ezt – szólt rá finoman a nő.

Kerülőutakon, a többiekét követve, apró utcácskákban vágták le a távot. Úgy tűnt, mintha a legelső autó sofőrje siettetné az utazást, az egész délután eseményeit.

– Valamiféle emléket akarok állítani Endre bácsinak – mondta Tolner, jobbra magának. – Bár magam sem tudom, mennyire lesz jó az anyag.

– Az már nem magán múlik. Az öreg múltja egy kész homály – sóhajtott az asszony, feje előrebillent, mert az autó fékezett. – Szerintem...jobb nem turkálni benne.

– Megérkeztünk – jelentette ki az apa.

Már több, a temetőben látott gépkocsi parkolt a ház előtt. A társaság halkán beszélgetve várakozott a járdán.

– Tessék jönni! – harsogta Ella apja, és nyitotta a kaput.

A lány Tolner mellé lépett, együtt sodródtak fel a lakásba.

– Mikor tudunk beszélni? – súgta neki a férfi. Enyhe, vízzilatú parfüm csapta meg orrát. A sötét ruha széle látni engedte a melltartó csipkés szélét. Mindez valami romlott bujaságot kölcsönzött a gyásznak.

– Mindjárt – nyugtatta őt Ella.

Kávét főzött, közben elbeszélgetett egy öreg hölgygel. Tolner a konyhapultnak támaszkodva nézte, alig másfél méter távolságról.

– Igyál, fiam! – lépett hozzá a lány apja. – Te nem vezetsz – kezében konyakosüveg csillogott, apró pohárral. – Igyál velem pertut...

– Nem kérek – szabadkozott a fiatalember, de aztán elfogadta. A keserű ital összerántotta belsőjét. Meleg indulat öntötte el, amint Ella szépen ívelt vádlijára lesett.

– Meg akartam kérdezni – kezdte az idős férfi, még mindig mellette állva. – Tulajdonképp megtudtál valamit az öregtől?

Tolner ránézett. Volt valami mohóság a férfiban, amit nem értett.

– Sok dologról beszélt a múltjából – kezdte óvatosan. Szeme sarkából látta, hogy Ella is feléjük les.

– Igen. Gondolom, azzal kezdte, hogy elmondta, hogy ő lett volna az első hazai úrhajós – bólogatott a férfi tűnődve, majd felkapta a fejét. – Azt is mondta, miért hiúsult ez meg?

– Pontosán nem fogalmazta meg.

– Én tudom.

– Apa! – Ella közelebb lépett, de a férfi kinyújtott kézzel megállította. – Hagyd csak. A fiatalembernek joga van tudni az igazságot.

– Ez nem biztos, hogy az igazság.

Tolner ide-oda kapdosta fejét kettejük közt. Ella beszélgetőpartnere elsomfordált egy tál pogácsával.

– Miről van szó?

– Skizofréniáról. Paranoiáról. Kényszerképzetekről – sorolta a férfi, dühösen fújtatva. – Át tudott verni idehaza mindenkit, de az oroszok odakint kiszúrták. És mikor visszaküldték, őrböngeni kezdett. Ezért került kórházba. Ezért műtötték meg. Egy bolondot soha nem küldenének az ürbe – legyintett, majd otthagya őket. A konyakosüveggel együtt. Tolner felemelte, töltött magának, majd a lány felé kínálta. Ella elfogadta, és gyorsan meghúzta az üveget. Összeborzongott, halkán köhögött

– Menjünk ki a lépcsőházba – ajánlotta, kezében az itallal. – Odakint akár tegeződhetünk is.

A legfelső lépcsőfoka ültek, mindketten vártak egy ideig. Aztán Ella törte meg a csendet:

– Segíthetek a napló fordításában. Ha gondolod.

– Ennél többről lenne szó.

Tolner feszengve kereste a szavakat, majd kinyúlt az üvegért, Ella átadta, ő ivott. – Velem kell jönnie.

– Hova? És tegeződünk, nem figyelsz?

– Oroszországba készülök. Egy barátommal.

– Oda, ahol...

– Igen. Ahol a nagybácsidat kiképezték. Ahol történt vele valami, és ezért örülnek nyilvánították. Ha tényleg igaz hogy ott járt, akkor van sztori. S ez óriási dolog, mert erről senki nem tud, rajtunk kívül.

Ella bólogatott, nyakát körözve ellazította magát. Aztán hátradőlt, a könyökére: – Miből gondolod, hogy veled megyek?

– Ez családi ügy.

– Vannak kötelezettségeim.

– Te tudsz egyedül oroszul az ismerőseim közül.

– Tudod fedezni a költségeket?

Tolner itt elakadt. András elképzelései e téren még eltértek az övétől.

– Tudod mit, akkor én is elmondom, amit akartam – szólta a lány, és egy borítékot vett elő retiküljéből. Tolner oldalt fordult, bambán elvette a felé nyújtott csomagot. Azonnal érezte, ahogy pénz van benne.

– Mi ez? – nyögte.

– Ma reggel, miközben rendbe raktuk a lakást, egy fiókban találtam – szólta csöndesen Ella, másfelé nézve.

A borítékon a jól ismert, szálkás betűkkel a neve szerepelt.

– Ezt neked szánta – nyújtotta vissza Tolner riadtan a pénzt.

Ella megcsóválta fejét. – Nekem nem kell. Nem érdemeltem ki. Nem voltam itt, mikor...– szemét elfutotta a könny, kézfejével gyorsan kitörölte. Valaki át akart haladni köztük. Félrehúzódtak a lakcipők elől.

– Fordítsd a kutatásra – fejezte be Ella, mikor a férfi eltűnt a lépcsőfordulóban.

– Nem tehetem.

– De igen. Fizesd belőle az orosz tolmácsot. Ezzel váltom ki magam – mondta a lány, és felállt. Leporolta a fenekét.

Tolner felnézett rá, majd ő is felkászálódott. Kezében gyűrögte a borítékot. – Nem csak az orosz miatt kértem – mondta csöndesen. A lány a szemébe nézett, tekintete metszővé, kutatóvá vált. Bólintott, majd kinyújtotta kezét.

– Jó utat – mondta, és mikor Tolner megfogta a nyirkos, vékony tagot, gyorsan kiszakította magát az érintésből.

András a lakásban szervezkedve töltötte az elmúlt napot.

Gondosan kerülve a tévét, az interneten tervezgette útját. Mint kiderült, közvetlen repülőjáratral el lehet jutni Tverbe. Tver Iszmil mellett feküdt, talán húsz, harminc kilométerre. Az útnak e végső szakasza egyelőre még homályba veszett, bár emlékezett rá, hogy a Herceg vasútállomást emlegetett.

Felhívta a repteret, ahol biztosították róla, van még elég jegy a héten induló mindkét járatra. Ezután a bankját kérdezte le, majd elővette bakkártyáját. De nem mozdult, nem volt kedve elhagyni a lakás biztonságos mélyét. Elolvasott hát Iszmirről mindent, amit lehetett: a középkorban a tatárok egyik fő táborának számított a nyugat-orosz körzetben, emiatt gyakran felperzselték. A városszéli kolostorok messze földön híresek voltak csodálatos gyógyfüveikről. A városi múzeum jelentős nyugat-európai gyűjteménnyel dicsekedett. Vörös tornyai szép időben, napfényben egészen Moszkváig csillognak.

A klaviatúrára borulva aludt el, arcában billentyűk hagytak nyomot. Kora reggel tért magához, még szürke volt minden odakinn. Lelopódzott a lépcsőházba, és az utca végén lévő bankjegy-automatához sietett.

Minden megtakarítását kivette euróban. A pénzköteget barna, vastag borítékba csúsztatta. Mikor visszafelé indult, friss kenyér szaga ütötte meg orrát. Az utca elején egy pékség működött. Éhétől ösztökélve benyitott, és nyomban felkapta fejét. A pult fölött, inkább az eladó miatt, mint a vendégért, egy tévé villogott. Reggeli hírműsor ment.

András sietve mutogatott a frissensültekre, igyekezett nem pillantani a tévére.

– Nem tudná lekapcsolni? – kérdezte, míg fizetett. Nem volt nála apró.

Az eladó méltatlankodva nézett rá. – Hallani akarom, mi hír a nagyvilágban – mondta.

– Több esetben elmenekült. A szemtanúk szerint mindre képes, legalábbis ezzel fenyegetőzik – mondta a bemondó a fejük felett. – A rendőrség elkészített egy fantomképet, mely alapján...

– Nem túl kedves hírek – jegyezte meg Tolner, és besöpörte a visszajárót.

Nem akarta, de amint elfordult, vetett egy pillantást a képernyőre. Elnagyolt, durva vonások, elálló fülek, vastag száj. Egy lehetséges gyilkos kézzel rajzolt portréja. Aki odakinn kószál.

Szinte kirúgta az ajtót.

– Hé! – hallatszott mögötte, de nem törődött vele, futva tette meg a kapualjig az utat.

Miután kitette Tolnert tegnap a háza előtt, még nem sejtette, hogy látomásai megsokszorozódnak. El kellett telnie egy sötét délutánnak, hogy félni kezdjen.

Egy bevásárlóközpontba ment, mivel tudta, semmi ehető nincs otthon. Az útra is akart venni ezt-azt. A műszaki részlegre tévedt, maga sem tudta hogyan, talán elemet keresett az elektromos fogkefébe.

Hirtelen televíziókészülékek tucatjai ontották rá képüket. Elbűvölve nézte a filmrészleteket, a reklámokat és a klipeket. Aztán eszmélt, és hátrálva, botladozva menekülni kezdett, de már későn.

Pár pillanattal később, a sorok közti térben feltűnt az első. Egy sötét köpeny és csúf fekete maszk. Villogó, igazságosztó tekintet.

András dermedten megállt, körbefordult. Mikor észrevette, hogy rajta kívül mindenki közömbösen viselkedik, megrémült.

Eddig tényleg úgy vélte, az anyag hatása az idő előrehaladtával gyöngül.

A kasszánál egy apró, szőrös valami kandikált ki a pénztárosnő cipői közül.

Odakinn, az előtérben egy hatalmas, zöld figura mászkált föl-alá, és maga elé dörmögött. Kezében biztonsági őrök adóvevőjét szorongatta.

András futva ért autójához, csak a fém ismerős kalitkájában nyugodott meg valamelyest.

Most, miközben átvágott a hajnali utcán, gyorsan körbenézett.

Minden csöndesnek tűnt. A távolban kukásautó húzott el, egy öregasszony bevásárlókosárral kezében elindult a piac felé.

András benyomta a kódot, és benyomult a macskaszagú lépcsőházba. Tett pár lépést, talán fellépett egy lépcsőfokot, mikor a háta mögül megszólalt a hang:

– Hányan vannak?

Érdektelenséget mímelve megfordult, ölében a még meleg kiflikkel. Egy sötét árnyék állt a kukák mellett.

– Kik? – kérdezte tőle.

– A pékek – jött a fényre a férfi. Durva, vésővel metszett vonások, csálé fülek, duzzadt száj. Háromnapos borosta feszült állán. Farmer, pulóver és egy veszélyesen otromba bakancs volt rajta.

– Nem tudom – mondta András, felfelé lépve.

A férfi nem mozdult.

– Mennyi volt a kasszában? – kérdezte hirtelen, és előrelendült. András nem várta be az érintését. – Maga nem igazi – nyögte, aztán felugrott még két lépcsőfokot. Egy kifli kiesett a zacskóból. Leszánkázott a mocskos padlóra.

– Micsoda? – kapta fel a fejét a férfi.

András megfordult, felrohant. Az első fordulóban nézett csak maga mögé. Az idegen nem követte.

A lakásba érve azonnal bezárta maga mögött a biztonsági zárat, majd az ablakhoz sietett. Ha kihajolt, láthatta a pékség szélét. Nem volt mozgás, lárma, vér odalenn. Megnyugodva behajtott az üveget, és a radiátor mellé kucorodva falni kezdett.

Később, mikor már megitta a kávéját is, megcsörrent mobilja.

– Én vagyok – mondta köszönés helyett Ágnes.

– Milyen odabenn a légkör? – kérdezte ő elgondolkodva.

– Hiányzol – sóhajtott a lány. – Vagyis hiányzik a humorod.

– És mikor kárpótolhatlak?

– Hát nem utazol?

– De. Ma vagy holnap. Ma együtt vacsorázhatnánk. És akkor csak holnap megyek.

– Azt hittem, munkanélküli vagy.

– Egy vacsorára talán futja. Nálam. Hatkor.

Ágnes eltűnődött, majd hirtelen így szólt. – Reméltem, hogy mondasz valami ilyesféle ajánlatot.

– Akkor reményeid teljesültek. Tudod, hol lakom?

– Kiderítem.

Azzal letette.

Összepakolta holmiját az útra, a pénzt alsóneműi közé rejtve. Dél körül ismét elmerészkedett egy boltba, bevásárolt a vacsorához. A lépcső alja ezúttal üres volt. Amint elsétált a pékség előtt, látta, kitették a zárva feliratot. Nem emlékezett rá, mikor szoktak zárni.

Míg kipakolta a paradicsomot, a tésztát és a húst, megszólalt mobilja. Tolner volt az.

– Veled megyek. Vagyis veled megyünk – hadarta izgatottan.

– Hova?

– Oroszországba. Foglaltál már jegyet?

– Még nem. Holnap reggel akartam indulni. Egy-, legfeljebb kétnapos utat terveztem. Szerintem ez neked...

– Nagyon is jó lesz. Foglalj még két helyet.

– Még kettőt?

Tolner elbizonytalanodott, majd sietve megerősítette. – Igen. Szereztem pénzt, és viszek tolmácsot is, ha minden jól megy.

Miután letették, rendet rakott a konyhában, majd felhívta a repteret, és lefoglalta a jegyeket.

Ötör elkezdte az ételkészítést. Mintha egy rítus részeit követné, gondosan felépített mozzanatokból rakta össze a spagettit. Először is elmosta és megtörölgette a feszes, de ízetlen paradicsomokat. Felaprózta a hagymát. A paradicsomokat cikkekre vágva, borssal, sóval megszórva a grillezőbe bújította. Vizet tett fel formi, olajat, sót öntött bele. Kiszedte a tésztát zacskójából. A darált húst átmorzsolta zsírossá váló ujjai közt, csontszilánkok után kutatva. Olajat tett fel serpenyőben, mikor felhevült, beleöntötte a hagymát. Üvegesre pirította, aztán elkeverte a húst benne. Eddigre a paradicsomszeletek is szinte feketére perzselődtek. Turmixban vízzel, balzsamecettel, mézzel és bazsalikommal pürésítette őket. Mire a víz lobogni kezdett, átpirult a hús is. Összekeverte a szósszal. Illata betöltötte a lakást, de nem nyitott ablakot.

Csöngettek.

Ágnes egy üveg bort nyújtott felé a küszöbről.

– Még hideg – mondta, és belépett. Hozta magával az elmúlt napok minden emlékét.

– Mi a baj? – kérdezte, észrevéve, a férfi bámulja őt.

– Semmi. Csak hirtelen eszembe jutottak...dolgok – mondta András, a pultra tette az üveget.

– Jó illatok vannak.

– Spagetti, semmi különös.

A nő nézte, amint gyengéden elosztatja a tésztát a vízben.

– Mit csináltál ma? – kérdezte a borosüveg nyakát cirógatva.

– Pakolgattam. Jegyet rendeltem Oroszországba. Pénzt szedtem össze – magyarázta András, miközben a húshoz keverte a szószot. Aztán, ahogy az üvegért nyúlt, keze összeakadt Ágnesével. A nőé hideg volt, az övé meleg és ragacsos.

– Hiányoztam, tényleg? – kérdezte sután. Itthon kiesett a cégnél viselt szerepéből. A lány megérezte ezt, kerülte tekintetét.

– Mondjuk úgy, más nélkül – mondta, majd arrébb perdült, játékosan egy karosszékre vetette magát.

– Mikor indulsz? – kérdezte.

– Holnap reggel. A kilences géppel.

A nagyszobában ettek, egy ritkán terített asztalnál. András ezen tárolta hazahozott, kinyomtatott munkáit.

Kömótosan és óvatosan falatoztak, féken tartva az éhséget. Kínosan ügyeltek a cuppanó hangokra, a nyeldekülésre és a borfoltos poharakra. Az első korty előtt koccintottak. Ágnes végre sokáig állta András tekintetét.

– Az utadra – mondta.

– Ránk – helyesbített a férfi.

Aztán, mikor végeztek, és leszedték a tányérokat, közösen elmosogattak. A meleg víz alatt végre szabadon összeérhetett kezük. Később a férfi klasszikus zenét tett fel, meggyújtott pár gyertyát. Ölelése kitartó volt és dühös. A lány sokáig feküdt utána karjaiban, hajával játszadozott. Nem beszéltek többet az előttük állóról.

Miután hazaért a torról, és felhívta Andrást, Tolner hirtelen valami vákuumba került.

Leült a konyhába, fáradt, konyaktól zúgó fejét tenyerébe temette. Színes karikák villogtak tekintete előtt, de ez nem segített.

Az éhség adta az ötletet. Megint csak hosszasan bámulta hűtőszekrényét, de nem volt kedve kinyitni. A megkezdett konzervekre, csomósodó tejre, dermedt felvágottakra gondolt, melyeket a lány hozott előző este. Előszedte a farzsebében lapuló pénzt, közben ujjai ráakadtak a pizzás egyénileg készített névjegykártyájára.

– Dolgozol? – kérdezte, mikor a fiú felvette a telefont.

– Még egy órát – jött a válasz. Motorzúgás nyomta el hangját.

– Tudsz hozni nekem valami pizzát?

– Persze, nem gond.

Az étel gyorsan megérkezett. Tolner behívta a fiút, és mikor kifizette, megduplázta a pénzt. Telt az öreg hagyatékából.

– Ezzel még tartoztam – jegyezte meg. A futár bólintott, gyors mozdulattal eltette a bankjegyeket. Sisakját ölelve ide-oda nézegetett a lakásban.

– Itt dolgozol? – bökött a tévé előtt sorakozó lemezekre, felvevőkre, keverőkre.

– Most igen – mondta Tolner, miközben vágott egy szeletet. Kínálta a futárt is, de az megrázta fejét. – Már az illatától is hányingerem van.

A nagyszobában ültek le. Az operatőr a padlóra, a pizzás a díványra. Nem sokáig maradt helyén, a DVD-filmek állványához sietett.

– Tulajdonképp mennyire ismerted az öreget? – kezdte Tolner. A tévé tetejére helyezett kamerára sandított. Nagyjából jó szögben vette mindkettejüket.

– Hát nagyon nem. A felette lakó nő rendelt mindig. De neki rossz volt a kaputelefonja. Ezért a bácsinál csengettem fel – magyarázta fiú. Kivett egy-egy tokot, belenézett a hátoldalon lévő szövegbe, visszarakta.

– De azért beszélgettél vele...

– Csak röviden. Amennyit már elmondtam.

– Semmi többet? Nem tudsz még valami egyéb részletet a sztoriról?

A futár elgondolkozva hátralépett. Tolner felállt, a kamera mellett heverő csomagból kivett egy szál cigarettát. A fiú ebből sem kért.

– Tulajdonképp nem. Három vagy négy alkalom lehetett – jegyezte meg. – Elbeszélgettünk az ajtóban. Megállított, míg mentem felfelé. Mindig elfelejtette, hogy beengedett.

– Többször szóba került az, hogy úrhajósnak képezték ki?

– Párszor. De igazából nem ez volt a lényeg.

Tolner kinyitotta az ablakot. Kifújta a füstöt, majd megfordult. Merőn nézte a pizzást, aki zavartan keresgélte a szavakat.

– Mindvégig úgy éreztem, mentetetődzik.

– Mentetetődzik?

– Mint aki elejét akarja venni annak, hogy bolondnak nézzem.

Tolner bólintott: – Ez szomorú.

– Nagyon is. Azt hiszem, nem én voltam az első, akinek beszélt a múltjáról. Csak a betegsége miatt az egész...olyan elképzelhetetlen lett. Gondolom, nagyon sokan kiröhögtek. Nagyon sokszor kellett csalódnia az emberekben.

Tolner helyeslően bólogatott. Kiállt a képből. Most csak a fiút vette a kamera.

– Szerintem az öreg olyan ember volt, akinek tényleg megvoltak az adottságai és lehetőségei – folytatta a futár, egyre jobban belemelegedve. – Mint ahogy te értesz a képekhez, én pedig...sok máshoz. Szóval volt egy íve az életének. Amikor tudod, hogy mit csinálsz majd öt vagy tíz év múlva. Olyan terv, ami nem mindenkinek adatik meg. És akkor történt valami, ami miatt ez kisiklott. Az egész bukott. Szóval én úgy látom, hogy

ebbe rokkant bele. Nem a műtétbe, vagy a gyógykezelésekbe. Nem is a gyógyszerekbe. Hanem abba, hogy nem tudta beteljesíteni azt, amire rendeltetett. Nem tudta befutni a pályáját. És ezt senki nem értette meg a környezetében.

– Igazad lehet – erősített meg Tolner elismerően. A srác zavartan állt, kezében egy tokkal.

– Ezt kölcsönkérhetem? Visszahozom, ha legközelebb erre jövök...– A film címe „Az éjszaka szörnyei” volt.

– Vidd csak.

– És ezért gondoltam, hogy talán te tudsz tenni valamit – zárta le a pizzás. Ez volt a tökéletes végszó. A táskájába gyömöszölte a filmet.

Mikor elment, az operatőr újránézte az anyagot, és mély elégedettség szállta meg. Olyan jelenet komponálódott, amit kevésszer rögzített kamerája. Őszinteség és részvét sugárzott a fiú hangjából. Minden manír és túlzás és érdek nélkül beszélte el gondolatait. Tolner hirtelen ötlettől vezérelve feltárcsázta Ella számát.

– Én vagyok – kezdte bemutatkozás helyett. – Az operatőr.

A lány hangja nem tűnt meglepettnek. – Szia. Miben segíthetek?

– Hallgasd meg ezt – Tolner a tévé hangszórójához közel tette telefonját, és elindította a felvételt.

A pizzás ismét elmondta véleményét. Mikor végzett, az operatőr lehalkította a tévét.

– Nos? – kérdezte izgatottan.

– Mit akarsz ezzel?

– Nem gondoltad meg magad? A nagybácsid pont ezt akarta. Hogy segítsünk neki. Igazoljuk őt.

Ella hallgatott egy sort, majd mélyet sóhajtott. – Nem mehetek. Ez...képtelenség.

Tolner várt még, de rájött, nem lesz folytatás. – Hát, akkor bocsánat a zavarásért. – Letette a kagylót, meg se várva a másik válaszát.

Elnyomta a cigarettát, majd ismét rágyújtott. Az ablaknál állva nézte a város fényeit.

Később, mikor összeszedte a dolgait az útra, ellenőrizte a telepek töltöttségét, és megtisztogatta a kamera lencséit, megcsörrent telefonja.

Ella hívta.

– Mikor indulnánk? – kérdezte a lány, mire az Tolner ráébredt, hogy ezt nem kérdezte meg Andrástól.

Kilenc órakor a reptér egy szombati piac benyomását keltette. Az előcsarnokban izgatott, korai kávétól felhevült emberek ácsorogtak a pultok előtt. Gyerekek játszottak idegesítő játékokat a felnőttlábak közt. Egy cég elgyötört hostessei közvélemény-kutatással zaklatták a várakozókat. Tolner mindezt látta, amint benyomult az ajtón, és a tömeg résein át Ellát kereste tekintetével. Előbb András magas termete tűnt elé. Intett a férfinak, aki megindult felé.

– Hol a lány? – kérdezte András türelmetlenül. Drága órájára lesett. – A gép nemsokára indul.

– Itt lesz. A jegyek?

András felmutatja őket. – Biztos? Boldogulunk az angollal is.

– Nem csak az orosz miatt jön.

András értetlenül nézett rá, mire Tolner bólintott. – Ő az a lány. Akiről beszéltem.

– Mit mondtál rólam? – csendült mögötte Ella hangja.

Barna és drapp színű ruhákba burkolva, erős, tömött kis bőrtáskával a kezében álldogált előttük. András a kezét nyújtotta, bemutatkozott: – Remélem, hozott meleg holmit – jegyezte meg mosolyogva. – Azon a területen már hidegek az éjszakák – az utolsó szónál kajánul Tolnerre lesett.

– Éjszakák? – riadt meg a nő. Vagy úgy tett. Mindenestre nem akadt fenn a cinkos pillantáson.

– Talán maradunk egy estét – magyarázta Tolner vállát vonogatva. Ella rávillantotta szemét, majd a pultok felé intett. – Induljunk, le ne késsük a gépet.

Az operatőr elkérte táskáját, de a lány nem adta.

– Mit tudunk a városról? – kérdezte inkább. András engedelmesen felmondta mindazt, amit Iszmirről olvasott az interneten.

Közben lekezelték a jegyüket, és a pár rosszkedvű utas társaságában a porillatú folyosókon sodródtak a beszállófolyosó felé. A többiek egy részén látszott ázsiai eredetük. Tolner bizalmatlanul méregette a sötét hajú, keskeny szemű alakokat.

– Nem hangzik túl biztatóan – biggyesztette ajkát a lány. Látszott rajta, máris bánja, hogy eljött. Tolner gyorsra előkapta farzsebéből a naplót, és lapozgatni kezdett benne:

– A nagybátyád itt pontosan leírja az intézet helyét, ahol tréningelték és vizsgálták őket. Kint laktak a város szélén, de a vizsgálatok és minden más itt zajlott – azzal átadta az írást a lánynak. Az nem felelt, némán elvette, és menet közben átfutotta: – Próbáltad elérni? – kérdezte végül. – Ezt a helyet.

Tolner megvonta vállát. – Nem.

Ella finoman összeráncolta szemöldökét. – Akkor honnan tudod, hogy van még ott valami?

– Nem tudom.

A lány megtorpant. – Most hülyéskedsz?

Tolner nem válaszolt, és András is csak elnevette magát, majd előrement. Ella dühösen fújtatva követte a két férfit, de a felszállásig már nem szólt egy szót sem.

– Gyűlölöm ezt – mondta aztán, mikor a gép rázkódása enyhült, és a székek ismét vízszintesbe kerültek. – Elszakadni a biztos talajtól... – kétértelműen Tolnerre nézett, majd le a zsugorodó fákra és házakra.

– Nem olyan hosszú az út – vigasztalta az operatőr, aki a két útitársa közt ült.

– Viszont még előttünk áll majd pár óra vonatkozás – tette hozzá András. Ella nem szólt semmit, egy zsebkendőt szorongatott.

– Nekem a helyszín kell – kezdte az operatőr csöndesen. – A kinti világ. Amit ő láthatott. Bármi van is az intézet helyén – magyarázkodott.

Ella maga elé nézett, a szemközti ülésre szerelt ételtartó tálcát bámulta.

– Nem lesz semmi baj. András megy a maga útján, mi pedig megkeressük azt az épületet... – folytatta Tolner kitartóan. Kézfeje a könyöklőn a lány ujjaihoz ért. Ella lenézett az érintésre, majd elvonta kezét. – Én utánajártam egy kicsit a dolgoknak – jegyezte meg élesen. Az operatőr hátradőlt ülésén.

– Milyen dolgoknak?

– Az interneten vizsgálódttam a korabeli kiképzési eljárásról.

– Hallgatom. – András is úgy tett, bár a hajtóművek egyenletes zúgása és a többiek beszélgetése miatt csak foszlányok jutottak el hozzá. Fejük felett plazmatévék kapcsolódtak be. Egyelőre reklámok peregtek bennük némán és diadalmasan. András próbált nem nézni rájuk.

– Seholy nem írnak erről az Iszmirről. A kiképzési központok sokkal délebbre voltak.

– Talán annyira titkos volt az eljárás.

– Nem. Az úrutazás a szovjet éra egyik legdicsőségesebb tevékenysége volt. Nem dugták volna el az úrhajósokat egy nevesincs kisvárosba. Bajkonur volt a fő központ, és nagyjából minden ott, vagy a környékén történt.

– Nem hiszem, hogy az öreg ekkorát tévedett. Valamiféle intézményes eljárás csak volt Iszmirben is – sóhajtott Tolner, de a lány legyintett.

– Most már mindegy! – Kinézett a felhőkre. Vastag, fehér, szemkápráztató szőnyeg terült el alattuk. – Ha belegondolok, ennél többet ő sem láthatott soha.

András közben kinyomtatott lapokat nyújtott át a lánynak. – Megnézné ezt? A vasúti menetrend Iszmil felé. Ha minden igaz.

Ella futó pillantást vette a betűkre.

– Igaz. És tegeződjünk. Mikor érkezünk meg?

András az órájára nézett.

– Még jó pár óra.

– Délután több járat is indul – mondta még a lány, azzal hátradőlt, és lehunyta szemét.

Csak akkor ébredt, mikor a gép ereszkedni kezdett.

Tolner is el-elszenderült, de felriadva minduntalan a lány felé nézett, és hosszan vizsgálta. Olyan volt mellette a szuszogó, meleg test, mint valami ajándék. Maga sem értette a nyugalmat és az elégedettséget, amit Ella ragasztott rá, de folyton elmosolyodott.

– Mi lesz Noémivel? – bökte meg oldalát András, mikor a stewardess italt hozott nekik.

Tolner elgondolkodott.

– Nem tudom. Beszélnem kell vele.

– Azt meghiszem – mosolygott András, majd magához intette a stewardest, és megkérdezte, nem lehetne-e kikapcsolni a folyosó fölötti televíziót. A nő sajnálkozva rázta fejét, mire a férfi lehunyta szemmel próbálta követni Ella példáját.

Tverben havas, durva szemű eső fogadta őket. Tétován ácsorogtak a repülőtér betontömbje előtt, és az autóforgalmat bámulták.

– Hogyan tovább? – kiabálta túl a zajt András. Tolner a kamerájával bíbelődött. Bekapcsolta, és csinált egy gyors körpanorámát. Ella elvesztette türelmét, az út szélére kiállva intett egy taxinak. Egy korábban odaérő autó lefröcskölte latyakos vízzel.

A lány orosz káromkodások özönét zúdította az elhúzó Lada után, majd méltatlankodva a férfiakhoz fordult: – Beszállnátok? – intett a megálló taxi felé.

A járműben meleg és népzene fogadta őket.

– Train station – próbálkozott András, de a lány megmondta oroszul is az úticéljukat.

Cserzett arcú, barna férfi vezetett dühösen, agresszív stílusban. Közben folyamatosan utasait bámulva a visszapillantó tükörben.

– Nem szeretem az orosz tekinteteket – jegyezte meg Ella. Elfordult, kifelé nézett. Előbb a város szívéén, komor, szocreál épületek és hatalmas, zöld tornyú templomok közt haladtak át, majd kiértek egy külvárosias részre. Egymástól meglepően távol fekvő, leromlott állapotú lakótömbök közt vitt az útjuk.

– Estére érünk Iszmilbe – méltatlankodott Tolner, leengedve szeme elől a kamerát. András megvonta vállát. – Ha lesz vonatunk.

A sofőr hátrakapta fejét. Ella, ki mellette ült, riadtan nézett rá.

– Iszmil? – kérdezte az orosz furcsa kiejtésével. Tolner bólintott: – Da.

Mire a férfi hümmögött, és morgott valamit az orra alá. Az úton egy részeg tántorgott, mérges dudaszóval kerülték ki.

– Mit mond? – érdeklődött András, mikor visszanyerte egyensúlyát.

Ella félig visszafordult feléjük.

– Valami olyasmit, hogy nem érdemes odamenni.

– Kérdezd meg, miért – biztatta őt Tolner.

Ella fordított. Az orosz kifakadt, és hosszú, pergő mondatokban magyarázott valamit. A lány figyelmesen hallgatta, néha pontosítva belekérdezett.

– Azt mondja, az a város elátkozott. Ott már minden elromlott. Ha nem figyelünk, ide is elér. Ne menjünk oda – közölte aztán a két férfival, majd megcsóválta fejét. – Mibe rángattatok ti bele engem? – kérdezte nyugtalanul.

Tolner cigarettát kotort elő, komótosan rágyújtott.

– Szerinted? – kérdezte aztán csöndesen Andrástól.

Az némán bámult maga elé, látszott, nem akar megszólalni.

– Most már ne forduljunk vissza. Egy babonás taxis miatt – mondta aztán, miközben letekerte az ablakot.

Nagy, sötét, kocka alakú épület volt az állomás. Kihaltak tűnt, a járda mellett csak két másik taxis parkolt. András fizetett. Az orosz fejét csóválva vette el a pénzt, majd valamit morgott, és felhúzta ablakát. Besorolt a társai mögé.

– Menjünk – bökte meg Tolner András, majd benyomultak a rosszul fűtött épületbe. Álmos pénztáros adta ki jegyüket, és közölte Ellával, hogy másfél óra múlva indul a vonatuk. Oldalt, egy törött üvegű ajtó mögött büfé rejtőzött. Vágni lehetett odabenn a füstöt. A hűtőpultban fonnyadt szendvicsek, és fagyalt fehérletek. Kórházi ápolókéhoz hasonló ruhát hordó idős asszony állt a pult mögött. Feje felett, a tévében korabeli rajzfilm ment. Egy kutya bámult ki úrhajó ablakán. András gyorsan elkapta róla szemét.

Tolner ment a pulthoz, és mutogatva vodkát, ásványvizet kért. A társaság a peronokra néző egyik asztal mellé telepedett. Tolner újabb cigarettára gyújtott, majd felemelte decis poharát.

– Az utunkra! – mosolygott.

Most először a lány arcán is átsuhant valami könnyedség. Az operatőr olyannyira bizakodónak és esetlennak tűnt ebben a környezetben, hogy látszott rajta, megszánta. Tolner persze nem egészen ilyen érzelmekre számított.

– Bármit hozzon is – tette hozzá Ella, aztán ivott. András szagolgatta a vodkát, majd mielőtt felhajtotta, hozzákocintotta a másik kettő poharához: – Bár nem kívántam társaságot – kezdte feszélyezve. – Most mégis örülök, hogy itt vagytok.

Tolnerre nézett, és ivott. Csönd telepedett rájuk. Mind elmerültek saját gondolataikban, vágyaikban.

– Hol lesz a szállásunk? – kérdezte végül Ella, órájára pillantva.

– A vasútállomástól nem mesze van egy hotel. Ott megszállhattok – válaszolt András hunyorogva a szokatlanul fehér fényben.

– És te?

– Nekem dolgom van. Ha minden jól megy, este csatlakozom hozzátok.

– Milyen dolgod?

András elmosolyodott, és kinézett az ablakon: – Ha elvégeztem, talán majd elmondok.

– Férfiak – zárta le Ella. – Imádtok titkolózni.

Megcsóválta fejét, letekerte az ásványvizes palack kupakját.

– Persze, ha nem így lenne, most nem ülnénk itt.

– Ezt hogy érted? – kérdezte Tolner értetlenül.

– A nagybácsim miatt jöttem. Aki soha nem mesélte el igazából és pontosan, mi történt vele itt.

– Talán nem lehet elmesélni – jegyezte meg Tolner.

– Minden történetet el tudunk mondani valamilyen szinten – válaszolt a lány.

– Az úrhajózás története egy teljesen új dolog. Néha még nem voltak meg a kifejezések se arra, amit odakinn láttak – replikázott az operatőr.

– Ezt te honnan veszed? – kérdezte András csodálkozva.

– Olvastam valahol. Hosszú másodpercekig keresgéltek a szavakat, hogy jól körül tudják írni a világűr valóságát.

– De ő nem volt odafenn – zárta le Ella a témát. Ujjával felfelé bökött. Tolner hátradőlt a székén.

Rendeltek még egy kört, és lassan újra beszédbe elegyedtek. Egyetemi tanulmányok, esetleges közös ismerősök és múltbéli munkahelyek kerültek szóba. Tolner egyre a lányt nézte. Ella könnyedén, színes stílusban mesélt magáról. Leírásaiban mindig volt valami távolságtartás. Ha saját személye került szóba, öngúnnal és bizonytalanul jellemezte a viselkedését vagy a helyzetet.

Kora délután szálltak be a régi cigaretták emlékét sugárzó kupéba. Rövid várakozás után a kocsni megrándult, majd vánszorogva elhagyták Tver külső, elhagyatott vidékét.

Pár kilométer után szigorú tekintetű kalauz rántotta el az ajtót. Hosszasan nézte jegyeiket, közben mintha kérdezni akart volna valamit. Aztán odébbállt, beszűrődő hideget hagyva maga után. Ella visszahúzta a fülke ajtaját.

– Nem túl barátságosak – jegyezte meg András nyugtalanul. A vörös taxi járt fejében, és az úticél, ahova viszi majd őt.

– Ha isznak, jobb a helyzet – magyarázta Ella. – Annak idején éltem itt három hónapot. Tanulmányi út, a főiskoláról. Amikor előkerül az üveg, mindegyiknek megnyílik a szíve. Még a lányoknak is – Tolner nézett, de az nem vette észre a gesztust. Filmezte az elhúzó, egyre havasabb tájat. A távolban kémények füstöltek, az előttük elterülő erdő mező érintetlennek tűnt.

– Milyen elhagyatott vidék – jegyezte meg.

Izsmil felé a helyzet még rosszabb lett. A töltés melletti árokpartot felverte a gyom. A kőrök közt néha elrozsdásodott járművek tűntek elő. A vonat is lassítani kezdett, alacsonyabb sebességgel haladt tovább.

– Mi történt itt? – hajolt András is az ablakhoz.

Hatalmas sávokban égett föld borította a határt. A távolba egy erdő széle most is lángolt. Egy kis állomást hagytak el, ablakai betörve, sötéten lestek rájuk. A horizont felett távoli viharfelhők sorjáltak, a nap néha át-áttűzött köztük, de látszott, már alkonyatig csak romlik a helyzet.

Ella sóhajtva hátradőlt ülésén.

– Nem a legszebb része az országnak – mondta csöndesen. Most, mikor Tolner keze ismét a karjához ért, nem húzta el az érintéstől sajátját.

– Reméljük, a város kellemesebb benyomást kelt – tette hozzá.

Csalódnuk kellett. Mikor elgémberedett tagokkal leszálltak a csikorogva megálló szerelvényről, egy poros és elhagyatott állomáson találták magukat. A tveri viszonyok ehhez képest világvárosi hatásúak voltak. Huzat csapkodta nyikorogva a bejárati ajtót. Amint átmentek rajta, egy kietlen, sakktábla mintázatú váróterembe jutottak. Tétován nézelődtek, majd továbbindultak, ki, az állomás előtti térre.

András körbefordult az alacsony házakkal szegélyezett járdán. Autónak nyoma se volt.

– Én itt várok – jegyezte meg, letéve táskáját. – Jönnek értem.

Ella és Tolner összenézett.

– A hotel arra lehet – mutatott bizonytalanul a legszelebb utca végébe András. – Ott találkozunk. Foglaljatok nekem is szobát.

Az operátor kezét fogott barátjával. Meglepte őt, milyen hideg a másik érintése.

– Vigyázz magadra – súgta hirtelen rátörő előérzettől hajtva. András bólintott, a néma házak sorát fürkészte.

Ella intett neki, és a páros elindult. A távolból szirénaszó hallatszott. A behúzott függönyök mögött majd minden épületben kékesen villódtak a tévékészülékek.

– Gondolod, hogy valóban jó helyen járunk? – fordult hirtelen a lány Tolner felé. A fiatalember most először látszott valóban bizonytalanul. A századfordulós, de teljesen tönkrement polgári házak sorát vizslatva lépdelt szorosan a lány mellett.

– Ez Iszmil – jegyezte meg aztán.

A hotel valóban ott volt, ahol András mondta. Négyemeletes, családias jellegű építmény volt, inkább afféle panzió. Ajtaja nehezen, nyikorogva nyílt.

Egy pult mögött zavart tekintetű öregasszony álldogált. Nem nézett a belépőkre. A terem társalgónak kialakított hátsó része felé bámult. Televízió fénye kéklett, valami romantikus filmmel. Esőben, esernyő alatt álló pár tűnődött a csókon.

– Drasztvújtye – próbálkozott Tolner.

A nő szeme megrebbent. Kopott, zöld pongyolát viselt. Haja hátsó részében csavarót felejtett. Arcbőrén rég felhordott púder repedezett.

– Nem biztos, hogy... – kezdte Ella, de ekkor végre feléjük fordult vendéglátójuk.

A lány kérdéseire vontatottan, lassan válaszolt, mint aki már évek óta nem szólalt meg. Gyorsan elvette a pénzt, és kiadta a három szobakulcsot. Szeme minduntalan visszarebbent a tévé képernyőjére. Tolner úgy érezte, teste üvegből van, a nő olyan akarat erővel bámult át rajta. Nevetségesen alacsony árat kért, de amikor felértek az első emeleti szobáikhoz, megértették miért.

– Penészes az ágyam – lépett be Tolnerhez Ella. A férfi épp a szőnyeg gyanús foltjait bámulta. Felsőhajtott, majd benézett a saját ágyának takarója alá.

– Ez rendben van – jegyezte meg. – Alhatsz itt.

– És te?

– Majd a padlón.

Hallgattak egy sort.

– Nem vagy éhes? – kérdezte aztán az operatőr. – Maradt még szendvicsem. Vagy megkérdezhetjük a hölgyet lent, hátha van konyha is.

– Nem hiszem, hogy itt lehet enni. De ha lehet, se nagyon kérnék a lenti nőtől semmit – tűnődött a lány. Az ablakhoz ment, félrehúzta a függönyt. Porfelhő csapott arcába. Köhögve hátrált.

Odakinn minden csöndesnek, szürkének tűnt. Ebből a perspektívából olyan volt a város, mint egy pocsolya felszíne. A távolban vörös felirat villogott.

– Mi az? Te látod? – lépett a lány mellé Tolner. Ella erőltette a szemét, majd bólintott. – Azt hiszem, ez az, amit keresünk.

Ekkorra már az operatőr is rázoomolt kamerájával.

– Raket – betűzte ki a neonfényeket.

András húszpercnyi várakozás után távoli, berregő hangra lett figyelmes. A forrás lassan közeledett, mire ő felvette táskáját.

Megkönnyebbült, mikor a vörösre festett Lada befordult a sarkon. Az elmúlt percekben, míg az állomás előtt állt, egyetlen élő embert sem látott. Csak a néma házak, és a villogó tévéfény voltak társasága.

A kocsii melléje kanyarodott, a sofőr félig kiemelkedett belőle. Fiatal, tizennyolc év körüli szeplős fiú volt.

– Nyevszkij? – kérdezte mosolyogva. Csorba, fekete fogú vigyorában volt valami csúfondáros. András bólintott, kinyitotta az ajtót.

Hátra szállt be. Kutyaszag és bűz fogadta. Amikor az autó rándulva megindult, észrevette, az ülést szürke, vastag szőrréteg borítja.

– Mit fuvarozol te, állatokat? – fordult a fiú felé. Aztán megismételte angolul is. A vidám szempár figyelmesen nézte őt a visszapillantó-tükörben.

– Right, dogs – mondta bólogatva, közben sietve rágyújtott.

Kiégett házak, félig lerombolt ipari épületek közt haladtak el. Néhol az utca felét törmelék borította. Az autó csak nehézkesen, kanyarogva, az akadályoknál óvatosan fékezve jutott előre.

– Mi történt itt? Polgárháború? – nyögte András fejét csóválva. Nem várt választ, de a sofőr hátraszólt: – Ilyenek az emberek. Nem érdeklik őket már a dolgok.

– Miért?

– Csak a tévé. Csak az kell nekik.

András gyomra összeszorult a válaszra. Akaratlanul is megfeszült, és magához ölelte táskáját. A fiatalember hátra-hátravillanó szemét nem kerülte el a reakció.

– Ezért jöttél te is, nem? – kérdezte csúfondárosan.

András nem válaszolt. Kisvártatva elhagyták a város belső részeit. Itt, a peremkerületben már csak elszórtan álltak házak. Az üres közöket bokrok és szeméthalmok töltötték ki.

– Messze van a főnök? – kérdezte az utas, hogy megtörje a csendet. A férfi értetlen arcot vágott.

– A főnök? – ismételte angolul.

– Oroszul nem tudom. A főnök a kolostorban.

– Igumenosz.

– Igen, igumenosz. Elfelejtettem.

– Ő a főnök. De mi csak így hívjuk – magyarázta lelkesen a fiú. – A hely miatt. A hely szelleme.

Az út mentén, velük szemben négy alak lépdelt. Ketten bukósisakot viseltek. Közrefogták a másik kettőt, és amint közelebb értek, András látta, hogy azok fiatal lányok. A nők a földet nézték lábuk előtt. Ruházatuk hiányosnak és dermesztően lengének tűnt.

– Mennek dolgozni – magyarázta a fiú kéretlenül.

– Értem. De minek a sisak?

A sofőr nem értette a helmet szót.

– Á, az – bólogatott, mikor András a fejére mutogatott. – Jobb így.

András nem szólt, csak nézte a repedezett betonutat a kocsi előtt.

A távolban feltűnt a kolostor.

Szépen boronált mező, szőlős, diófák közt terült el. Hagymakupoláját arany szegély díszítette, maga a tető vörösrézrel volt fedve.

– Állítólag Moszkváig csillog – mutatott előre András a fiú válla mellett. A sofőr elgondolkodott az állításon. – Moszkva mesze van – válaszolt aztán óvatosan.

– Híres a városi képtár. Meg tudod mondani, hol találom? – kérdezte még András, mikor egy poros földútra fordultak. Szilvafák szegélyezték, a végén a kolostor kapuja meredezett.

– Én nem tudom. Ne voltam soha ott – mondta a sofőr, és felvette mobiltelefonját.

Beütött egy számot, majd pár csörgés után kinyomta a hívást.

Ez valamiféle jel lehetett: a kapu előttük lassan kitarult, a fiatalember pedig gyorsítva behúzott az épület udvarára. Fékezve, port kavarva álltak meg, alig kerülve el egy kút kávját.

András nyögve szállt ki, és azonnal felemelte kezét, magasán, hogy jól lássák.

Két fegyveres közeledett ugyanis felé. Talán AK-47-esek voltak kezükben, de ebben nem volt biztos. A fiú is kiszállt, és eléjük ment. Valamit halkán pusmogott az egyikkel. A másik közelebb jött, majd puskája végével mutatta Andrásnak, lépjen el a kocsitól. Aztán megmotozta. Szakszerűen és gyorsan végzett. A másik kivette kezéből a táskáját, kinyitotta, beletúrt. Fejét csóválva nézett társára.

– Mehetünk – intett a fiatalember, és megindult előre. András elvéve a felé nyújtott táskát, követte.

A kolostorudvart több, alacsony épület határolta. Erős virágillat, száraz, poros növényiszag áradt mindenfelől. Itt-ott emberek tűntek fel, hétköznapi ruhákban, kezükben ismeretlen rendeltetésű tárgyakkal. Mind megbámulta az elhaladó Andrást.

Ő a taxist követve a templomhoz ment, beléptek kapuján. Az utazó egy megrökönyödött pillantásból látta, hogy az épület belseje teljesen üres. Se díszítés, se padok, semmi nem volt benne. Az előtérbe azonnal balra fordultak, és a fiatalember egy szűk csigalépcsőre mutatott.

– Fel. Az üzlet fent vár.

András bólintott, majd megindult előre. Végtelen ideig kanyargott a keskeny fokokon fölfelé hágva. Hátán izzadságcseppek csiklandoztak, haja csapzottan lógott szemébe. Mikor aztán a fokok elfogytak lába alól, egy félköríves helyiségbe jutott.

Rájött, a kupola belsejében van. Az elfalazott tér közepén, a fal síkjában egyetlen masszív ajtó volt vágva.

Andrást hirtelen nyugtalanság szállta meg, amint a kilincsre nézett. Az egész utazás, a repülőút, a tveri taxis arca, a várakozás a vasútállomáson, majd a vonatút és az azt követő újabb taxis, ez a gúnyos, fiatal orosz – mindez összetorlódott benne. Úgy érezte, túl sok inger ez, és valami fenyegető mintázattá állnak most össze. Egyetlen motívummá, mely előtte barnállik a falban.

Összeszedte magát, és bekopogott.

– Szabad – hangzott angolul. Lágy, kellemes és sima hangnak tűnt. Mikor belépett, megláthatta gazdáját.

A kolostorfőnök fekete melegítőben ült egy karosszékben.

Meghatározhatatlan korú férfi volt. Soványkás arca teljesen szőrtelennek tűnt – még a szemöldökét is kiszedte. Érdeklődve, jóindulattal nézte a belépőt.

– Foglalj helyet – mutatott egy másik székre.

Zöld bevonatú dívány és kis, kerek kártyaasztal alkotta a berendezést. Fentről nagy üvegcsillár lógott, kelet felől kis ablakot vágtak a tetőbe.

András leült, és figyelmesen körbenézett. A falat fényképek és szögre akasztott fegyverek borították. Nem nagyon értett hozzá, de azonnal látta, utóbbiakból több száz éves darabokat tartalmaz a gyűjtemény.

Az igumenosz készségesen várt, keskeny ajkán mosolyféle játszott.

– Messziről jöttél hozzám – kezdte. – A Herceg említette, nagyon elszánt vagy. A Herceg egy régi ismerősöm barátja. Először csak emiatt akartalak fogadni. Aztán átgondoltam, és rájöttem, lehetnek más okaim is.

András bólintott, próbálta összeszedni magát. A másik széttárta karját.

– Talán tudok neked segíteni. Kóstoltad?

A kérdés hirtelen és fenyegetően jött. A vendég, aki azonnal tudta, mire gondol a másik, bólintott. A férfi fejcsóválva nézte, majd felállt. Egy kis asztalhoz lépett, melyen metszett üvegek sorakoztak.

– Akkor nem nagyon tudok segíteni – jelentette ki.

– Miben? – jutott eszébe angolul Andrásnak a kérdés.

– Hogy leszokj.

– Ennyire addiktív?

– Ennyire.

A fekete melegítő vendéglátó egy pohár zöld itallal lépett hozzá. András elvette, beleszagolt. Gyógyfűillata volt.

– Ez a híres iszmili gyomorkeserű – jellemezte a másik, és visszaült helyére. Egy mozdulattal felhajtotta a saját italát. Egy ideig szájában tartogatta, majd lenyelte.

– Állítólag még a rákot is gyógyítja. És amellet százharmincegy ismert és öt ismeretlen betegséget. Ma persze már nem gyártják, csak itt, nálunk. A pincében mindig tartunk egy-két hordócskával.

András bólintott, megkóstolta. Hagyma- és mentaíze volt.

– Kellemes – mondta. – De ha rátérhetnék...

A melegítő s felemelte kezét.

– Állj, állj! – mondta oroszul, majd észbe kapva angolul folytatta. – Ti európaiak olyan gyorsak vagytok. Mindig siettek. Ami egyrészt jó, mert látjuk, hol tartotok most, másrészt rossz, mert nagyon is megcsömörlöttetek már ebben a rohanásban.

András megvonta vállát.

– Igazából ráérek.

– Na látod. Gyere velem.

Felálltak, és a vendéglátó egy nagy olajfestményhez kalauzolta őt.

A kép egy öltönyös, csokornyakkendős, szigorú tekintetű urat ábrázolt. Sétapálca és keménykalap volt kezében. A pálca gombjára fehér kesztyűs kéz fonódott.

– A dédapám – mondta az orosz. – Ő kísérletezte ki a likórt – bökött a poharakra. –

A recept a második legnagyobb kincsem. A kép egyébként egy Botler. Moszkva felé menet itt vendégeskedett a kolostorban.

– Ismerős a név – motyogta András.

– Nagy festő – nézett rá az orosz. – Megálmodta az űrutazást is.

Arrébb léptek.

Katonaruhát viselő negyvenes férfi nézett le rájuk a homályos fényképről. Egy téglafal előtt állt.

– A nagyapám. Harcolt az első világháborúban – folytatta az orosz. – Aztán a polgárháborúban hamar a jó oldalra állt. A nevéhez fűződik a tveri vérengzés. Nagyon-nagyon sok fehér tisztet lőttek agyon egyetlen óra leforgása alatt a székesegyház falánál.

András hümmögve bólintott. A képen a férfi monoklit szorított szigorú szemére. Annak a régi délutánnak a napfénye megcsillant szélén.

– A fiát, apámat – lépet tovább az igumenosz –, már a tudományoknak és nem a fegyvereknek nevelte. Bár az eredmény felemás lett.

Egy színes, talán a hatvanas években készült műtermi fénykép előtt álltak meg. Alatta diplomának tűnő irat sárgállott üveg mögött.

– A Lomonoszov – bólintott a férfi. – Alkalmazott biológiai kar. Gyakorlatilag vegyi fegyvereket kísérleteztek ki. Az apám azonban békés ember volt.

Valóban úgy tűnt – fekete, egyszerű szabású öltönyt viselő, keskeny arcú, okos tekintetű férfi nézett a kamerába. Külsőre még ő hasonlított leginkább a kolostorfőnökre.

– Pontosan mivel foglalkozott? – kockáztatta meg András.

– Gyógynövénykutatásokkal. Olyan gombatípusokat keresett, melyek hasznosíthatóak ellenséges egyedek vaktatásakor.

– Igazságszérum?

A kifejezés furcsán csengett a boltíves tető felett. András továbblépett, egy hajlított ívű szablya elé.

– Olyasmi. Igazából az Iszmitl környékén őshonos, hallucinogén gombákat próbálta keresztezni bizonyos virágnövényekkel. A növények illóolajának és a gombák spórájának...

– az orosz elgondolkodva kereste a szót – kiegészítő képességeit ötvözte. A gombák, ahogy a parasztok is tudták, önmagukban fogyasztva könnyen rémítő víziókat, majd szívleállást okoztak. Ezt kívánta kiküszöbölni.

– És működött?

András megfordult a csöndre. A férfi talányosan nézett rá, melegítője cipzárját babrálva.

– Én már csak finomítottam a dolgon. Két évet jártam a gyógyszerészeti karra – visszasétált foteljéhez. Könnyedén, szinte táncolva ment. Ujjai lassan köröztek combja mellett. – Megtanultam, amit kellett, aztán visszajöttem ide. Befejezni apám munkáját.

– A szer – szögezte le András.

– Igen – bólintott az orosz. – Végigkíséri a családjunk történetét. A szer utáni kutatás volt az, ami összekapcsol minket.

– És ez? – mutatott körbe András. A férfi megvonta vállát. – A papokat kiirtották a harmincas években. Nagypapám alakította helyőrséggé a helyet. Apám ide költözött a laboratóriumával. Ennek praktikus okai voltak – tétován intett, Andrásnak úgy tűnt, talán a város felé. – Én pedig, némi pénzzel, megváltottam az államtól a kolostort. Egyházi tevékenységet folytatunk. Megjavítjuk a világot.

Felállt, és mint aki elvesztette türelmét, András mellett elhaladva kirentott az ajtón.

– Gyere! Üzleteljünk – szólt hátra.

Lerobogtak a szűk lépcsőn, közben az orosz valami lassú dalt fütyörészett. Mikor megjelent az udvaron, mindenki biccentett vagy tisztelgett felé. Az igumenosz karját áldásra emelve üdvözölte a szembejövőket.

– A családom. A híveim – magyarázta Andrásnak. – Bármit megtennének értem, mert tudják, mit adok nekik.

András most jobban megfigyelte őket.

Átlagos kinézetű, fiatal, sovány férfiak voltak a hívei. Sokan tarra borotválták a fejüket. Keményen és kihívóan bámultak András szemébe.

– Mit? Mit adsz? – András kérdésére vezetőjük nem válaszolt.

Egy nagy, hosszúkás épület ajtaján nyomultak be. Valaha istálló lehetett, a karámokban most bálába rakott növények kockái barnállottak.

Az orosz a falról két papírmaszkot akasztott le, egyiket a vendégnek nyújtotta.

– Vedd fel! A spórák miatt – azzal megindult közepén.

A fiatalember engedelmesen követte, és magára rángatta az álarcot.

– Az embereid nem szedik? A szert... – kérdezte előreszólva.

Az igumenosz csodálkozva fordult hátra.

– A mostaniak nem. Nem bolondok. Látják, mit művelt a várossal.

András megtorpant. – Mit művelt?

– Majd nézd meg.

Az orosz megállt egy frissnek tűnő növényköteg előtt.

– Az utolsó adag. Jó termésünk volt. Sajtolás és porítás után...– figyelmesen körbenézett. – Száz kilogramm is lesz. De most még érleljük. Hagyjuk dolgozni a hatóanyagokat egymással.

– Száz kiló...az sok.

– Több, mint elég.

Újból megindultak, kiléptek egy hátsó ajtón át a szabadba, majd az udvar egy keskeny, falakkal körbezárt részére jutottak.

A fel mellett, a földben egy csapóajtó vöröslött.

– Még a nagypapám építtette. Itt folytak a vallatások – mondta az orosz kacsintva, és felrántotta az ajtót.

András számára ismerős volt a durva betonlépcső látványa.

– Gyere! – intett neki vendéglátója, és levette maszkját.

Szűk, földalatti folyosóra jutottak. Egyenlő távolságra lámpák és ajtók sorakoztak hosszában. A kolostorfőnök benyitott az egyikben. András belesett válla mellett: vörösréz üstök, üvegburák, edények és maszkos, fehér köpenybe öltözött férfiak látványa tárult elé. Olyan volt, mint egy laboratórium.

– A laboratórium – magyarázta az orosz. – Itt vonják ki a szer alapjául szolgáló olajat – azzal becsukta az ajtót, és továbbindult.

A falra ákombákomokat karcoltak. Talán hegyes vassal szurkálták a torz emberalakokat a betonba. Az igumenosz észrevette, hogy András oda-odakapja a fejét egy-

egy rajzra. – Az első hatás. A szer első alkalmazása – somolygott bólogatva. – A szerencsétlenek. Az apám még nem tudta, hogy desztillálni kell.

Egy újabb ajtó előtt megállt, karba fonta kezét. Szemeit lehunyta, és magába mélyedve eltűnődött. Most úgy festett, mint egy halott.

– Lehet, hogy nem tudom elmondani angolul – mondta lassan. – A lényeg, hogy a gomba spórái megtelepednek a virágzatban. Kémiai reakció alakul ki a növény és a spórák közt. Az együttes hatásból létrejön egy anyag, ami leginkább a légyölő galóca híres hallucinogén hatóanyagára emlékeztet. Csak sokkal árnyaltabb és kifinomultabb. Ittál már légyölő galócából italt?

András a fejét rázta.

– Ne is próbáld ki – rázkódott össze az igumenosz, majd kinyitotta az ajtót.

Bonyolult és drágának tűnő szerkezet tárult eléjük. Akkora volt, mint két, egymás mellé tolt ruhásszekrény. Halkan, finoman berregett, tetején apró lámpák égtek. Tucatnyi kis fiókszerű nyílása előtt, féloldalasan, szemét a kijelzőkről le nem véve, egy férfi állt.

– A porító. Nem ez a hivatalos neve. De jobb szót nem tudok – mondta a vendéglátó. – Ultrahanggal a lepárlott virágolajat porrá...porlasztja. Belgiumból hozattam. Nagyon-nagyon drága volt – intett a munkás felé. – Ő felügyeli a műveletet.

A férfi a mozgásra megfordult. András megdermed, mikor a szürke tekintet rámeredt. Érezte, a másik nem őt nézi, hanem a falat mögötte. Fiatalnak tűnt, de arcában volt valami időtlenség. Mintha egy krokodil nézett volna feléjük. Alsó állkapcsa rendellenesen megnyúlt, nyakát és állát buja, vad szőr takarta.

– Sajnos, itt nem segít semmiféle maszk – súgta az orosz András mellett, majd finoman becsukta az ajtót.

A folyosó legvégén lévő utolsó ajtó mögött hosszú, neonfényben fürdő asztalok várták őket.

Az asztalok mellett bő, kék munkásruhába öltözött fiatal lányok dolgoztak állva. Gumikesztyűs kezükkel kis zacskókba töltötték, szitálták vagy mérlegen súlyozták a lila göböcskék halmait.

– Itt már csomagolunk – mutatta az utat az igumenosz, és közben megsimogatta az egyik lány hosszú barna haját. A nők mindegyike kifejezéstelen tekintettel mérte végig a belépőket, majd folytatták munkájukat.

– Nem szeretnek beszélni – magyarázta az orosz. András látta a pillantásukon, hogy miért. Egyikőjük, amint elhaladt mellette, szájához emelte ujját. Fehér ujjbegyén pár anyagdarab kékllett.

– Fogyasztanak – jegyezte meg óvatosan András. Az orosz megfordult, és elmosolyodott. – Hagy fogyasszanak. Jut mindenkinek. Nem is tudod, mennyire.

Egy kis kézikocsihoz ment, melyen barna papírba csomagolva apró, szappannyi kockákban állt a szer.

– Itt volnánk – mondta az igumenosz, és az egyik nő elől elvette mérlegét. – Gondolom, repülővel érkeztél. Nem kell aggódnod. A kutyák nem szagolják ki. A vámosoknak pedig mondd azt, hogy fürdőszó vagy valami ilyesmi...még nem ismerik. Majd adunk neked papírt, hogy kereskedő vagy – szeretettel megpaskolta a tornyocskákat.

– Tíz kiló. Ennyit kell vinnem – emelte le válláról sporttáskáját András.

A másik bólintott, fűgén pakolni kezdte a tömböket.

– Nem lesz olcsó – jegyezte meg.

András a zsebébe nyúlt. – Euróval tudok fizetni.

– Az kitűnő – mondta vendéglátója, majd hozzátett egy összeget.

Mikor a digitális kijelző a tízesre ugrott, András kinyúlt a kupac felé. Nem is tűnt olyan soknak. Mellérakta a kiszámolt bankjegyeket. Arra gondolt, hogy szinte semmi nem maradt a tárcájában.

Az orosz azonban megfogta csuklóját.

– Te már mindent hallottál tőlem. Nem mintha számítana. De én egy fontos dolgot még nem tudok.

– Igen? – állta a nézést szenvtelen tekintettel. Most már nem akart gyengének látszani.

– Minek neked ennyi?

– Kereskedni akarok veled.

– A Herceg azt mondta, nem vagy kereskedő.

– Most majd az leszek.

A kolostorfőnök erre elengedte őt, és bólintott. Elvette, zsebrevágta a pénzt. András berakta az első téglácskát táskájába, mikor fémes kattanás hallatszott. A lányok egyszerre hagyták abba a munkát.

Az igumenosz keze egy pisztolyban végződött. Apró, fekete darab volt, mérgesen csillogó, mint egy darázs. A fullánkja András halántéka felé irányult.

– Akkor most még egyszer. Kinek dolgozol? – kérdezte az orosz hidegen.

A neonfényes épület jó félóra sétára volt a panziótól.

A páros szorosan egymás mellett haladt, közben alig beszélgettek. A sivár elhagyatott utcák látványa nyomasztólag hatott rájuk, noha egyikén sem akarták ezt bevallani. Folyamatos, halk, elektromos zúgás töltötte be a levegőt. Tolner többször megtörülte a kamera lencséjét – a kendő minduntalan poros lett.

– Él még itt valaki? – kérdezte Ella, mikor átvágtak egy néptelen terecskén. A sarkon bedeszkázott ablakú bolt pultjai korhadoztak.

– Bizonyára. Csak gondolom, munkában vannak – válaszolt Tolner bizonytalanul.

– Hol?

Ella körbefordult. Összehúzta magán kabátját, és szorosabbra kötötte sálját. Valami eszébe jutott: felemelte fejét, a tetőket nézte.

– Nem füstölnek a kémények – mutatta.

Az operátor gondosan lefilmezte a jelenséget, majd elvette arca elől a kamerát.

– Furcsa – vallotta be.

– Van barátnőd? – kérdezte hirtelen Ella, mikor újból elindultak. A fiatalembert meglepte a kérdés, de gyorsan válaszolt: – Van, de...

– De?

– Mindig van egy de. Ha van nő, akkor azért, ha nincs, akkor azért.

– És mi ez a de? – a lány kíváncsian, értetlenül nézett rá. Tolnernek elment a kedve a folytatástól.

– Nézd! – mutatott előre.

Egy girhes kutya állt előttük az utca közepén. Mellette felborult kuka görgött lassan, majd megállt. Mikor megindultak felé, az állat fáradtan elügetett.

Tolner lehajolt, benézett a szemetesbe.

– Nos? Mi érdekeset látsz? – szólt hátra Ella mosolyogva.

– Üres – jegyezte meg Tolner társa után sietve.

– Akkor jól dolgoznak a szemetesek.

– Nem úgy üres – a lány elé tolt a kamera lcd-kijelzőjét.

A szemetes száraz, poros belseje volt látható benne.

Ella jelentőségteljesen a fiatalembere nézett.

– Hú. Újabb rejtély! – Vidámnak tűnt hangja, de arca mást mutatott.

Nemsokára egy hosszú, szeméttel és gazzal szegélyezett útra értek. A távolban, fehér kerítés mögött ott volt a neonfényes épület. A piros felirat mint valami jelzőfény mutatta az

irányt. Alatta ötemeletes, inkább gyárra emlékeztető, csupa él és beugró tömbben húzódott az építmény. Több szintjén is égett a világítás.

– Ez lesz az? – kérdezett inkább a lány. – Vagy csak beugrottunk a névnek.

Tolner már a naplót lapozgatta.

– Botler utca. Azt írja a bácsikád, ott volt a kiképzőtelep.

Ella a legszélső házhoz ment. A falon rozsdásodó táblához hajolt, majd kabátja ujjával megdörzsölte.

– Ez megvan – fordult vissza gondterhelten. – Itt vagyunk.

Egymás mellett, majdnem kézenfogva indultak a kerítés felé. Kis őrbódé árválkodott a kapu sarkában. Tetejéről egy alumíniumkéményből füst gomolygott elő. Amint közelebb értek, kinyílt az ajtaja, és idős, rosszcarcú férfi lépett ki rajta.

– Majd én beszélek – nyugtatta az operátort Ella. Gépiesen elmosolyodott, és a kerítéshez lépett, majd oroszul köszöntötte az öreget.

Tolner gyorsan csinált egy felvételt a borostás arcra, az azonosíthatatlan, elnyűtt katonai ruházatról, és a sáros gumicsizmáról, majd körbenézett.

A kerítésen túl sivár udvar tátongott. Az épület jó harminc méterre kezdődött. Aljába mindenféle törmeléket hordtak. Egyik felében egy halom vashulladék rozsdásodott. Fentről hirtelen kiáltás harsant. Ella és az öreg is elhallgatott. Utóbbi felnézett az épületre, majd a lány felé fordulva dühös, legyintő mozdulatot tett.

– Nem akar beengedni – fordult Tolner felé Ella.

– Ezt sejtettem. Pénzzel próbáltad?

– Nem kell neki. Azt mondja, itt nem volt semmiféle kiképzőbázis.

– Hazudik.

– Régebben biológiai üzem volt. Kutatásokat végeztek benne.

– Hát persze.

– Most pedig filmstúdió.

– Mi?

Ella felmutatott a piros neon derengő fényére: – Rakéta Filmstúdió.

– Bemegyünk – jelentette ki Tolner, és karon fogva a lányt, megindult vele visszafelé. A hátában érezte az orosz tekintetét. Mikor meghallotta, hogy a kis házikó ajtajának zsanérja csukódik, oldalt tért, balra, egy szűk kis sikátorba.

– Erre átvágunk – magyarázta a lánynak.

Poros udvarra értek. Bérházak szegélyezték, a függőfolyosókon ajtókat nyikorgatott a huzat.

– Tudod az utat? – csodálkozott a lány.

– Egy jó sztorinál igen. Méghogy filmstúdió... – motyogta az operátor – ...messziről megérezem a film szagát.

Egy kapualjból kibukkanva végre visszaértek a fehér kerítés sarkához. A telek szélén jártak. Biztonságos távolban az őrbódétól.

– Mássz át – sürgette a lányt Tolner, kezével bakot tartott.

– Biztos, hogy ez jó ötlet? – kérdezte Ella nyugtalanul, de a férfi csak intett, úgy, mint az előbb az ő.

Nedves, sáros füre huppantak. Néhány száradt bokor nyújtott fedezéket nekik.

Tolner kihajolt, majd az épület egy sötét pontjára bökött. A vashulladék kupaca közt egy zöld ajtót lehetett látni. – Ott megyünk be! – mutatta.

– Emiatt komolyan bajba keveredhetünk – válaszolt Ella nyugodtan, majd felpattant, és rohanni kezdett. Az operátor elmosolyodott, aztán pár pillanatot kivárva követte.

Kimerítő vágta volt, de nem harsant kiáltás, füttyszó, nem csapott fel csaholás, míg elérték a hatalmas, egymásra hányt vashengereket. A rozsdás elemek közt bujkálva, és a kiálló

részek elől hajolgatva elértek az ajtóig. Tolner belesett rajta, majd hirtelen mozdulattal belökte.

Üres folyosó, végében lépcső tárult eléjük.

– És most? – kérdezte Ella józanul.

– Keresünk valami archívumot – bólintott a fiatalember.

Ez azonban korántsem volt olyan egyszerű, mint ahogy remélte. A félhomályos térben, hol a kongó folyosók minden apró neszt felerősítettek, nem találtak semmiféle információt. Az összes felirat, kiírás, tábla eltűnt. Az ajtók többnyire zárva voltak, hol nem, ott vizes, kiürített helyiségeket tártak eléjük.

– Menjünk fel még egy emeletet – javasolta hosszas bolyongás után a fiatalember.

– A másodikon fényeket láttam – figyelmeztette Ella, és megtorpant a folyosó közepén.

– Félsz? – lépett oda hozzá Tolner. A lány megérezte a közelség melegét, kissé elhúzódott.

– Nem tudom, mit csinálnak itt. Tartok tőle...

– Igen?

Ella fülelt, majd a lépcsőforduló felé mutatott.

– Valakik jönnek.

Egy ajtónyílásba húzódtak, mélyen az árnyékba. Ella akaratlanul is a fiú testéhez simult. Ő állt elől, Tolner megfogta keskeny vállát, és megszorította, mikor a két lány és bukósisakos kísérőik megjelentek a lépcső tetején.

A kis csoport megindult a második felé, de az egyik sisakos hirtelen megtorpant, visszafordult.

A bujkálók még beljebb húzták magukat, és dermedten figyelték, amint az idegen fura, szaggatott mozdulatokat tesz fejével. Rövid ideig feszülten, kinyújtott tagokkal meredt előre, majd sarkon fordult, négykézlábra ereszkedett, és megindult a többiek után.

Mikor távozásának hangjai elhalkultak, Tolner kiengedte a levegőt.

– Mi volt ez? – nyögte, aztán bekapcsolta a kamerát.

– Még mindig fel akarsz menni a másodikra? – bontakozott ki kezei közül a lány. – Szerintem mára legyen elég ennyi.

– Viccelsz? Csak most kezdtük. – A fiatalember megindult a lépcső felé. Megérezte, hogy a másik nem követi. – Gyere, csak megnézzük, mi folyik itt. Érzem, hogy odafenn van, amit keresünk – fordult vissza. Ella a félárnyékban állt, arcán már valódi szorongással.

– Az a férfi a sisakban – kezdte. – Már most tudom, hogy ma éjjel vele fogok álmodni – motyogta, de megindult Tolner felé.

A második emelet valamivel tisztábbnak tűnt. A por nagy részét eltüntették, tízméterenként sárgás lámpák égtek csekély erővel. A kétirányba futó folyosóról ajtók nyíltak. Balfelől távoli zöreje hallatszott. Jobb felé egy nyitott ablakon át hűvös szél fúj be rájuk. Tolner elsétált odáig. Az ablak a folyosó kanyarulatában volt. A kanyar után durván rakott téglafal zárta el a továbbjutást. A férfi próbaképp megmozgatta a szélső darabokat – könnyedén engedtek. Hirtelen ötlettől vezérelve belerúgott a falba, mire az jó méteres magasságban megrogyant.

– Mit csinálsz? – szólt rá Ella. – Meghallanak minket.

– Mesze vannak.

Az operatőr lehajolt, és a meglazult részből lassan, egyenként kiszedegette a darabokat.

– Ezt itt valamiért befalazták. Talán ott van mögötte az, amit keresünk.

– Mit keresünk?

– Bármiféle nyomot az igazunkról.

– A bácsikám igazáról.

Erre a férfi már nem válaszolt, csak állhatatosan dolgozott tovább.

Hirtelen távoli vonítás ütötte meg fülüket, mire mindketten megdermedtek.

Kutyáénál mélyebb, farkasnál emberibb hang volt. Fájdalmas és vágyakozó, mintha láncon élő vad akarna menekülni.

– Mi ez? – nyögte Ella. Tolner felállt, és hozzálépett: – Maradj itt!

– Hova mész?

– Megnézem, mi ez.

– Miért?

Nem tudott válaszolni. A másik oldalon, a folyosó túlsó végében volt valami, amit le kellett filmeznie. Legalábbis most úgy érezte. – Látnom kell – jelentette ki, és otthagya a lányt.

Ahogy közeledett a néha vissza-visszatérő hang forrása felé, erősödött a fény. Mind több helyiségben volt világítás. Az üvegezett ajtókon benézve ruhákat, táskákat vett észre, máshol vodkásüvegeket, kenyeret. A folyosó kétszer ágazott el, végül egyetlen, nagy ajtóba torkolt. Az ajtó mögül szűrődtek elő a hangok: motozás, nyöszörgés és valami halk morgás. Tolnernek eszébe jutott a lépcsőn szimatoló férfi. Rövid töprengés után mégis lehajolt, és belesett a kilincs kulcslyukán.

Először csak az ágyat látta. Nagy halogénlámpák világították meg körben. Oldalt, tőle két méterre háromlábú állvány volt felállítva. Mikor a kamerát szeme elé illesztette, és ráközelített, csak akkor vette észre a mögötte álló férfit. Az ágyat filmezte egy nagy, komolynak tűnő kamerával. Az ágyon azt a fehérséget, mely a fényben elsőként fel sem tűnt Tolnernek.

A lépcsőn felfelé jövő lányok egyike volt. Kéjesen, álmosan nyújtózott, mereven, egyre a kamerába bámulva. Meztelen volt, sovány testét kék-zöld foltok borították.

A jelenet rögzítése jó három percig tartott, aztán valami árny mozdult az ágy mögött. A kamerás felemelte kezét, majd leengedte. A lány a hasára fordult. Hirtelen egy sötét tömeg zúdult az ágyra. Tolner hátrahőkölt, de erőt vett magán, nem mozdult.

A bukósisakos férfiak egyike guggolt a lány mögött. Kinyúlt, és lassan végigcirógatta a fehér vádli. A nő megremegett, kezei a fehér paplanba markoltak. A guggoló alak ekkor felnyúlt, és kioldva a sisak tartósíkját, szőrös ujjaival lehúzta álcáját.

Tolner hátrahőkölt, olyannyira, hogy fenekére esett.

A kamera nem sérült meg, de akaratlanul is megnyomta rajta a pillanatmegálló gombját. Azt látta, amit utoljára rögzített. A sisak mögül előtűnő szőrös pofát, mely leginkább valamiféle farkasra, kutyára, torz, összevert arcú emberre emlékeztetett, így együtt, szörnyű keverékben.

Az operatőr megdörzsölte szemét, majd feltápászkodott, és visszatért a kulcslyukhoz. Amikor felemelte a kamerát, már nem látta a lányt. Aztán bevillant a képbe ennek oka is. Egy sárgászöld szem, bozontos szemöldök íve alatt.

A valami odaátról, az ajtó túloldalán farkasszemet nézett vele.

Ezúttal nem esett el. Megpördült, felpattant, és rohanni kezdett.

Hallotta, hogy mögötte feltépik az ajtót. Orosz szónak indult az, amit utána eresztettek, de üvöltés lett belőle. Ugyanaz a féktelen, emberalatti hang, mint az előbb, de most dühösebb.

Tolner nem nézett hátra, csak rohant, rohant, befordult két sarkon, a kamerát zsebre vágta. Amint feltűnt előtte a lány dermedt, ijedt alakja, már mutatta is neki a rést.

– Bújj be, bújj be!

Ella megértette, és a kibontott lyukhoz ugrott. Könnyedén átpréselte magát, eltűnt a túloldalon. Tolner szinte a falnak csapódott, lehasalt, majd begyömöszölte magát a nyíláson. Volt egy másodperc, mikor úgy érezte, beszorul. Ám csupán a kabátzsebe akadt be egy téglába. Mikor törzse már átért, Ella húzni, cibálni kezdte.

– Gyorsan! – nyögte ő, és meghallotta, hogy hátul megérkezik az üldöző. Fájdalom mart a bokájába.

– Megharapott! – kiáltotta a lánynak, aki kétszeres erővel rántott rajta a hóna alá nyúlva, mire teste átért. Kutató, szőrös kar nyúlt lábai után. Ella már egy kis szekrénynél volt, nekifeszült, a réshez tolta. A szekrény ajtaja kinyílt, és Tolner, aki a földön ült lihegve, vérező bokáját tapogatva, ezúttal örömeiben kiáltott fel: – A filmek! Itt van az archívum! – mutatott a kis ajtó mögé.

Ella is odanézett, majd Tolnerre. Látta rajta, hogy nem törődik a túloldalt a téglafalnak csapódó testtel, a hörgéssel, és az újabb érkezők zajával – csak a fémdobozból előtekeredő barna filmszalagokkal.

A pisztoly torkolata pár centire volt András homlokától.

Némán álltak, a teremben senki nem mozdult.

– Van egy öregember. A Főnök – kezdte a vendég remegő hangon. – Neki kell az anyag.

– Mire?

– Nem tudom. Egy nagy tévécsatornát vezet.

– Tévét? – az igumenosz szeme felcsillant. András sietve bólintott.

– Igen, tévét.

– Akkor már értem. Nagyszerű. De hogy jössz te a képbe?

– Neki dolgoztam. Vagyis a Csatornának. Csak elegendem lett. És ekkor kirúgott.

Elküldött.

– A szemét.

– Igen. De megkóstolta a szert. Azt mondta, visszavesz, ha hozok neki.

– Értem. Ennyi elég is.

Az orosz hirtelen elfordult, és fejbőlötte a lányt, akit az előbb András leplezett le.

A dörrenés hosszan visszhangzott a helyiségben, még akkor is, mikor a test már a földre került. Vére ráfröccsent a mögötte állókra, az asztalra.

A lányok riadtan, aprókat sikkantva összehúzódtak, András pedig a falig hátrált.

– Megölted – mondta nyögve.

A orosz nem nézett rá, a holttesthez sétált, lehajolt hozzá. Lassan felhúzta a lány csuklóján a ruhát.

– Nézd! – mutatta visszafordulva Andrásnak. Ő kényszeredetten közelebb ment. Szemét nem vette le a fegyver csövéről. Úgy tűnt neki, még füstölög.

– A keze. Az egész teste – magyarázta az orosz. A nő alkarja, csuklója szőrös volt. Vastag, durva, göndörödő szálak borították, mint valami takaró.

– Mi ez? – nyögte András.

– A túlzásba vitt fogyasztás – állt fel az orosz, és a többi nő felé kiabált valamit anyanyelvén. Aztán a melegítője zsebéből mobiltelefont vett elő. Tárcsázott egy számot, majd belemorgott valamit.

– Figyelmeztettem őket, így jár, aki túl sokat nyel – bólogatott Andrásnak. – Kilőjük az ürbe.

– Kilőjük az ürbe?

– Ez amolyan szófordulat. – A test felé intett. – Az ilyesmire.

András a fekvő homlokán sötétlő nyílást leste. A vér még lassan folydogált belőle, befestette a halott orrának gerincét, és tócsába gyűlt betonra hanyatló arca alatt.

– Menjünk – fogta meg a vállát az igumenosz. – Láttál mindent.

Közben két férfi nyomult be a terem végén lévő ajtón. A nyílásban mögöttük az udvarra lehetet látni. Az orosz, felvéve a táskát, arra kormányozta Andrást.

A nyílt téren, a friss levegőn mindketten akaratlanul is fellélegeztek.

– Gyönyör az idő – jelentette ki az igumenosz. Nézte, amint a két férfi elviszi mellettük a testet. Egy deszkakapu felé tartottak, mely kis, hodályszerű épületet zárt le. A kapu két méter magas lehetett – fölötte nyitott rész maradt. Mikor odaértek, a két halottvivő felemelte terhét, és átlendítette az ajtó fölött, be a mögötte lévő térbe.

András döbbenetesen nézett az oroszra.

– Így a legegyszerűbb – bólintott az, ujjával fülére mutatott. – Hallgasd csak!

Morgás, majd vonítás tört elő az épületből, aztán freccsenő, szakadó hangok sora. András összerázkódott, mire vendéglátója átfogta vállát.

– Gyere. Ideje indulnod – mondta mosolyogva.

Az udvar másik vége, a nagykapu felé kormányozta.

– Sok a gondunk ezzel a szerrel – mondta közben. – Ezért vagyok ilyen óvatos. A korai fogyasztók, és azok, akik elvesztették az eszüket – furcsán megváltoztak.

A kúthoz értek, mellette ott állt a vörös Lada. A fiút András nem látta sehol.

– Hallottál már Behemótról, az úrkutyáról? – kérdezte hirtelen az orosz.

András homlokát ráncolva próbált visszaemlékezni.

– A Herceg mesélt róla. Egy rajzfilm volt.

– Titkos kód – bólintott vendéglátója. – Apám rajzoltatta. Ezzel üzent a fejeseeknek, ha egy újabb alany ment tönkre. Persze volt valóság alapja is. A hatvanas évektől a városba települt egy úrhajózási program. Felkészítették a jelölteket. Apám is részt vett benne. Még Gagarinnal is kezét fogott. De...ez már a múlt – intett a vörös hajú fiú felé, aki egy vödörrel és kis lapáttal közeledett. – Ez a város jelene. Megkapják a szemetünket.

Mindketten nézték, amint a fiú a kút fölé emeli a vödört, majd kékesszürke tartamát beleönti. András odasétált, lenézett. Sebesen áramló vizet látott a mélyben.

– A vízvezeték-hálózat része. A dombokon túl van a telep. Alattunk megy át az ivóvíz a városba – magyarázta vendéglátója a betonkávára támaszkodva. – Ez a város most. Az én városom.

A vörös hajú fiatalember közben beszállt a kocsiba, és beindította a motort.

Az orosz a kút mellett állva átnyújtotta Andrásnak a táskát.

– Öröm volt veled üzletelni. Vigyázz ezzel a szerrel. Látod, mit tesz, ha buta vagy. – Hosszan, erősen szorította a másik kezét.

– Így lesz – válaszolt az. Eszébe jutott valami, és már mondta is:– Azt mondtad, nem csak a Herceg miatt fogadtál.

– Tessék?

– Az elején azt mondtad, nemcsak a Herceg kérése miatt fogadtál. Mi győzött még meg?

Az orosz a kérdést megértve egészen felvidult.

– Elviszed ezt nekem ingyen az országodba – mutatott András csomagjára. – Terjeszkedni fogok.

Tolner három tekercset markolt fel, és futni kezdtek, ezúttal valóban kézen fogva a lányt.

Mögöttük a kis szekrény hamar oldalára borult. Hallották, hogy csikorogva eltolják az útból.

A sötét folyosó előttük hirtelen kettéágazott.

– Merre? – kiáltotta lány. A férfi, aki sántítva szökdelt, ösztönösen balra húzta őt.

Hamarosan újabb, nagy, kétszárnyú ajtó állta útjukat. Síneken mozgott. Tolner nekifeszült, remélte, nincs zárva.

Nyögve, a földet keményen taposva, félembernyi rést tudott taszítani rajta.

– Bújj be! – súgta fölöslegesen. A távolból trappoló hangok szűrődtek feléjük.

A másik oldalon a férfi körbenézett. Pár méterre a falból villanyvezeték lógott. Odaugrott, kiszakította. Aztán újból nekiveselkedett, és összetolta az ajtószárnyakat. A kábelt az ajtók kiálló részeire tekerte, és vastag hurokra fonta.

– Ez jó lesz – fordult a lány felé.

Ella döbbenetesen állt, a csarnok belseje felé bámult.

A sokablakos, pályaudvarnyi terem majdnem teljesen üres volt. Oldalfalait valaha éjfekete drapéria borította, az anyag lemállva, szakadozva lógott körben. A csarnok közepén egy hatalmas, tojásbélyegre emlékeztető dolog hevert.

– Mi ez? – lépett a lányhoz Tolner, és felemelte a kamerát.

Makettnek tűnt, mely hajdan gömböt formált. Most részeire szakadva, fehér belsejét kivillantva hevert szanaszét. Ahogy lassan megindultak felé, felmérhették, hogy legalább tíz méter magas lehetett eredeti állapotában. Körötte mindenhol kötelékek heverték a porban.

Az ajtóra mögöttük erős ütést mért egy dühös kar.

– Menjünk tovább – sürgette Ellát a férfi, és körbenézett. A legközelebbi ablak felől gyenge szél kelt – egyik táblája betörve csillámlott a padlón. – Arra.

Az üldözők közben együttes erővel feszültek neki az alkalmi zárnak. A vezeték recsegett, és nyúlni kezdett.

Tolner kilesett az ablak résén: jó tíz méter mélységben vízelvezető árok húzódott odalenn. Aljában sárga esővíz csillámlott a szürkületben.

– Ez nem fog menni – motyogta Ella mellette. A férfi ránézett, majd az ajtóra, és gondosan berakta a kamerát a mellkasa és a kabát közé.

– Nincs más út – jelentette ki. – A víz fékezi az esést.

– Az se tudjuk, mi van odalenn. Mi van a víz alatt.

– Őket viszont nem várhatjuk meg.

Ella az ajtó felé nézett.

– Talán tárgyalhatnánk. Nekem még van valamennyi pénzem.

Tolner megsóválta a fejét: – Hidd el, nem fognak tárgyalni. Ezek...– kereste a szavakat, de ekkor a vezeték elpattant, és egy diadalmas üvöltéssel rés szakadt a két ajtó közt.

– Ugorj! – sürgette Tolner a lányt, majd felé nyúlt. Ella ijedten húzódott el.

– Csak veled – jelentette ki.

Egy vaskos árny préselte át magát az ajtó résén.

Tolner megfogta a lány vékony derekát. Ella a nyakához hajtotta fejét.

– Rajta – súgta a férfi, aztán elrugaszkodott, magával húzva a másik testét is.

Egy másodpercig úgy érezték, hogy soha nem érnek le.

Aztán hideg és meglepő csobbanással zúdultak a vízbe. A lány iszap felfogta az esés erejét. Ella térde megroggyant, nyakig elmerült, majd gyorsan felpattant. A töltés széle felé evickélve, egymást támogatva remegtek a hidegtől, de mindketten mosolyogtak.

Amikor kiért a vízből, a lány megfordult, felnézett.

Megdermedt a látványra.

Tolner követte tekintetét, ő is a törött ablaknyílásra lesett – kidugva fejét ott vicsorgott üldözőjük, a fürtelem. A férfi benyúlt kabátja alá a kameráért, ujjai nedvességet tapintottak. – Ne – nyögte, kivéve a gépet.

– Istenem, mi ez? – kérdezte inkább magától a lány hátrálva. – Le fog jönni.

Valóban úgy tűnt, hogy a torz arcú lény odafenn ugráshoz készülődik. Ám hirtelen meggondolta magát, visszahúzódott a sötét épületbe.

– Tönkrement – nyöszörögte Tolner, miután a gép harmadszorra se kapcsol be. Az egész szerkezet vizes lett. – Minden bizonyíték...

Észbe kapva az üres ablaknyílásra meredt.

– Más utat keresnek majd. Mennünk kell.

Most egy teljesen más ponton érték el a fehér kerítés szélét. Átjutva rajta, a sötétbe hajló utcákon Ella minduntalan hátralesett, de üldözőknek nyoma sem volt.

- Talán megússzuk – jelentette ki Tolner a filmszalagokat forgatva kezében.
- Mi volt az ott az ablakban?
- Nem tudom. A film egyik szereplője.
- Film?
- Valóban készítenek valamiféle filmeket. Inkább ne kérdezd, milyeneket.
Ella nem kérdezte, helyette lenézett Tolner sebére.
- Nem fáj?
- A férfi megállt, lehajolt.
- Csak egy karcolás – mondta, valóban az volt.

Egy kereszteződésben rosszfélé mehettek, mert hamarosan bozótos ligetecskébe értek.

– Itt nem jártunk – morogta a lány dideregve. Tolner egyetértően bólintott: – Arra – mutatott a házak közé egy szűk utcácskába. – És vedd le a kabátod, megfázol.

Mikor újból beértek az épületek közé, a lány dühösen toppantott.

- Nem tudtunk meg semmit. Hiába csináltuk meg ezt a sok örülséget.
- És ezek? – mutatta fel a filmtekercseket a fiatalember. Ella legyintett.
- Ki tudja, mi van rajuk?
- Láttunk dolgokat.

– Az tény – a lány forgatta magában a kérdést, majd kibökte. – Szerinted mi lehetett az a széttört gömb?

- Nem tudom. Nekem úgy tűnt, a gömb külseje hajdan festve volt.
- Igen. Én is láttam. Azt is, hogy mi volt ráfestve.

Végre eléjük került az utca közepén heverő kuka. Jó úton jártak.

– Mi volt ráfestve? – kérdezte Tolner nyugtalanul.

– A földrészek – mondta Ella, meg se állva. Hallgattak egy sort, majd a lány így folytatta: – És a férfi? Miért üldözött?

– Megláttam őket. A film miatt, amit forgattak.

A panzióban a nő ugyanott állt, ahol hagyták. Mikor elhaladtak előtte, megrebbent a szeme, és összpontosító erőfeszítéssel arcán Ella felé fordult. Mondott valamit.

– Megjött a barátunk – fordított a lány. Tolner bólintott.

András szobája egyetlen székébe ült, és sporttáskáját bámulta.

- Minden rendben? – nyitott rá barátja. A férfi fáradtan emelte rá tekintetét.
- Persze. Nálatok?
- Hát, volt már könnyebb napom.
- A nő az mondta, csinál valamit vacsorára.
- Ajaj.

Az étel mégsem volt olyan rossz. Egy óra múlva a lépcső aljából kiáltás harsant. Ella bekopogott Tolnernek.

– Azt mondta, menjünk, enni.

A két férfi követte lefelé a lányt.

A kis, négyasztalos ebédlőben gondosan megterítve várta őket a vacsora. Vendéglátójuk távolabb állt, konyharuhával a kezében. Biccintett feléjük, és kínálólág az asztalra mutatott.

– Köszönjük – mondta Tolner elérékenyülve. A hirtelen jött gesztus meglepte.

András azonban szeme sarkából leste, amint az asszony elhagyja a helyiséget.

– Bezártatok a szobát? – kérdezte nyugtalanul.

– Én be – mondta Tolner leülve.

– Minek? Biztos úgymis van kulcsa. Az oroszok mindig lopnak, ha lehet – tette hozzá a lány.

András megpaskolta a lába mellé tett sporttáskát.

– Tőlem aztán nem.

Sós, ecetes hering és hagyma, barna, szikkadt kenyér, kancsóban víz, dermedt kaviár, füstölt makréla és valamiféle sajt volt előttük repedezett, csorba tálkákban.

– A tálalást még tanulhatja – jegyezte meg a lány, de mohón nekiesett, csakúgy, mint a két férfi.

– És mit láttatok a városban? – kérdezett pár perc néma rágás után András.

Tolner elnézett az ablakok felé.

– Sehol senki. Mintha atomtámadás zajlott volna.

– Nem csodálom.

– Miért? – kérdezte Ella letörve egy darab kenyeret.

András megvonta vállát.

– Valami nincs rendben itt. Pontosán nem tudom – mondta sután, kerülve a tekintetüket.

– Az a dolog? Amit hoztál? – kérdezte hirtelen Tolner. A lány hol egyikükre, hol másikukra nézett, majd újra enni kezdett. András nem állta az operatőr tekintetét.

– Talán – jegyezte meg csendesen.

Mind a hárman észlelték a változást. Odakinn már teljesen besötétedett, és Tolnernek olyan érzése támadt, két ismeretlen emberrel ül az üres asztalnál. Az, amit Iszmilben láttak, rányomta bélyegét minden gondolatukra.

– Nincs itt valami fény? – állt fel András idegesen.

– Jó ez – nyugtatta a lány. Egy kis tálalón zöldernyős lámpa égett tőlük pár méterre.

Az előtérből szűrődött még valamennyi világosság be. És a tévé hangja.

– Szóval? – kérdezte Tolner óvatosan.

– Szóval, mi? – nézett rá András, kivéve egy fogpiszkálót az asztal közepén lévő tartóból.

– Mit láttál?

– Egy kolostort. A körötte lévő mezőn természetik a szert.

– Miféle szert? – riadt meg Ella. A két férfi összenézett.

– Van egy dolog, ami nagyon fontos számomra. Nem igazán kábítószer. És nem mint fogyasztó érdekel – mondta óvatosan András. – De talán a jövőm múlik rajta.

Várakozóan elhallgatott.

– Az intézmény, ahol jártunk, ma egy amatőr filmstúdió – kezdte Tolner. – Furcsa dolgokat készítenek ott.

– Találtatok valamit?

– Pár tekercs filmet.

– Harmincöt milis?

– Olyasmi. Nem tudom, hogy fogom lejátszani.

– Van egy barátom, majd megadom a címét. Átírja neked szívesesen.

Elhallgattak, a következő mondatokat formálták magukban. Meg azt, hogy kimondják-e őket.

– Az emberek – kezdte Ella. – Miért tűntek el?

– Itt van egy – mutatott ki András.

– A tévét nézi, mióta megjöttünk.

– Nem, nem a tévét – csóválta fejét András. – A tévén kívüli képet.

– Micsoda? – csattant fel a nő.

– Ez nem olyan egyszerű – fogta meg a nő vállát nyugtatólag Tolner.

– A szer hatása. Vizualizálja a képeket. Azt gondolom, használták a ti kiképzőintézményetekben is – folytatta András tűnődve.

– Miért? – vetette fel Tolner, és elengedte Ellát.

– A földgömb – motyogta a lány, mire a két férfi ránézett. – A földgömb egy díszlet volt. Űrhajózási makett.

– Miről beszélünk? – kérdezte András, mire Ella magyarázólag így folytatta: – Láttunk egy nagy csarnokot, melyben egy darabjaira tört makett hevert. Földgömböt formált valaha, és akkora volt...– karjával mutatva: –...nagyon nagy. Azt hiszem, összefüggés lehet a kiképzés, a makett és a szer közt.

– De mi? – tette fel a kérdést Tolner, ám egyikük sem tudta a választ.

– Menjünk aludni – nyugtázta az operatőr, és így tettek.

Míg elhaladtak az előtérben ácsorgó előtt, az nem nézett rájuk. Úgy tűnt, a nő észre se vette vonulásuk.

– Tényleg a padlón akarsz aludni? – kérdezte odafenn a szobában Ella a férfit. Az megvonta vállát. Tekintetében látszódott a tagadás. – Mert ha megosztjuk az ágyat, és kijelöljük a határokat...–folytatta a lány, mire a férfi bólintott. Óvatosan lehúzta zokniját, s ellenőrizte sebét. Olyan volt, mintha akáctüske karcolta volna végig a bőrét. Sajgott, de alig érezhetően.

Mindenesetre óvatosan feküdt be a nedvesnek tűnő, vékony takaró alá. Hallgatta, amint Ella zuhanyzik a kis fürkében, mely a szoba sarkában volt. András a szomszédban kulcsra zárta ajtaját. Odalenn még mindig ment a tévéadás. Valami vetélkedő lehetett. Időről időre taps szakította meg.

Ella fehér melegítőben, haját feltűzve lépett a szobába. Csak a függöny hasadékán betűző fény világította meg.

– Nem megy ki a fejemből az a férfi, az ablakban – ült le az ágy szélére. Tolnernek is a torz arc lebegett szeme előtt, míg háton fekvé a plafont leste.

– Valami balesete lehetett – próbálkozott.

– Talán. De mintha...– a lány sóhajtott, és befeküdt az ágyba. Tolneren finoman megrándult a közös takaró. Egy meleg lábfej ért az övéhez.

– Bocsánat – mondta Ella csöndesen.

– Semmi baj – súgta a férfi.

Kivártak még pár lélegzetvételnyi időt. Aztán egyszerre fordultak a másik felé. A karok, a lábak, és a két törzs oly természetes izgalommal fonódott egybe, mintha évtizedes gyakorlatuk lett volna benne.

A reggeli fényben Ella kócosan borult a párna sarkára, mélyeket lélegezve álmodott.

Tolner finom közelítéssel felvette arcát, a takaró alól kivillanó bal vállát, fél fenekét és keskeny bokáját. Utoljára téglalap alakú, gyöngyházfényű lábkörmeit hagyta, majd lekapcsolta a kamerát. Nyújtózkodott, aztán csöndesen nyitva az ajtót kiment a folyosóra egy csomag cigarettával.

A lépcsőnél keskeny ablak ontatta a fényt, odasétált.

A felszakadozott felhőréteg közül élénksárga nap sugározta le fehérségét. Tolner hunyorogva rágyújtott, majd kinyitotta a hidegre az ablakot.

– Korán ébredtél – szólalt meg mögötte András.

Tolner biccentett neki.

– Jó reggelt.

– Kellene valami kávé szerezniük.

– Nincs rá sok esély. Mikor indul a vonat?

– Tíz körül megy egy. Talán. Ha megáll itt.

András fejkörzést végzett, majd óvatosan így folytatta: – Ella aranyos lány. De tegnap nem akartam mindent elmondani.

– Kár. Nyugodtan beszélhetsz előtte. Megbízok benne.

– Ezek a dolgok, ha összerakjuk őket, nem biztos, hogy az ő fülének valók.

– Hogy érted?

– Nagyon irracionális. Talán örültnek gondolna minket. Talán már most örültnek hisz minket. Talán tényleg örültek vagyunk.

– Nem értelek. Tegnap sem jutottunk sokra.

– Tegnap nem mindent mondtam el – csóválta fejét András. – Láttam dolgokat... mindegy. Aztán gondolkodtam az éjjel. – András kihajolt az ablakon, majd megfontoltan köpött egyet lefelé.

– A szer már a hatvanas évektől ismert volt. Itt tesztelték a foglyokon és később az űrhajósjelölteken.

– És?

– Beszéltél a földgömböt formázó maketről.

– Ella mondta. Én nem láttam rajta földrészeket.

– Mindegy. Olyan az egész, mint egy krimi. A szer segíti a vizuális megjelenés kiterjesztését. Az űrhajósok, kiknek talán beadták, földgömb alakú díszlet előtt gyakorlatoztak? Mi ez az egész?

– Városi legenda.

– Micsoda?

– Hogy az űrutazás csak egy hallucináció.

– Nem ezt mondtam. Talán az űrhajósoknak szükségük volt valamiféle kondícióra ahhoz, hogy odakinn...ne örüljenek meg.

– És miért?

– Nem tudom.

Mikor lementek a földszintre, a nőt sehol nem találták. A panzió konyhán túli részét ajtó zárta el. Az étkezőben ittak a kint felejtett kancsóból vizet, majd visszatértek szobáikba.

Ella nyűgösen ébredt.

– Nem szoktam ilyet tenni – mondta, és nem nézet Tolnerre, aki vidáman borotválkozott a csepp fürdőszobában.

– Én sem. De ez most nem tényező.

– Úgy értem, olyannal kezdeni, akinek van barátnője.

– Noémi? – a férfinak hirtelen eszébe jutott minden, ami előtte állt. – Ez nem gond.

Ella felszisszent a kijelentésre, törülközőjébe csavarva megállt a mosdó küszöbén.

– Ne beszélj így – kérte halkan.

Elhagyták a hotelt, anélkül, hogy látták volna vendéglátójukat. A televíziókészülék némán sugárzott búcsúzóul a sarokban. András kerülte kék tekintetét.

Az állomás ugyanolyan néptelen volt, mint érkezésükkor. Egy kiszáradt kávéautomatát rugdosva András halkan szitkozódott: – Nem fogom kibírni kávé nélkül.

– Majd iszunk Tverben – csitította Ella.

A férfi kísértált az épület elé, magára hagyva a párt.

– Mi történt veled? – kérdezte Ella nyugtalanul. – Sokkal zaklatottabb, mint idefelé.

– Nem tudom – nézett a vágányok felé a férfi. Kezében tartotta a hasznavehetetlen kamerát.

– Csak tudnám, hogy fejezem be a filmet – motyogta.

András a járdán sétált fel-alá, és néha a kis terecskét szegélyező házak felé lesett. Alacsony, földszintes magánházaknak tűntek. Az egyik bejárati ajtaja résnyire nyitva volt. Talán valaki reggel kihozta a mosdóvizet, és az elszáradt kerti bokrokra öntötte. Talán.

Azon kapta magát, hogy lassan a kerítéshez sétál. A megvetemedett falécek fölött próbált belesni, de az ablakokat koszos függönyök borították.

– Meg kell néznem – motyogta maga elé. Hátrafordult. Társai nem jöttek utána, nem is láthatták őt.

Óvatosan benyitott a kapun, és az ajtóhoz sétált. Rövid várakozás után halkan kopogott. A résből hideg, por, talán macska és rothadt káposzta szaga áramlott kifelé.

– Van itthon valaki? – próbálkozott angolul.

Nem jött válasz, ezért belökte az ajtót, majd belépett a házba.

Keskeny folyosófelére jutott, melyből oldalt nyíltak a szobák. Az utcafelőli helyiségek egyikéből halk beszéd szűrődött ki.

– Hahó – szólt András megkönnyebbülten. Válasz azonban most sem jött.

Andrásba hirtelen belehasított, hogy milyen értelmetlen, amit tesz. Vállán tizkilónyi ismeretlen hatású kábítószerrel, Oroszország leghagyatottabb városában, egy idegen ház folyosóján állva ismeretlenekkel készül kapcsolatot teremteni, csak azért, hogy megcáfolja egy kopasz gengszter, kolostorvezető, feltaláló állítását.

Vékony, üvegfalú ajtó vezetett a szobába. Mögüle előderengett a televíziókészülék kék fénye. A küszöb előtt ócska papucs hevert. Oldalt pillantott, a kellemetlen szag onnan, egy kis, keskeny és sötét helyiségből kígyózott elő. Előbb azt nézte meg. Felkattintotta a világítást.

Valamikor ez lehetett a konyha, de úgy tűnt, nagyon régóta nem használják rendeltetészerűen.

A padlót megrágott káposztamaradványok borították. A szekrények tartalmát por lepte. Az asztalon pókháló és penész közt fél kenyér árválkodott. Az egyik sarok törött üvegcserepektől csillogott. A falon, körben, mindenhol ételmaradványok foltjai vagy más barna elszíneződés sötétlett.

András hátralépet, és visszament a televíziót rejtő ajtó elé. A kilincs hidegen simult keze alá, az ajtó nem nyikorgott. Csak engedelmesen feltárult.

A tévé vele szemben, az ablak alatt fénylett. Kis, horgolt terítő lógott be a kép felső szélébe. András tenyerével kitakarta az adás látványát, nem akarta megpillantani a képet. Keze alatt így is láthatta a nagy fülesfotelt. Ült benne valaki.

– Jó napot – mondta ösztönösen magyarul.

Az alak nem válaszolt, feje búbja meg se rezdült.

Változott a kép fényereje, így a szoba hirtelen más megvilágításba került.

András megpillantotta az ülő oldalt lelógó karját.

– Mi ez? – kérdezte mögötte egy hang, mire megpördült.

Tolner állt ott, és befelé figyelt a válla fölött.

– Semmi – válaszolt András nyugtalanul, közben próbálta behúzni az ajtót.

– Mi van vele? – kérdezte ismét Tolner a fotel felé intve.

– Semmi – András még egy utolsó pillantást vetett a szikkadt, összeaszott tagra, a tenyerébe görbült ujjakra, és becsukta barátja előtt a szobát.

– Az a valaki odabenn...a tévé előtt...halott – szögezte le Tolner.

András bólintott, kifelé indult.

– És akkor mi van?

– Te tudod, hogy mitől – nem kérdés, állítás volt.

András megfordult, és közel lépett Tolnerhez. Nagyon közel, hogy arcuk csak pár centire legyen egymástól.

– Nem én tehetek róla – mondta halkan. Felhúzta vállára a lecsúszott táskát. Tolner is a táskára lesett, majd kifelé figyelt. Női hang hallatszott az utcáról.

– Ez Ella – mondta, és előresietett, András azonban megfogta vállát. Az ajtóig együtt mentek, itt Tolner lesett ki elsőnek.

– Egy kopasz férfi vitatkozik velem – fordult hátra riadtan. András félretolta őt.

– És van vele két fegyveres is – tette hozzá.

A piros taxi mellett álltak. A lány hangosan magyarázott valamit, az igumenosz töprengő arccal hallgatta.

– Mit akarhat tőle? – kérdezte András magától, de Tolner már a táskájába túrt. Elővéve a filmtekercseket rejtő dobozokat pár másodpercig nézte őket.

– Azt hiszem, ezeket – mondta aztán.

– Ezek...?

– Azok, amiket elloptunk a stúdióból – egyet Andrásnak nyújtott, kettőt pedig visszarakott saját táskájába. – Rakd el, kérlek – mondta, aztán kilépett az utcára. Társa rövid tűnődés után a gondosan csomagolt por közé rakta a tekercest, majd követte őt.

A fegyveresek azonnal rájuk kapták fegyverüket. A kolostorfőnök arca felderült András látványára, majd nyomba elkomorult.

– Á, barátom! – mondta kiabálva. – A hölgy nem nagyon akar megérteni. Pedig jól beszéli anyanyelvünket.

Ella Tolnerhez sietett, és melléállt.

– A filmekért jöttek – súgta. – Átnézték a cuccomat.

A kis csoport pár másodpercig némán, mozdulatlanul állt. Mindenki próbált mindenkit szemmel tartani.

Aztán az igumenosz Andráshoz sétált, és félrevonta: – Segíts nekem.

– Mi történt? – kérdezte ő valami távoli zajra fülelve.

– Az embereim jelentettek egy sajnálatos esetet. Bizonyára félreértés. A kolostor tulajdonának...károsítása – magyarázta a kopasz férfi lassan, keresve a szavakat. – Ennek járunk utána. Megnézhetnénk a...úr táskáját? – Tolnerre mutatott.

– Mit vittek el? – kérdezte András a vonatzajra fülelve. A másik megvonta vállát, majd halkabban folytatta: – Semmi lényeges. Tudod, mellékesen készünk bizonyos filmeket. Kényes ízlésűeknek. Nem lenne jó, ha illetéktelen kezekbe kerülne.

András a párosra nézett, majd el, az állomás épülete mellett, a sínek felé.

Biztos volt benne, hogy a vonat közeledik. A vonatuk.

– Mutasd meg nekik a táskád – intett Tolnernek hirtelen. Az nem ellenkezett, kinyitotta, és az egyik fegyveres elé tárta tartamát.

A férfi csak rövid ideig kutakodott, majd halk füttyszóval felemelte, az igumenosz felé mutatta a filmes dobozokat.

– Sajnálom – mondta András. – Nem tudták, hogy ilyen fontos.

A kopasz férfi szenvtelen arccal bámulta őt.

– Nagyon fontos. Csak ennyi?

András biccentett. Szeme sarkából látta, hogy a vonat befut az állomásra.

– Akkor menjetek – mondta az orosz, és nagyvonalúan intett.

Míg benyomultak az épületbe, érezték, hogy a hármas nem mozdul, és a fegyverek csöve végigkíséri lépteiket.

A hazaút nyugtalan alvásokkal, tétova beszélgetéskísérletekkel és befulladt mondatokkal telt. Ella zavartan fogadta Tolner minden közeledési kísérletét. Arcán megbánás és valami elgondolkodó kifejezés osztozott. András magába mélyedt, s sporttáskáját bokájával szorítva ült a helyén.

Tverben ismét taxival jutottak vissza a repülőtérre. Ezúttal – a déli órákban – nagyobb forgalom volt. Mindenfelé színes, népviseletbe öltözött emberek ácsingóztak az utcán. Ella kérdezett valamit a sofőrtől, majd lefordította: – Összoroszági népek kultúrája találkozó – mondta. A két férfi nem szólt semmit.

Míg a repülőre vártak, Tolner visszakapta a filmet.

– Meg is ölhetek volna – jegyezte meg András.

– Lehet – mondta az operatőr, elrakva a dobozát. – Köszönöm a segítséget. Kit keressek veled, ha megérkeztünk?

András elővette pénztárcáját, hosszan kotorászott benne, majd egy névjegyet nyújtott át.

– Otthoni stúdiója van. Nagyon profi. Hivatkozz rám, és olcsón megszámlítja. Tolner elrakta a kártyát.

– Tényleg halott volt? – kérdezte aztán hirtelen. András azonnal tudta, mire gondol. Ismét maga előtt látta a merev kezét a fotel mellett.

– Régóta halott volt? – kérdezte ismét Tolner, mert a másik hallgatott. – Belehalt abba, hogy nem tudott felkelni a tévé elől?

Úgy szálltak fel a gépre, hogy nem kapott választ.

– Racionális elméletalkotás – mondta neki Ella a felszállás után, miután a férfi előadta neki, mi volt a házban. – Ez történik bennünk.

– Mit értesz alatta?

A lány kinézett a derűs, kék égre, és megigazította szemébe hulló haját.

– Zsíros a hajam – jegyezte meg. – Csak annyit, hogy megszoktuk az ok-okozati összefüggést. És amikor látunk egy új dolgot, próbáljuk beilleszteni a korábbi láncolatba.

– Ez így nagyon egyszerűnek tűnik.

– Az is. A dolgok kilencvenkilenc százaléka véletlen egybeesés.

– Elvették a filmeket.

– Ez a véletlen egybeesés. Te elloptad őket. Ők visszavették. Mi köze ennek egy házban ülő halotthoz?

– Azt gondolom, ezek a dolgok itt nagyon is összefüggnek. Most még nem tudok róla beszélni.

– Ezek után? – Ella csalódottan pillantott rá, majd ismét ki az ablakon. Tolner válasz helyett inkább intett a légikisasszonynak, aki narancslevet kínált.

– Figyelj – fordult aztán kicsit később vissza a lány. – Vannak rossz dolgok a világban. A kormányok korrumpáltak. Az egyén mindig lusta és gyáva. A cégek hazudnak. Ezek a tapasztalatok arra tanítanak, hogy minden elromlott, és minden mögött csak hazugság rejtőzik. De ez csak egy felületes megfigyelés. A kauzalitás eszméje diktálja, hogy higgyünk benne.

– Nekem sokszor nagyon is nyilvánvaló a dolgok kapcsolódása.

– Sokszor – igen. S mivel többször is igazad volt – ha esett az eső, akkor megázott a ruhád –, hajlamos vagy azt hinni, hogy minden összekapcsolódás során igazad lesz. De a tények egymáshoz láncolása még nem jelent feltétlenül valóságot. A történetek egymás mellé rendelésével csak egy újabb, talán érdekes, talán kevésbé izgalmas történetet tudsz kiötleni.

Idegenül csengtek a lány szavai a gép halk terében. Tolner úgy érezte, a mögöttük és az előttük ülők is rájuk figyelnek. András elszenderült, szorosan magához ölelve a táskáját.

– Nem biztos, hogy mindez a történetmesélés szépségéről szól – fűzte hozzá bátortalanul, rövid gondolkodás után az operátor.

– Ó, dehogynem – bólogatott a lány. – Az, amit az öreg elmondott, egy homályos kiindulópont volt – a férfi táskájára bökött. – Az, amit leírt a naplójában, egy másik igazolhatatlan tényhalmaz. Épületek az Alföldön és Oroszországban? Nohát, tényleg léteznek! Akkor már meg is történt bennük az, amiről írt? Úrhajóskiképzés? Valamiféle extra, rém különös kondicionálás? Amin, ha nem mentél át, kivágták az agyad?

Ella arca lassan kipirosodott, elszántan, székében félig elfordulva bámulta Tolner arcát. Szerelmeskedés közben tűnt ilyen felhevültnek. Talán a dühe is még onnan fakadt.

– Nem tudunk semmit bizonyítani, mivel már túl sok idő telt el azóta. Ez olyan, mint bármely misztikus történet. Bármilyen igaz lehet belőle, de bármilyen hazugság is. Igen, tényleg vannak épületek, műszerek és nyomok, de egyáltalán nem biztos, hogy a dolgok úgy zajlottak, ahogy az ő elméje képzelte. Ezt az embert komoly gyógykezelésnek, műtétnek és elektrosokknak tették ki.

– Te most dühös vagy.

– Igen. Dühös, hogy hittem neked.

– Miben?

– Ezt most nem hallottam.

Leszállás után sem szóltak egymáshoz. Ella előrecsörtetet, a két férfi nyugodtan, szótlánul követte.

– Ne pislogj – figyelmeztette András a zöld folyosón Tolnert. – Azt hallottam, van egy kamera, mely csak a szemmozgást nézi. Az izgatott szemreakciók elárulnak.

Azonban nem szólt hozzájuk senki. Az épület előtt, a hideg napsütésben kezét fogtak.

– Mindent köszönök – mondta Tolner, és nézte, ahogy Ella beszáll egy taxiba.

– Nem mész vele? – kérdezte a másik a lány felé biccentve.

– Most inkább nem – mondta az operatőr, majd elindult a buszállomás irányába.

– Elviszlek – kiáltott utána András.

– Hagyd csak. Elmegyek a barátodhoz – legyintett Tolner. Igazából egyedül akart maradni gondolataival.

András rövid gondolkodás után a Csatornához indult.

Borostásan, kialvatlanságtól duzzadt szemekkel állt az előcsarnok portása elé.

– Szervusz, Károly.

– Jó napot – a rideg válasz és a hangsúly nem sok jót sejtetett.

– Fel szeretnék menni.

– Ön már nem dolgozik itt.

– Van még egy elintéznivaló ügyem.

– Sajnálom, nincs felhatalmazásom...

– Hívjon fel valakit, hívja fel a nyolcadik emeletet – érezte, hogy kezdi elveszíteni a türelmét. A fáradtság diktálta a tempót, és átvette az irányítást az érzelmei felett is.

Amíg a portás telefonált, ő addig Ágneset tárcsázta.

– Most nem. Benne vagyok valamiben – szólt bele sietve a lány a mobilba, mikor felvette. – Hamarosan találkozunk.

– Remélem – biccentett a férfi, és eltette a telefont.

– Mindjárt lejön valaki – bölintott neki a portás, a fal mellett sorakozó bőrfotelek felé intve.

– Kikapcsolhatom a tévét? – kérdezte még András, a fal közepén villogó hatalmas plazmaképernyőre mutatva. – Allergiás vagyok rá.

– A Csatorna adásának mindig mennie kell – szögezte le a portás ellentmondást nem tűrően.

András kényelmesen elhelyezkedett a képernyő alá, és próbált lazítani. A gépen megkezdett álom visszatért. Szemhéjai elnehezültek, tagjait folyékony ólom öntötte el. Mikor légzése kezdett lassú egyenletességgel elnyúlni – valaki a cipőjébe rúgott.

Nem volt erős, de óvatos sem ez a rúgás.

Márk állt felette mosolyogva.

– Kifárasztott az utazás? – kérdezte közömbösen.

– Te minek örülsz?

– Ezt Ő küldi – mondta a másik válasz helyett. Borítékot nyújtott át.

– A költségeidre.

– Nem erről volt szó – mondta András felállva. – Mást beszélünk meg.

– Én erről semmit nem tudok. Nekem ennyit adott. Kérem cserébe azt, amit hoztál – válaszolt Márk, és arcáról eltűnt a mosoly.

András hátralépett.

– Akkor nincs üzlet – mondta konokul. Nagyon nem tetszett neki a másik fölényes arckifejezése. Azt sugározta, többet tud, mint amit elmondhat.

A szőke férfi szeme a portásra villant, majd felbecsülte közte és András közt a távolságot.

– Rendben – mondta aztán. – Mit mondjak neki, mit akarsz?
– Beszélni akarok vele. Én akarom személyesen átadni, amit hoztam. És nem pénzért – sorolta András, az ujjain számolva az elvárásait.
– Kicsit sok lesz. Most ez van.
– Akkor gondolkodjatok rajta. Otthon leszek. Cím a személyzetisnél – intett búcsút András, majd sarkon fordult. Míg a fotocellás ajtóig ért, feszülten várta a támadást. Jobb keze zsebébe mélyedt. Ujjai ráfonódtak lakáskulcsára. Mutató- és hüvelykujja közt a kulcs hegyét nyomta át, alkalmi bokszerrel alkotva.
 Ám nem zúdul rá senki hátulról.
 Kilépett a napfénybe.

Tolner délre ért a megadott címre, egy családi ház elé.
Távolsági járatra kellett szállnia, de nem bánta. Szeme hálás volt a megnyugtatóan rendezett és ismerős tájakért.

A specialista a város melletti, épp hogy megalakult település szélén lakott. Hulló levelű akácok vették körbe a házat. A felhajtón egy újnak tűnő sportautó parkolt.

Videotelefonon kellett bejelentkeznie. Szakállas, mogorva arc nézett vele farkasszemet.

– Mit akarsz? – kérdezte a férfi.

– Munkát hoztam.

A kapu bűgva kinyílt. Műmárvánnyal kirakott előtérbe engedték be. A fürdőköpenyes házigazda sietve nyújtotta kezét: – Keresztes.

– Tolner.

– Gyere, a garázsban van a műhely.

Egy lépcsőn mentek lefelé, gumi- és olajszagba. A garázs nagyobb részében másik autó parkolt. A kisebb, leválasztott szobácska tömve volt a Tolnernek félig ismerős technikai eszközökkel. A férfi nekidőlt egy keverőpultnak, vendégének egy széket húzott elő.

– Mid van?

Tolner elővette a szalagot, és odaadta neki: – Nagyon réGINEK TÚNIK – mondta közben.

– Honnan van meg a címem?

Az operatőr megmondta neki András nevét.

– Á, a vén lóköTŐ. Hogy van? – mosolyodott el a férfi, miközben fény felé tartotta a szalagot.

– Kirúgták.

– Az baj. De majd talál mást. Rossz pénz nem vész el. És ő nagyon rossz.

Lehajolt, egy szekrényből mikroszkópnak tűnő tárgyat bányászott el. Apró égő volt beleépítve. A filmszalag első kockáit a dologba fogatta, majd belenézett.

– Valóban régi – motyogta. – A kép nincs rendben. Gyere csak.

Tolner odalépett, és a nézőke fölé hajolt.

Elmosódott alakok álltak egymás mellett a filmkockán. Úrhajósruhának tűnő öltözék volt rajtuk, de még ez sem tűnt egyértelműnek. Minden sárgás színben játszott, a figurák körvonala szálkás, szétfolyó volt.

– Valami vegyi anyag érhet. Vagy hosszú, savas pára – magyarázta a férfi mögüle.

– Azért át tudnád írni nekem? – fordult vissza Tolner.

A technikus megvonta vállát.

– Nincs sok értelme. A mozgás csak összemossa majd a kontúrokat.

– És a hang?

– Az talán fut rajta. Kiírhatom külön egy cédére. Küldök egy mintát, hogy tetszik-e a minőség, csak adj egy telefonszámot vagy emailcímet. Estére meg is van. Eljössz érte?

– Küldd el postán... vagy hívj fel, majd meglátjuk – Tolner egy papírfecnyire felírta telefonszámát és címét.

– Sietek vele – ígérte a technikus bólogatva. – Most úgyszint sok munkám.

– Nagyon hálás lennék.

– Lássuk, mennyire.

A technikus nem volt olcsó. Tolner borítékjában már szinte semmi nem maradt a kéretlen örökségből, mire megalkudtak.

– Ne haragudj – mondta a férfi, zsebre gyűrve a pénzt. – Válfélben vagyok.

A másiknak erre megrándult az arca. A tényközlésre Noémi neve jutott eszébe.

– Cigaretta? – kínálta Keresztes. Tolner elfogadta, és kimentek a garázs elé rágyújtani. Nagy, lompos kuvasz dörgölődött lábukhoz. Pár másodperc múlva Tolner ágyékát szaglászta.

– Nyughass, már! – dörrent rá vendéglátója. – Ennyi maradt a csajból – azzal a kutya orra felé fújta a füstöt. Nem először csinálhatta. Az állat morogva elinált.

– Egyszer agyonlövöm. Valamelyiket – szitkozódott fojtott hangon a férfi. – Az egész ház kellene neki. Vagy a fele. Adjam el. Minden munkám ebben a házban van – megütögte háta mögött a terméskő falat.

Tolner együttérzően bólintott.

– Milyen nap van ma? – kérdezte.

A technikus megmondta, és elnézett a kutya után.

– Rohadt szuka – morogta felé, majd megfenyegette ujjával.

Tolnernek eszébe jutott Noémi anyjának kérése.

Mikor kilépett a kapun, átszámolta pénzét, azzal az érzéssel, hogy hasznos célért fizetett.

Míg a busz megállóhoz sétált, elővette telefonját, és rövid tűnődés után Noémit tárcsázta. Arra gondolt, a hangja elárulja majd, mire készül.

– Szia – mondta Noéminek.

– Szia. Milyen volt?

A lánynak az utazás előtti éjszaka telefonon beszámolt Iszmirről. Ellát persze nem említette, és Noémit sem érdekelték a részletek. Látszólag természetesnek vette a két barát ötletét.

– Semmi különös – mondta most a telefonba, miközben a busz megálló táblájához ment. A menetrendet valaki letépte.

– Nem felejtetted el a hétfői ebédet?

– Persze hogy nem... – Azt akarta mondani, hogy nem megy. De nem vitte rá a lélek.

– Hiányoztál.

– Te is nekem. – Azt akarta mondani, hogy eszébe se jutott. Hogy van egy másik. Egy jobb. Egy okosabb és szenvedélyesebb.

– Találkozunk ma este?

Hirtelen nem tudott mit válaszolni, mert már a másik járt a fejében. Aztán úgy érezte, az lesz a legjobb, ha este elmondja.

– Gyere majd fel. Ha végeztél...

Mikor megjött a busz, már el is felejtette, hogy Noémivel beszélt.

Ágnes akkor hívta fel Andrászt, mikor az épp a kádban ült.

Úgy érezte, az orosz hideg soha nem oszlik el csontjaiból. A forró vízben lassan kipirosodott mellkasa, és arca, de még engedett rá. Mindent beborított a pára, és a telefon csörgése csak tompán tört át a fehérségen.

– Ó, ne – morogta a férfi, és fázósan kiszökölt a készülékért. Megkaparintva azonnal visszamerült a vízbe.

– Igen? – kérdezte dideregve.
– Én vagyok. Bocs az előbbiért – hadarta Ágnes.
– Ugyan. Aki dolgozik...
– Igen. Pont ez van. Nagyon szervezek valamit. Új feladatot kaptam.
– Ez nagyszerű.
– Valóban – a lány elhallgatott, várt valamire.
– Nincs kedved találkozni? – kockáztatta meg a férfi. Lenézett a forró vízben lebegő hímtagjára. Idegennek és érthetetlennek tűnt a tompa fényben.
– De, persze. Van.
– Most várok valamire. Aztán majd felhívlak.
– Sikerrel jártál? – a lány hangja feszültnek tűnt. András keze megremegett, eltartotta a fülétől a készüléket.
– Miért? Miért kérdezed? – mondta rögtön.
Ágnes nem szólt egy ideig, majd mély lélegzetet vett: – Csak érdekel. Hogy mi lesz veled.

– Minden rendben lesz.

Csöngettek.

– Le kell tennem – mondta sietve.

Fürdőköpenyt húzott magára, és haját dörzsölve lenézett a kapu elé.

Egy nagy, fekete autó állt a ház előtt. Ősz, kopaszodó fejtetőt látott a hívótáblánál. Az ajtónál a lenti mozdulatára újból megszólalt a csengő.

– Na, végre – motyogta a férfi, és sietve kinyitotta az ajtót.

A Főnök lihegve, kipirosodva ért fel. Addigra András megtörölközött, tiszta farmert, pólót húzott. Még mindig fázott, libabőrös karját dörzsölgetve mutatta az utat.

– Szép lakás – nézett körül az öregember elismerően.

– Telt a fizetésemből – kontrázott a másik fanyarul. – Egyedül? Hol hagyta a kutyáját?

– Kutyát? Ja, Márk? – hunyorgott rá a vénember. – Márk csak egy öleb. Hírvivő. Nagyobb kutyák kellenek nekem.

– Például én?

– Például te.

Az öregember megállt az asztal előtt, melyről nem is olyan rég Ágnessel ették a tésztát.

Az asztal közepén ott volt a sporttáska, félig nyitva. Látszódtak a papírba csomagolt szer gondosan bepakolt kockái.

– Ez az? – fordult vissza az öreg.

András lassan mellésétált, vizes tarkóját vakargatta.

– Ez.

Némán álltak egy pillanatig.

– Hol a szerződés? – kérdezte aztán a fiatalember, mire a másik kihúzott egy széklet.

– Gondolod, hogy azért jöttem ideig, hogy átverjelek?

– Papír nélkül nem adom oda.

– A szavam már nem elég?

– A szavakkal eddig sem mentem sokra. Noha belőlük élek.

A Főnök fejét csóválta, majd ültében kihúzta magát, és meglazította a nyakkendőjét: – Adj tollat és papírt!

Gondosan, cikornyás, apró betűkkel írt. Gyorsan és határozottan fogalmazott, egyedül a dátumnál bizonytalanodott el. András, aki a válla felett állt, és olvasta minden szavát, kisegítette.

– Akkor ennyi – írta alá a Főnök, és a válla felett átnyújtotta a papírlapot. András felemelte, megnézte.

– Honnan tudjam, hogy ez ér valamit? – kérdezte aztán bizonytalanul.

A Főnök megcsóválta fejét.

– Rajta van az aláírásom. Amin az én aláírásom van, az ér valamit. Használd ki, amíg lehet.

András még mindig merőn nézte, arcán kétségek tükröződtek. Aztán úgy döntött, az utolsó mondatot elengedi a füle mellett. Várt.

– Gyere be este a céghez. Mondjuk...hétre – törte meg a csendet, nézett órájára az öregember. – És akkor megkapod a hivatalos kinevezést is.

Zsebéből elővette egy vastag borítékot, és lágyan az asztalra ejtette: – Ezt Márknál hagytad.

– Hétre?

– Igen. Minek húznánk a dolgot?

– Rendben. – András kinyújtotta kezét, a Főnök pedig megszorította.

– Persze, csak ha abban az van, amit megbeszéltünk – biccentett a táská felé.

– Az van.

Erre az öregember könnyedén felkapta, és már indult is kifelé.

– Akkor örültem az üzletnek. Jó lesz ismét a csapatban tudni téged.

András most először érezte meg a félelmet. Eszébe jutott a tévéfényben lelógó szikkadt kar.

– Megkérdezhetem... – szolt a másik után, mire az megtorpant.

– Igen? – fordult vissza a Főnök.

– Hogy mi történik majd?

– Elmondtam.

– Az csak metafora volt nem? A totális vízió. A televízió kiterjesztése. Az emberek...alávetése – András küszködött a fellengzős szavakkal. A Főnök figyelmesen nézte őt, majd megcsóválta fejét.

– Te még mindig nem érted, ugye?

– Nem. Azt hiszem nem.

– Ha ez igaz. – Felemelte a táskát, s kicsit közelebb lépett. – Ha ez tényleg úgy működik, mint amit nekem adtál – akkor mindent meg tudok majd változtatni. Nem a tárgyi világot, hisz az csak lényegtelen köntös. Fátyol. Sokkal inkább az embereket, akik a világot jelentik. Ha megadhatom nekik a képzelet szabadságát, nem marad már semmi vágyuk. És én mindig is ezt akartam. Feltétlen szabadságot adni nekik – cuppantott, mint aki jóízű falatot nyelt le. – Ez a tervem a dologgal.

– Hogyan?

– Tessék?

– Milyen módon?

– A már bevált módon.

Sarkon fordult, és ment volna. Ekkor András összeszedte magát, megfogta a táskát tartó kezét.

Az inas kis férfi megrándult.

– Csak mert lehetnek mellékhatásai. Nagy dózisban – mondta András. – Én első este...túladagoltam. Azóta látok dogokat. Folyton életre kelnek a tévéadások.

Az öregember elismerően biccentett.

– Nagyszerű. Remélem, a reklámok nem.

– Komolyan beszélek. Mások talán emiatt...ámokfutók lettek.

A Főnök kihúzta magát a fogásból.

– Már megvizsgáltattam az anyagot. Ismerem az adagolás veszélyességi tényezőit.

– Mi az a bevált mód? Amit az előbb mondott?
A másik talányosan nézett rá, majd a konyha felé biccentett.
– Ne igyál csapvizet. Legalábbis a Belvárosban.
Azzal kiment, és vissza se nézett.

Tolner még útközben felhívta Ellát. A lány valami tömegközlekedési eszközön vagy kocsmában ült. Sokan beszéltek körötte.

– Ne haragudj rám – mondta a férfi színtelen hangon.
– Tessék?
– Mondom, ne haragudj rám!
– Nem tudom, miről beszélsz.
– Ugyan már – a férfi az utcán bandukolt, közel lakásához. Elképzelte, hogy a lány ott van mellette. – Hiányzol – mondta aztán, amit valamivel korábban a másiknak.
– Értem. Figyelj, összejöhetnél egy barátommal.
– Tessék?

Ella közben leszállt a járműről, most valamivel jobban lehetett hallani.

– Nem úgy értem. Egy nagyon okos fiú. Hozzáfér bizonyos információkhoz. Beszéltem neki a kis utunkról, és kinevetett. Pontról pontra cáfolt mindent, amit gondoltunk.

– Nincs sok kedvem a találkozóhoz.
– Pedig hasznos lenne. Mit szólnál ma délutánhoz?
– Nálad?

A lány kivárt, majd sóhajtott.

– Rendben. Norbert úgyis ismeri a járást.
– Ő a volt pasid?
– Nem mindegy?

Ennyiben maradtak. Ella még megmondta címét, majd letette. Tolner kedvetlenül nyomta meg a lift hívógombját, majd várta, hogy az ajtó félrecsússzon.

Most úgy érezte, semmi nem úgy alakul, ahogy azt tervezte.

A lakásban kipakolt táskájából, majd rákapcsolta a kamerát a tévére, de aztán elment a kedve attól, hogy dolgozzon.

Lezuhanyzott, tiszta ruhát vett, és a díványon elfeküdve elszunnyadt. Álmában ismét az Iszmit környéki elhagyatott, lepusztult tájban járt. Az ég peremén mindenhol rakéták startoltak az űrbe.

Izzadtan, légszomjjal küzdve tért magához. Vízet ivott, majd elővette az öregember naplóját, és lapozgatni kezdte.

A kecskeméti események leírásán túl pár oldal magyarul folytatódott. Immár sokadszor olvasta újra a tömör szöveget.

Az úrhajósjelölt először bemutatta az utat, amit az elmúlt két napban ők is megtettek. Tverből autóbusszal jutottak el Iszmitbe.

Az intézetben szívélyesen fogadták őket, de minden reggel kemény testedzéssel indult a nap. A helyszín leírásából Tolner felismerte a nagy, betonozott teret az épület előtt. Akkor még katonák ültek az őrbódében.

A férfi abbahagyta az olvasást, kiment a konyhába, készített egy szendvicset, majd az asztalnál, evés közben tovább lapozgatta a naplót.

Ahogy múlt az idő, mind jobban lelassult az élet. Három jelölt volt egy lakrészben: egy bolgár, egy orosz és persze a magyar. Naphosszat sakkoztak, vagy vicces szavakat tanultak egymástól.

Aztán egy napon a bolgár eltűnt. Ezzel egy időben egy új eligazítótiszt jelent meg a támaszponton. A napló csak B. jellel említette – mint ahogy minden egyéb személyt is

kezdőbetűvel jelzett. B. a bolgár eltűnésével kapcsolatos minden kérdést háritott. Később is csak annyit árult el, hogy a harmadik társuk nem felelt meg bizonyos követelményeknek.

A foglalkozásokat teljes mértékben B. vette át. Szinte minden idejét az orosz és a magyar férfi társaságában töltötte. Később, mikor már legalább egy hónapja folyt a kiképzés, egy utolsó próbatételről kezdett beszélni.

A napló itt szakadt meg.

Tolner még sokáig ült felette, aztán órájára pillantva úgy döntött, elindul Ellához. Legfeljebb korán érkezik.

Nem így történt.

A lány ez négyemeletes téglaház második emeletén lakott. Parkra néztek a lakás ablakai. Amint az operatőr a fák közt közeledett felé, azonnal megsejtette erkélyét a szélcsengőkről.

– Én vagyok – szólt bele a kaputelefonba.

– Nyitom – jött válasz. A háttérben valaki hevesen magyarázott.

Rendezett, virágokkal telerakott lépcsőházban vezetett felfelé útja. A lakás ajtaját vasrács védte.

– Szia – nézett ki közüle Ella. Melegítőt, fehér pólót viselt. – Gyere be.

Zavartan mozgott, ahogy Tolner is. Egyiken sem tudták, hogy kellene most viselkedni.

– Szóval, ki ez a Norbert? – suttogta a lánynak a férfi a küszöbön.

– Barát – mosolygott Ella, és bevezette őt a lakásba.

Minden csupa szín és szövet volt. Falvédők, bolyhos szőnyegek, térelválasztó függönyök színesítették a lakást. Az asztalokon, szekrényeken üvegtárgyak bontották meg az ablakok fényét.

Norbert a nappali nagy, sárga huzatú díványán ült, kezében borospohárral, szivarral. A füstöt alig vitte ki a keresztvizet.

– Szia – nyújtotta kezét felállva.

– Hello – üdvözölte Tolner csöndesen.

Egy percig méregették egymást. Norbert alacsony, elhízásnak induló férfi volt. Szőkésbarna haját divatosan vágatta, élénk, kutató tekintete jól kompenzálta arca átlagosságát. Jobb kezén hiányzott egy ujja.

– Ella mesélte, min mentetek keresztül – intett a lány felé. Ella új poharat hozott, átnyújtotta Tolnernek.

– Valóban? – nézett rá a férfi a házigazdára.

– Érdekes utazás lehetett.

– Az volt – nyomta meg a végét az operatőr.

Leültek. A újonnan jött cigarettát vett elő. Zavartan meggyújtotta, miközben kutatón körbenézett.

– Szép lakás – jegyezte meg aztán.

– Köszönöm – mondta Ella, és bort töltött.

Tolner azt akarta, hogy a harmadik érezze, csak fölös, zavaró tényező. Mivel pár percig nem szólt, a másik kettő úgy vélte, valamiért sértődött vagy rosszkedvű.

– Szóval – kezdte hirtelen Norbert –, azt hallottam Ellától, filmet forgatsz egy magyar úrhajósjelölről.

– Ez így van.

– Hol a kamerád? – vágott közbe Ella. Tolnernek eszébe jutott a reggel Oroszországban.

– Otthon – mondta a férfi lassan. – Otthon felejtettem.

– És hogy állsz vele? A filmmel – folytatta zavartalanul Norbert.

Az operaőr megvonta vállát. – Amit lehetett, azt összeszedtem. Nyers anyag. Még meg kell vágni.

- Én azért óvatos lennék a helyedben.
- Igen? Mért?
- Ez egy elég furcsa és kényes téma. Könnyű mellényúlni.

Tolner kivárt. Ivott egy kortyot, lassan visszatette a poharat. Nem nézett a másik férfit, csak Ellát bámulta. Ő a szőnyeg bojtjait igazgatta lábujjával.

– Az az igazság – kezdte Norbert, de ekkor megszólalt az operátor telefonjának üzenetjelző hangja.

- Elnézést, ezt meg kell nézmem – motyogta, és úgy is tett.

A technikustól jött. Hangminta volt. Amennyiben jónak találja a minőséget, kéri Tolnert, jelezen vissza, hogy kiírja a teljes anyagot.

Tolner lejátszotta a médiafájlt. Kihangosítva, így az oroszul beszélő férfihang zengve csapott közénk.

- Elnézést – motyogta a férfi.
- Fordítsam? – ajánlkozott Ella.
- Ráér, ha meglesz az egész.

Azzal Tolner kikapcsolta a lejátszót. Gyorsan megírta az engedélyező üzenetét a technikusnak, majd várakozóan Norbertre pillantott.

- Igen? Hol is hagytuk abba? – kérdezte.
- A úrhajózás, mint téma. És az úrhajózás körüli emberek – bólogatott Norbert.
- Valamennyire én is beleástam magam a dologba. A helyszínen jártunk. Nagyon valóságosnak tűnt minden.

- A kiképzőtelep Tverben? – kérdezett vissza a másik férfi.
- Iszmitben – javította ki finoman Ella.
- Soha nem hallottam ezt a nevet.

– Talán mert nem vagy szakérő – vont vállat Tolner. – És ott a másik hely, Kecskeméten.

- Az egészségügyi központ – kontrázott Norbert. – Hát igen...
- Mi az a hát igen? – Tolner kérdésére Ella és Norbert összenézett.
- A végkövetkeztetés a lényeg – bólintott a lány.

– Elmondanék egy-két dolgot – jegyezte meg Norbert. Tolner elnyomta cigarettáját, hátradőlt. Norbert a szivart óvatosan a hamutartó szélére helyezte, és kézbe vette poharát. A bort forgatva, azt nézve kezdte mesélni

– 1977-ben az Egyesült Államokban az országos médiahálózatokban feltűnt egy férfi, aki azt állította, hogy egy titkos rakéta-program tagja volt. Szerinte a kormány a NASA mellett indított egy saját, különleges úrhajózási hivatalt. Ennek kertében kondicionálták őt arra, hogy úrutazást tegyen. Ám történt valami, és az illető egy fagyos reggelen Arizonában ébredt a sivatag közepén, emlékek nélkül. Nagy nehezen elvergődött a legközelebbi városig, ahol letartóztatták. A vizsgálati fogság alatt páran belekötöttek a börtönben. Olyan verést kapott, amibe más belehalt volna – neki, állítása szerint, visszatértek az emlékei. Bizonyos emlékei. Egy kiképzőközpontból. A Hold óriási makettjéről. Filmekről, melyeket a sivatag kietlen, sziklás tájai közt forgattak – elhallgatott, mint aki a folytatáson gondolkodik. Ám oly magabiztosan beszélt, hogy nyilvánvaló volt, nem először mondja el a történetet.

- És? Mi történt vele? – kérdezte Tolner valódi érdeklődéssel.

– Elfelejtették. Kiderült róla, hogy csaló – folytatta Norbert. – Valóban pilóta volt annak idején – mezőgazdasági gépeken. Többször jelentkezett az úrprogramba, de egészségi állapota miatt nem vették be.

- Nem is ez a lényeg – szólt közbe Ella. – Hanem hogy ez egy vándortörténet.
- Vándor mi? – kérdezte Tolner mindkettejüktől.

– Archeotipikus történet – magyarázta Norbert. – Felbukkant Lengyelországban, Kínában, de még olyan nemzeteknél is, melyeknek esélyük sem volt soha, hogy az ürbe menjenek. Emberek, akik majdnem részt vesznek egy úrutazáson, de aztán történik velük valami, ami miatt emlékek nélkül, agyműtéttel végzik valami nyomortanyán.

– És ez mit bizonyít? – kérdezte hirtelen Tolner. – Ha tíz esetből egy igazi, akkor már nekem van igazam. Ha tizből csak egy tényleg áldozatául esett valami összeesküvésnek...

A másik kettő figyelmesen nézte őt. Tekintetükben volt valami kényelmetlen részvételteljes jóindulat.

– Pszichológiát tanulok. Most – jelentette ki Norbert. Ellára nézett. – Így ismerkedtünk meg.

– Van egy önelemző csoport – tette hozzá szabadkozva Ella. – Próbáljuk megfejteni a bensőnk...titkait.

– Értem – bólintott Tolner. – És?

– A nagy dolgokban való részvétel – ősi vágyunk – folytatta Norbert kíméletlenül. – Kompenzációs technika. Mikor valami nem sikerül, vagy frusztráció ér, így próbáljuk a csalódásainkat háritani. Az előbbi történetekben egy közös van – egyik beteg sem vett részt valóságos úrhajózási tevékenységben. Csak képzelte.

– Beteg? – visszhangozta az operatőr.

– Mert betegek. A csalódás, a kudarc, az ezt követő depresszió olyan erővel sújtott le rájuk, hogy belebetegedtek. Innen ered a kezelés is – magyarázta Norbert. Hirtelen Ellára pillantott, aki bólintott. Tolner elkapta a néma kapcsolatot.

– Mi van még? – kérdezte idegesen. Érezte, hogy lassan belesüllyed valami rémes megnyugvásba.

– A csoport, amiről beszéltünk – kezdte a férfi óvatosan. – Tagja egy rég ismerősöm is. Idegbetegségek hazai kezelésével foglalkozik. Könyvet ír róla. Bele tud nyúlni bármilyen archívumba.

– A nagybátyád aktáit eltüntették – fordult Ella felé Tolner. – Jártam a kórházban, ahol kezelték.

Norbert megcsóválta fejét, és ismét felvette a szivart. Meggyújtotta a végét egy ezüst öngyújtóval. Pár pőfékelés után így szólt: – Ella felvetette, mi lenne, ha utánanéznénk a dolognak. Én továbbítottam a kérést ennek az ismerősnek. Tegnap este hívott vissza. Az anamnézis szerint az öreg valóban beadta jelentkezését a magyar úrprogram válogatási szakaszában.

Jelentősegteljesen hunyorított a szürke füstön át. Tolner kivárt, noha minden izma megfeszült.

– És? – nyögte végül.

– Az első körben kiesett.

Némán hallgattak egy pár másodpercig.

– Nem érdekel – jelentette ki aztán Tolner. – És amit Oroszországban láttunk? – fordult a lány felé.

– Mit láttunk? – kérdezett vissza az.

– A napló?

– A képzelet szüleménye. Gyönyörű...fantázia.

Tolner sután elharapta a következő kijelentését. Maga sem tudta pontosan, milyen érve van még.

– Ez a film könnyen...viccessé válhat – jegyezte meg Norbert óvatosan. Tolner szúrósan ránézett.

– Szerintem nagyon is erős anyag – majd Ellára. – Emlékszel? Azt mondtuk, igazságot szolgáltatunk az öregnek...

- Az öreg nem az igazság oldalán állt – mondta erre Ella csalódottan.
- Ezt nem tudhatjuk. Végig kell mennünk a dolgokon.
- Nincs tovább. Eltemettük őt, nem emlékszel?

Némán meredek egymásra. Hirtelen megcsörrent Tolner mobilja. András hívta. – Ezt fel kell vennem – mondta, és félrevonult.

– Szia – mondta András kopogó, buta hangon. Tolner szinte látta maga előtt a vigyorát. Miközben barátja mondott valamit arról, hogy ne használjon csapvizet, a páros felé lesett. Úgy vélte, Norbert talán túl közel ül Ellához.

– Részeg vagy? – kérdezte dühösen az operatőr.

Norbert hirtelen megnézte az óráját. Jó jel.

– Mit ne főzzek? – értetlenkedett, mivel nem figyelt semmire abból, amit a másik a vonal végén hadovált. Aztán, szinte be se várva a választ, lezárta a beszélgetést.

– Még ott van a film, amit elhoztunk – folytatta visszatérve a pároshoz. Érezték mind a hárman, megtört a lendület. – A hanganyag része elég jó – közölte az operatőr rendületlenül. – Ezt még fordítsd le nekem.

Ella megvonta vállát: – Ha lesz időm...persze.

– Apropó, idő... – állt fel Norbert szivarját lóbálva. – Nekem még vissza kell mennem az egyetemre.

Kezet fogott Tolnerrel, aki közben megkönnyebbülten kifújta a levegőt. – Minden jót, bármi lesz is a vége – mondta a férfi, majd Ellához fordult. Szemének csillanása nem kerülte el Tolner figyelmes tekintetét. – Veled pedig csütörtökön találkozunk – monda a lánynak, miközben adott neki két puszit is.

A Főnök távozása után András még egyszer átolvasta a kézzel írt szerződést. Az öregember jelentősegteljesen aláhúzta a javasolt bért.

Miután gondosan elrakta hivatalos iratai közé a papírt, felhívta újból Ágnest.

– Szóval, ráérsz? – kérdezte a nőt.

– Fel tudok ugrani, ha otthon vagy. Épp hazafelé megyek. De nem maradhatok sokáig.

– Miért?

– Rendkívüli értekezletet hirdettek. Állítólag fentről jött. Az ok.

András elmosolyodott.

– Én sejttem, miről van szó.

A lány erre nem válaszolt semmit, csak sóhajtott egyet, és így zárta le a beszélgetést: – Nemsokára ott vagyok.

Mikor megérkezett, fáradtak és zavartnak tűnt.

– Sok a munka – mentegetődzött. – Míg te odavoltál, alig aludtam.

– Most majd minden más lesz.

Ágnes erre dacosan ráemelte tekintetét.

– Miből gondolod?

– Nagy hírem van. De csak holnap reggel mondom el.

A férfi a hűtőhöz ment, és elővett egy pezsgőspalackot belőle. Még a fürdő előtt rakta be, ünnepléshez készülve.

– Ma nem. Ma nagyon kiütne – szabadkozott Ágnes. – És szerintem te se igyál.

András azonban eleresztette a füle mellett a figyelmeztetést.

– Csak egy pohárával.

Csilingelt a két pohár koccintásnál. A lány elfintorodott az ital hidegén.

– Miért nem maradhatsz? – kérdezte Ágnes a férfit, és megfogta karját. Majdnem ugyanott, ahol korábban a Főnökét.

– Még el kell intéznem valamit. Házi feladat – mondta a lány, közben hátrahúzódott.

– Megbántottalak valamivel? – ráncolta homlokát András, majd a ruhásszekrényéhez lépett.

– Nem. Semmivel – szögezte le csöndesen Ágnes, és a pultra tette poharát. – De most mennem kell.

– Máris?

Mire a férfi visszafordult, a nő már nem volt sehol. A bejárati ajtót résnyire nyitva hagyta.

András hat órára felöltözött, és megitta a maradék pezsgőt. Ágnes viselkedése keserűvé tette részegségét. Elhatározta, hétfőn, ha módjában áll, megalázza őt s Angélát is.

– Nők – motyogta, míg cipőjét vette. Az igyekezetben felborult a padlón. Nevetve gyűrte maga alá öltönyét. Mikor a jókedve elmúlt, a fürdőszobába ment, bevizezte arcát.

Már a lépcsőházban járt, mikor eszébe jutott még valami. Valami, amit el kell intéznie. Tárcsázta Tolnert.

– Szia – kezdte hadarva, de akadozó nyelvvel. – Otthon vagy?

– Miért?

– Ha jól akarsz, egy ideig ne használj csap vizet. És ne főzz egy-két napig semmit. Igaz, úgyse szoktál.

Elnevette magát a viccén. A vonal másik végén Tolner hallgatott.

– Részeg vagy? – kérdezte aztán.

– Igen. Mivel megcsináltam a szerencsém – bólogatott András, és a ház elé érve a kocsihoz indult.

Az autó hűségeseen tűrte, hogy a kulccsal karcolgassa a zár körüli festést. – Nem nagyon vagyok részeg – tette hozzá András. – Csak ünneplek.

– Miért ne főzzek?

– Hosszú. Víz se igyál csapból – otthagya az autót, és elindult gyalog. – De ezt már mondtam.

– Rendben. Hívj, ha használható vagy.

Mikor kiért egy forgalmasabb útra, lehetőségek ötlöttek fel benne. Mehetett volna busszal vagy metróval, de egy közeli standon pár taxis is várakozott. Arra indult.

Megmondta a sofőrnek a címet, és elégedetten hátradőlt az ülésen.

– Abban ugye már nincs semmi? – aggodalmaskodott a taxis. András először nem értette, mire céloz. Csak hosszas tűnődés után vette észre, hogy a pezsgőspalackot még mindig a kezében tartja.

– Üres. Hála istennek – bólított.

– Legalább maga jól tölti az idejét.

Ezen a válaszon gondolkodott, míg elértek a Csatorna épülettömbjéig. Kiszállt, fizetett, s megpaskolta az autó tetejét, ahogy azt az amerikai filmekben látta.

– A palack nem visszaváltós – kiabálta még az elhúzó kocsit után.

A portán ezúttal senki nem volt. András csodálkozva megállt a pult előtt. Körbenézett, de az egész előtér üres és csöndes volt. Mikor elgondolkozott, mi lehet rosszérzésének oka, rájött, oldalt, a nagy faliképernyő is ki van kapcsolva.

Odalépett elé. Saját tükörképe derengett rajta homályosan.

– Hahó – suttozta.

Csilingelt valami, mint egy pezsgőspohár. A lift érkezett.

Vállat vonva beszállt, és megnyomta a nyolcadik gombját.

Odafenn puha neszezést hallott a távolból, mikor kiszállt. A két lány most sem volt helyén, és Márk kis asztala is üresen, szépen letakarítva állt az ajtó mellett.

A Főnök szobájába vezető ajtó viszont ezúttal zárva volt. András imbolyogva megállt előtte, majd koppintott kettőt.

– Gyere csak – harsant odabentről.

Mikor lendületesen belépett, és felmérte a szobát, a körpanoráma látványát, a szobában lévőket – megérezte, bajban van.

A kékes szürkületben lassan kigyúltak a város fényei. A Főnök íróasztala mögött ült, és merőn nézte őt. Előtte a már jól ismert whiskysüveg állt, két pohárral.

Jobboldalt a díványon Nyevszkij Herceg csörgette saját poharában a jeget.

– Bizony – állt fel a vénember. – Ha Márk sikerrel jár, ezentúl figyelünk kell arra, miből készítünk majd jeget.

– Ő mit keres itt? – kérdezte András idegesen, a Hercegre bökve. – És hol van Márk?

– A vendégem – jött a válasz.

– Honnan ismeri?

A Herceg felállt, széttárta karját.

– Nem is örülsz nekem, testvér?

– Nem vagyok a testvéred. Hol van Márk?

Közben a Főnök háttal állva töltött Andrásnak, és most megfordulva egy pohár itallal lépett oda hozzá.

– Nekem is megvannak a trükkjeim – mondta. – Gondoltam, jobb, ha több lábon állok. Márk pedig elvitte a csomagodat...

András nem tudta, mit mondjon minderre.

– Érdekel is engem – motyogta aztán, elvéve a poharat.

– A sikerre – emelte sajátját a Főnök. András bólintott, s észlelte, a Herceg is nyögve feláll, közelebb jön. Magán érezte az orosz kutató tekintetét.

– Milyen volt a kolostor? – kérdezte most hirtelen az, és hozzákoccintotta poharát Andráséhoz. Ő megvonta vállát.

– Nézd meg egyszer magad. Érdekes emberek – azzal felhajtotta italát. A másik kettő feszülten figyelte.

– Mi van? Mi a baj? – kérdezte, miközben érezte, a félelem hulláma önti el. Melege lett, a gyomrából szakadt fel, s lassan vándorolva a torkáig ért.

– Semmi. Semmi – bólogatott az öregember, elégedetten karba fonva kezét. – Nincs baj.

Nyevszkij Herceg megállt András mellett, mögött, és szakállát vakargatta.

– Mikor jelenti be? – kérdezte hirtelen András kétségbeesetten. A Főnök megvonta vállát. – Várjunk.

– Mire?

– Míg hat a szer.

A fiatalember azt hitte, rosszul hall.

– Érdekes beszélgetést folytattunk az úrral, míg rád vártunk – mutatott az öreg a Herceg felé. – Elmondta a sajnálatos eseteket, melyeket a szer okozott. A magasugrót és a bankrablót.

– Zálogház volt – javította ki az orosz.

– Akkor azt – hagyta jóvá a Főnök.

András lábai megroggyantak. A forróság valóban elérte torkát, de túl is haladt rajta. Érezte, fejét hátul valami lágy, s súlyos kéz bizsergeti. – Mi ez? – suttopta.

– Arra gondoltam, kipróbálom, mi a sok – szögezte le hirtelen a Főnök. – Megnézzük, mitől borul ki egy átlagos halandó. Jó ezt látni a gyakorlatban.

– Nem értem – nyögte a fiatalember, és a díványhoz lépdelt. Mintha kökoloncok lettek volna lábai helyén.

– Túladagoltalak – szögezte le a Főnök. – Nem érzed a lábad?
– Miért csinálta ezt? – nézett rá kétségbeesetten. Már ült, vagy inkább félig eldőlt.
A másik kettőből sötét árnyak lettek a szoba közepén, csillagok előterében.

– Megegyeztünk...

– Csak nem gondoltad, hogy visszaveszlek? – nevette el magát az öregember. – Főképp, mikor ilyen dolgokat tudsz rólam? – felmutatott valamit. Talán egy ampullát, egy üres fiolát? – Nem, ezt nem hagyhattam. Egyébként sem tetszett a tárgyalási stílusod. – Bólogatva közelebb lépett, másik kezében már ott volt a távirányító.

– Hallga csak? – emelte fel a tárgyat. – Valaki jön. Ki lehet az, ilyenkor?

András az oroszra lesett, aki közben az asztalon meggyújtott egy kellemes fényű lámpát. A szakállas férfi tekintete átsiklott a díványon heverőn.

– Ki jön? – ismételte meg az öreg, és ekkor valaki valóban kinyitotta az ajtót.

András szeme előtt lila és zöld karikák ugráltak Keze, lába és arca zsibbadt, és tüzelt. Mikor felemelte a fejét a léptek irányába, már sejtette, mit fog látni.

Ágnes volt az, kezében egy DVD-tokkal.

– Hagy mutassam be a legfiatalabb részlegvezetőnket – karolta át a lányt a Főnök.

Mikor egyedül maradtak az előszobában, némán álltak, és figyelték a másik arcát.

– Remélem, nem érted félre – monda aztán a lány. – Hogy megkértem, nézzen utána a dolgoknak.

– Nem.

– Csak jót akartam.

Tolner bólogatott.

– Így is meg akarod csinálni azt a filmet?

A férfi elővette mobiltelefonját, majd kézen fogta a lányt. Visszavonszolta a nappaliba, leültette a díványra. Nehezen oszlott a szivarfüst.

– Kérlek, hallgasd ezt meg, és fordítsd le – monda, aztán lejátszotta a kapott hangmintát.

– Még egyszer – monda homlokát ráncolva Ella, mikor véget ért a három mondatnyi szöveg.

Tolner engedelmeskedett.

– Azt mondja, a program vezetője, Alekaszander Basalij. Őt mutatják be. Minden kérdésben ő az illetékes. A kiképzés pszichológiai mentora. Vagy valami ilyesmi.

Az operatőr elgondolkodott.

– Milyen nevet mondtál?

– Alekszander Basalij.

– Ismerősnek tűnik.

– Én még sosem hallottam.

Válluk összeért, a lány csak most vette észre.

– Nem vagy éhes? – állt fel. Tolner azonban megfogta kezét, visszahúzta.

– Maradj! – súgta neki, és megcsókolta. Úgy tűnt, Ella először elfordul, de aztán fogadta, viszonzta a csókot.

Nem szerelmeskedek. Csak feküdtek egymáson, elnyúlva, és nézték a plafont, melyről kendők lógtak rendszertelenül a lámpatestek közt.

– Nem félsz, hogy meggyullad? – volt Tolner utolsó kérdése. A lány motyogott valamit, aztán elszunnyadt. A férfi egy ideig hallgatta légzését, majd annak ritmusára őt is elnyomta az álom.

András kétségbeesetten próbált felállni, de a lány odalépett hozzá, és könnyedén visszanyomta.

– Jobb, ha nyugton maradsz – súgta neki.

– A parti. Te vezetted el hozzá – intett az orosz felé a fiatalember. A nyakizmai még nem merevedtek meg teljesen. – Elárultál. Menj innen – csapott felé a férfi, de Ágnes ruganyosan felpattant, és elsétált. A Főnök keze ügyébe. Az kinyúlt, végigsimította a haját.

– Hogy érzi magát? – kérdezte az öregember meggyőző hangon. – Beszéljen! Tud beszélni?

András látása elhomályosult. Egy pillanatra erős szívdobogást érzett, aztán rémítő hideget ujjai begyében. Gerince tövében, valahol a farcsontja tájékán kellemes, bizsergető érzés kélt.

Tudatában volt, hogy egyébként már nem tudja mozgatni tagjait.

– Szerintem már nem tud beszélni – szögezte le a Herceg családodtan.

– Mi lesz, ha leáll a szíve? – aggodalmaskodott a lány.

Most nagyjából egy vonalban álltak, körülbelül három méterre a díványon elterülő Andrástól.

A két férfi nem válaszolt.

– Mi lesz akkor? – sürgette őket Ágnes, mire a Főnök átfogta vállát.

– Jobb, ha most magunkra hagyysz kedvesem. Aludd ki magad – mondta neki. – Holnap nehéz napod lesz.

– Mit akarnak vele? – nézett riadtan Andrásra Ágnes.

A Főnök megvonta vállát, majd az ajtóhoz sétált.

– Köszönöm a filmet. Majd megnézzük.

A lány hirtelen odasietett a fekvőhöz, és lehajolt hozzá. András félve pillantott fel rá. Nyelve egy nagy, duzzadt testű béka volt szájában.

– Pfhára – motyogta, mire a nő végigsimította az arcát.

– Nem ezt akartam. Nem így – mondta neki csöndesen. – Valóban azért vittelek magammal az estélyre, mert ő kért meg rá – hátramutatott, a feszülten figyelő öregre. – De nem azért kezdtem ki veled. Figyelnem kellett minden lépésedet, hogy elvezess az elosztókhoz – de én csak ennyit vállaltam. Azt gondoltam, ha megszerzem az információkat, az elég lesz. Nem pozíciót akartam, csak...– felsóhajtott, megrázta fejét. Mögöttük lépések hallatszottak.

A Főnök kinyitotta az iroda ajtaját.

– Jobb, ha távozik, kisasszony.

Ágnes felállt, és szembefordult vele.

– Minek a film? – kérdezte síró hangon. András közben próbált a kecses bokája felé rúgni. A mozdulat elcsúszott, mire dühe hirtelen eloszlott. Végtelen nyugalom szállta meg.

– Az a mi dolgunk. Hosszú még az este – bólogatott a Főnök, és türelmetlenül intett kifelé. – De már nincs szükség önre.

Ágnes még egyszer lenézett Andrásra. Szemében harag villant, s látszott, milyen gyorsan összeszedi magát. Tett valami búcsúzó mozdulatot, majd kisietett.

– Érzelmes kis nő – csóválta a fejét az orosz. Az íróasztalhoz lépett, egy szatyorból kötelet vett elő.

A Főnök közben Andráshoz sétált, megállt felette.

– A maga útja bebizonyította, hogy létezik ez a titokzatos ellátóközpont Oroszországban. A Herceg volt olyan kedves, és felvette a kapcsolatot velük. Ezentúl ő lesz az összekötőnk – magyarázta oktató hangon a fekvőnek. Szépen nyírt állát markolászta, majd lehajolt a DVD-tokért. – Először arra gondoltam, cserébe kérek tőle egy szívességet. A maga ügyében. Aztán eszembe jutott, amit a látomásairól mesélt – felmutatta a tok borítóját. Rémült, sikolyba dermedt női arc látszott rajta. – És kitaláltam egy jobb lezárást.

„Az éjszaka szörnyei” – ez volt a film címe. András még épp hogy el tudta olvasni.

Az orosz közelebb jött hozzájuk, kezével a kötelet próbálgatva. A Főnök lehajolt, és lágyan felemelte András bal kezét. Elengedte, mire a tag tehetetlenül visszaesett a díványra.

– Arra nem lesz szükség – mondta az öregember a Hercegnek. – Tedd ezt be a lejátszóba – nyújtotta felé a filmet.

A nagydarab férfi engedelmessé vált, és a tévéhez cammogott.

– Minden megváltozik – ült le az öregember a tehetetlen test mellé. András szeme sarkából látta arcélét. – Minden. Ebben úttörő szerepet vállaltál. Azt hiszem, úgy fogok rád emlékezni, mint a változás elindítójára – paskolta meg combját a férfi. – Úgy, mint egy szegény, túlhajszolt menedzserre, akit kirúgtak, és már majdnem visszavettek álmai cégéhez – de ekkor, jaj! – szája elé kapta kezét. – Valamiért a szíve, ez a túlhajszolt szív felmondta a szolgálatot.

András próbálta behunyni a szemét, mikor az első jelent felvillant. Azonban riadtan észlelte, hogy szemhéja lassan, bénán engedelmessé válik, majd rögtön felpattan. Most már lába szárát, és combját is érezte ismét. Lábujjai vígan mozogtak a cipőbe. Ám a dermedtség csak lassan oszlott. Felsőtestének bénasága arra kárhajtotta, hogy nézze a filmet.

– Persze, az is lehet, hogy túléléd – kacsintott a Főnök, miközben elindította a filmet.

– Nem bírom az ilyet – mondta a Herceg, és leült az íróasztalhoz. Talált valami újságot, azt kezdte el lapozgatni.

– Jó kezdet – motyogta az öregember a tévére bökve.

Lengén öltözött, telt idomú fiatal nő rohant ki egy ajtón. Családi ház udvarán vágott át, majd bevetette magát az épületet övező rengetegbe.

Sötét árny indult üldözésére. A lány elszántan, sírva menekült a gazos, nyomasztó éjjeli erdőbe. Mögöttük fehér hold világolt a fák fölött. A két alak bokrokon tört át, fákat kerülgetett, mind több párat lihegte a dermesztő éjjeli levegőbe.

Aztán a lány hirtelen megbotlott egy gyökérben. A földön megfordulva sikoltozva nézte, ahogy beéri üldözője. Annak arca csak ekkor vált láthatóvá.

Torz, összekaszabolt arcú szörnyetegpofa volt, szája helyén mély vágással. Sebéből nyál csöpögött a lány sima, barna hasára.

Az próbált felállni, de egy durva kéz visszalökte. Egy másik kézben hosszú pengéjű vadászkés villant.

– Ennek rossz vége lesz – kommentálta az öregember, és András összerándult, mikor a gyilkos lecsapott.

– Hú – mondta a Főnök a vér, és a feltáruuló hasüreg látványára.

A lány szeme elnyílt, szája néma kiáltásba dermedt.

A szörnyeteg kísértelt egy ösvény közepére, a vérző, rángatózó testet könnyedén maga után vonszolva. Ott elengedte a lány haját, majd a kést feje fölé emelve lassú, ringatózó táncba kezdett. A kamera végigkövette torz alakját, a durva bakancsba burkolt lábától a szakadt farmerjén át a sötét nagykabátig, majd megállapodott afölött. Mikor a fej került premier plánba, úgy, hogy a hold fénye ezüsttel vont be, az öregember megállította a felvételt.

– Itt jó is lesz – mondta, és ruganyosan felállt. A távkapcsolót a szőnyegre dobta. – Menjünk, igyunk egy kávé a büfében – szólt az oroszoknak, András rémületbe dermedt arcára pillantva. – Hagyjuk magára a barátunkat.

– Még nyitva van? – nézett az órájára Nyevszkij Herceg.

– Nekem igen – vigyorgott az öreg. Az ajtóból visszafordult, hosszan vizslatta a kimerevedett képre bámuló Andrást.

– Aztán nehogy rosszat álmodj! – figyelmeztette mosolyogva, majd behúzta maga mögött az ajtót.

András próbálta elmozdítani nyakát. Az akarat elhalt vállaiban, törzsében. Lába azonban megfeszült, és csuklójába is kezdett visszatérni az élet. Pár dühös rúgással sikerül elforgatnia testét tengelye körül. Így legalább már nem kellett a képernyőt bámulnia.

Tekintete megakadt a szőnyegen sötétlő távirányítón.

Le kellett kapcsolnia azt a szörnyű képet. A pofa minden vonása tudata mélyébe vésődött, de talán még nem késő. Ha kitörli a tévéképernyőt – kitörli a látomás lehetőségét is.

Ezt remélte, miközben megfeszítette combizmait, és egy erős lökessel előre s földre vitte magát.

Arcára és béna karjaira esett. Orrát horzsolva előrenézett. Legfeljebb két méterre lehetett a távirányító.

A telefon csörgésére ébredt. Kába tapogatózás után felvette, háta mögött Ella morgott valamit.

– Na, akkor leadtam a dolgot – monda egy vidám hang. – Be kellett jönnöm a városba, gondoltam beugrom veled, útba estél.

– Micsoda? – értetlenkedett az operátor.

– A lemezek. Amiket kiírtam... – Ekkor végre megismerte a technikus hangját.

– Hogyhogy leadtad? Nem vagyok otthon – szólt rövid szünet után Tolner.

– Észrevettem. A csajod átvette. Mellesleg nagyon dühöseksz tőle.

– A csajom? – az operátor a fürdőszobában eltűnő Ella után nézett. Aztán észbe kapott. – Noémi.

– Aha, igen. Biztos. Na, szia – mondta a férfi, és letette.

Tolner bekopogott a mosdó ajtaján.

– El kell mennem.

– Rendben – szólt tompán a lány hangja.

– Majd hívlak – ígérte már az előszobából a férfi.

A metrón és az utcán is folyamatosan hívogatta Noémit. A lány azonban nem vette fel. Mikor hazaért, azt is megértette, miért.

A lakás ajtaját nyitva találta. A kulcs, amit a lánynak adott, az előszoba padlóján hevert. Néhány elszenesedett műanyag csomó mellett.

Tolner lehajolt, és közelebről is megnézte a maradványokat. A kőpadlóra pörkölődő darabok egyikén még látszott a céde márkájának felirata. Tolner felnyögött, majd eldőlt a földön, a kulcs mellé.

– Ez nem lehet. Miért? – motyogta, miközben zsebéből előkotorta a telefont. Noémi most sem vette fel. A technikus pár csörgés után igen.

– Mi az, baj van? – kérdezte gyorsan. Az operátor megnyugtatta, hogy nem, nincs semmi gond. Csupán az a kérdés, hogy az eredeti filmszalagokat is visszahozta-e. A technikus igen feleltére Tolner sokáig hallgatott. A konyha egyik sarkában észrevette a filmek fémdobozát.

– Aha – mondta aztán fáradtan. – És nem maradt egy másolatod véletlenül?

– Most viccelsz? Gondolod, hogy csináltak privát másolatokat?

– Nem, csak biztonsági mentés...

– Profik, vagyunk nem? – azzal a másik letette. Tolner csak ekkor vette észre, hogy a nagyszobában villózik a televízió. Nyögve bekúszott, és meglátta Ella lábujjait. A film ment a kameráról, melyet még az orosz reggelen készített a szállodában. A tévé képernyője pörén és leplezetlenül mutatta az alvó lány minden lehetőségét.

– Jaj, nem – suttogta Tolner, majd a díványra rogyott. A családi ebéd jutott eszébe, Noémi arca a kávézóban, mikor az anyja segítségét kérte tőle, vagy az, mikor legutóbb benézett a szegényes hűtőbe, és nem talált élelmet. Nyomasztó, kelleetlen büntudat lepte el az operátort, és Ella látványa a képernyőn most nem vigasztalta. Felállt, a kamerához ment,

kikapcsolta a készüléket. Aztán körbenézett a lakásban, de más sérülést nem talált. A nő eltűnt, összezúzva maga után a legfontosabbat.

Hirtelen a nagyszobából ismerős név ütötte meg fülét.

– „Alekszander Basalij. „Memoárok” című kötete a napokban jelenik meg magyarul. Erről kérdeznénk most.” – mondta egy moderált hang. Besietett, és a képernyőn megláthatta a tévéadáshoz tartozó feliratot is.

– Basalij – mondta, és eszébe jutott a riportműsor, amelynek szereplője életre kelt, aztán a fürdőbe zavarta őt és Andrászt. – Hát te vagy az.

– Az orosz nagykövetség titkára – magyarázta pár perc múlva Ellának. – Csak ő lehet az. Most ide került.

– Sok Basalij lehet. Nem biztos, hogy ő a mi emberünk.

– Érzem. Érzem, hogy ő az. Az életkora is stimmel. Utána kellene nézni.

Ella eltűnődött, majd más hangnemben folytatta.

– És beszéltél a lánnyal?

Tolner felsóhajtott, majd előadta az égetés történetét.

– Jaj, ne – suttogta Ella. – Nagyon kiborulhatott szegény!

– Én mennyire kivagyok.

– Csak magadra gondolsz.

Tolner érezte, megvan az első rossz pont.

– Nézd, most elég érzéketlen vagyok – mondta aztán. – Nem nagyon érdekel Noémi. Most már tényleg nem – foglalta össze tömören. – Intézzük el ezt a Basalijt.

– Intézzük el?

– Szófordulat. Elmegyünk, és meginterjúvoljuk.

– Mi?

– Te tudsz oroszul.

– Nem gondolod, ha a követségen dolgozik, ő is beszélhet magyarul?

Tolner nem tudta még kimondani, hogy csak azt akarja, hogy vele legyen a nő.

– Megpróbálom leszervezni. Visszahívlak – mondta, majd gyorsan letette.

A követségen még bent volt egy sajtóügyeletes. Furcsán, selypítve beszélt a magyart, de azonnal megnézte Basalij előjegyzését.

– Hát, esetleg tízre be tudom szorítani magukat – mondta kis keresés után. – De maximum fél óra.

– Elég lesz.

– Mit mondott, melyik televíziótól?

– A ... – és itt Tolner András csatornájának nevét mondta. – A könyvéről szeretnénk kérdezni.

– Ó – sóhajtott a nő –, akkor mindenképp szorítunk helyet.

Tolner elégedetten hátradólt, és felhívta Ellát, hogy meggyőzze, tartson vele.

Odakint besötétedett.

Amíg András elért a távirányítóig – világok pusztultak el fele fölött az égbolton. Láta maga előtt a szupernovákat, melyek magukba nyelik a környező bolygókat. Eónokon át közelítettek egymáshoz galaxisok, hogy végül forgó ölelésbe olvadjanak. Kihunyt csillagok pulzáltak sötétben összehúzódva.

Többször a szőnyegbe verte homlokát, hogy a látomások csituljanak. Ujjai a bojtokba mélyedtek. Szemét apró porszemcsékre fókuszálta, melyek az asztalai lámpa lehulló fényében lebegtek.

Az út talán két percig tartott. Lassan erősödő lábaival fereg módra toltta magát előre, nem törődve a padló durvaságával.

Mikor aztán kinyújtott ujjbegyei rátapadtak a távirányítóra – hangosan felsóhajtott.

– Megvagy – mondta is. Aztán feje fölé emelve kinyomta a tévé képét. A következő mozdulattal az elsötétülő képernyő felé dobta a távirányítót. Csak ekkor jött rá, hogy tudja mozgatni a kezét.

Áthengeredett a hasára, és megtámaszkodott karjaival.

Válla, gerince, karizmai – mind ismét működtek. Feltérdelt, és bár kicsit még imbolygott, a szer nyomása enyhült.

Valami moccan az ablaknál, a nagy, padlót söprő függöny mögött.

Miközben felállt, arrafelé lesett, és az asztalhoz ment.

Talán az öreg jött vissza. Most ott áll, hogy megjessze. Eljätssza az örült gyilkost.

Tudta jól, hogy nem erről van szó. Maga az örült gyilkos van a szobában.

Felemelte az asztalról a lámpát, és fényét a függöny felé irányozta.

Igaza volt. Előbb a katonai bakancs, aztán a nadrág, majd az ócska kabát tűnt szeme elé. Utóbbi fekete szövetén még ott voltak az avar barna darabkái.

– Nem lehet – motyogta András, és a lámpát elejtve az asztal mögé hátrált.

A szörny megindult felé. A fény torz perspektívája most alulról világította meg. Arca úgy fehérlett, mintha egy ódon vámpírfilm sztárja lenne. A kezében tartott pengén csillámlott a fény.

– Csak képzellek – nyögte András, és próbálta eltakarni szemét.

Ám hallotta a léptek surranását. Ez igazi volt. Minden érzéke azt súgta, hogy az a fenyegetés közeledik felé, melyet az előbb még a tévében látott.

Az íróasztal fiókjára lesett, majd észbe kapva odaugrott, és kihúzta. Ott volt a kis fekete doboz. Letépte fedelét, kivette belőle a kést. A tantó nyele a már ismerős ruganyossággal simult kezébe.

Mikor felnézett, az árny már nem volt sehol.

Körbefordult – de a szoba üresnek tűnt.

Lassan, óvatosan kilépett az asztal mögül, és az ajtóhoz ment. Mikor a kilincs felé nyúlt – megelőzték, és benyomult a nyíláson valami.

András maga elé tartotta a kést, nagyjából vállmagasságban. A fekete tömeg szinte átsiklott raja.

– Blugy – monda, és a földre rogyott. Egyenesen a lámpa padlóra hulló fényébe.

A szőke hajat gyorsan vörösre festette a vér. Balfelé, a dívány felé áramlott. Ágnes előbb kinyúlt a férfi lába felé, majd keze lehanyatlott. Míg András leguggolt hozzá, szeme opálössá dermedt.

Talán még mondani akart valamit. Ajkai mozogtak. A férfi próbálta megemelni, ám ekkor irtózva megpillantotta az elnyíló seb mélységét.

– Sajnálom – képzelte András Ágnes hangját. – Visszajöttem érted, hogy megmentselek. Hogy elvigyelek, valahova. Ahol örökre együtt lehetünk. Háborítatlanul, magányosan, míg a világ világ.

A férfi pár másodpercig bírta a teljesen elcsöndesült test mellett. Aztán felállt. A folyosóról hangok hallatszottak.

Érezte, hogy a riadalom gyorsan felzárkózik a fájdalom mellé. Többet nem nézett a lány felé, csak a kiutat kereste. El, ki, minél előbb a friss levegőre. A gyilkos is itt ólálkodhat még valahol. Talán pont ő közeledik.

Kivette az ajtó zárjából a kulcsot, és kívülről helyezte bele. Aztán bebújt az egyik, félig nyitott szárny mögé.

Előbb a Herceg, aztán az öreg. Észre se veszik, hogy az előttük fekvő test egy nőé. Elgedetten megállnak a küszöbön. Csak nagy sokára rohannak oda a halotthoz.

András kipattant helyéről, és gyorsan mögéjük került. Nem állta meg, hogy ne rúgjon bele a Főnkbe. A férfi lehajolt Ágnes fölé, valamit motyogott. Hangja torzan jutott el Andrásig.

A fenekét ért rúgástól az öregember átesett a lányon. A Herceg eszmélt, de későn. András már kint volt a folyosón, becsapta az ajtót. Az orosz teste belülről nekifeszült, ám odakinn a fiatalember már elfordította a zárat.

Nyevszkij Herceg üvöltött valamit. András pedig hallgatta, de nem értette. Kábán megrázta a fejét, és a lifthez botorkált.

Mikor halk csilingeléssel megjött, beszállt, és elkezdte a menekülést.

Azon az éjjelen, mikor megszólaltak a szirénák, az operatőr hajnalig dolgozott.

Valami elszánt vágy hajtotta, hogy befejezze, és összerakja az öregember életének eddigi filmjét. Egymás után illesztette a látogatásának zavaros képeit, az úrhajósbolondok klubjában tett kiruccanással. Mögé fűzte a kórházakban felvett részt, majd az egészhez csatolta az oroszországi út nyers, vágtalan verzióját.

A kész anyag ráfért egy DVD-re.

Mikor fáradt szemmel, és elgémberedett tagokkal felállt gépei előtt, kézbe vette a korongot, maga elé tartotta. Rövid tűnődés után ráírta alkoholos filccel, hogy „Űr”.

Ekkor szólalt meg az elő sziréna. Előbb csak távoli visszhangként, de hamarosan követte a párja majd még egy és még egy – mind közelebb. Úgy tűnt, hangból fonnak hálót a lakótelep köré. Tolner az ablakhoz ment, kinézett a szürkületbe. Többen hasonlóan tettek a környező épületekben – fény gyulladt apró négyzetekben.

Az utcán nem járt senki.

A Belváros felől mintha sárga fény derengett volna elő. Lehet, csak a nap kelt.

Az operatőr leengedte a kamerát, és kikapcsolta. A potya katasztrófa ezúttal elmaradt. Fél füllel a fel-feltámadó sívításokra ügyelve ágyába tért.

András a kihalt utcán botorkált, és nem nézett maga mögé. Az éjszaka hidege meglepte, csak karját melegítette valami. Lenézett, Ágnes vérért látta száradni ingujján.

– Nincs apród, főnök? – állt elé valaki, pár saroknyira a Csatornától.

– Nincs – morogta ő, hátralépve. Az alak a fal mellé húzódott, úgy haladt el András mellett. Ő a szeme sarkából figyelte. Volt valami torz az arcában, mintha szervek lógtak volna szeme, orra alól. Gyorsan elkapta fejét, futni kezdett.

– Hova menekülsz? – hallotta maga mögött.

Amikor visszanézett a válla fölött, már a gyilkost, a késes szörnyeteget látta az út közepén. Megindult, lassan kocogni kezdett felé.

András befordult egy sarkon, és a túloldalon gyorsétterem logója villant szemébe. Még nyitva voltak. Egy fiatalember lépett ki ajtaján, kezében barna zacskóval.

András átrohant az úton a mögötte kopogó léptekre figyelve.

– Menekülj – súgta a férfinak, mikor elhaladt mellette. – Mi van? – kérdezte az nyugtalanul.

András az ajtóhoz ért, mikor meghallotta a szusszanó hangot. Nem akart megfordulni, de a zacskó puffanására megtette.

A férfi bogárként kapálódzott a szörny kezének végén. Hátából pikkelyként állt ki a kés.

András berontott az étterembe.

– Hívják a zsarukat! – kiáltotta, hátát a bejárati ajtónak vetve. Aztán felkapott egy széket, és próbálta kiékelni vele a kilincset. Szeme közben az üvegen túli sötétséget kutatta, de senki nem bukkant fel.

– Mi a baj? – jött elő a pult mögül egy lány. Még ketten álltak az ételeket bemutató táblák alatt. Hátul, a konyharészen valaki füttyörészett.

– Megölte – mutogatott kifelé András az éjszakába. – Megölte őt.

A fiatal lány, mellén kis névtáblával odasétált hozzá, és kinézett az utcára.

– Kit? – fordult Andrásához. Beleszagolt a levegőbe. Azt nézte, részeg vagyok-e – gondolt a menekülő.

– A férfit, aki az előbb itt vásárolt.

– Nincs odakinn senki.

András ellenőrizte. A hely, ahol az előbb a gyilkosság történt, üres volt. Nem látta a barna papírzacskót sem.

– Ez nem lehet – suttogta. – Biztos elvitte őt...

– Uram! – fogta meg gyengéden a vállát a lány. Másik kezével félrehúzta az ékként szolgáló széket. A nevem Anna – ez volt a tábláján.

– Mindjárt zárunk. Kérem.

Szelíden és óvatosan fogta őt, de András megérezte közben a félelmet.

– Nem tőlem kell félni – motyogta. Azzal kinyitotta az ajtót, és kilépett. Anna halkan becsukta mögötte, zár fordult. András visszanézett rá.

A nő mögött ott állt a gyilkos. Keze lendült, mire vér fröccsent az üvegre, eltakarva a továbbiakat.

András rohanni kezdett.

Az utcák egészen néptelennek tűntek. Csak mikor elhaladt valami mellett, akkor tűntek fel az árnyak. Szeme sarkából látta őket, ahogy moccannak. A fal mellett, kukák mögött, kapualjakban mozdultak utána. Karok nyúltak érte, mindig megkésve, pengék villantak egy ütemmel lemaradva. András néha már-már felsikoltott, de aztán mindig meggyőzte magát, hogy téved.

Nem érezte, mióta fut már. Eljutott egyik helyről a másikba. Egy kereszteződésben majdnem elütötték. Egy kocsmá előtt csoportban beszélgetők akarták megállítani.

Aztán rátalált a kukásautóra.

Az út közepén állt, üresen, elhagyatva. A személyzet valamivel odébb vitatkozott egy férfival.

András lassított, és közelebb ment.

– Segítsen! – kiabálta a férfi elborult arccal. Szeme ide-oda villant András, és a kukások közt. – El akarnak vinni!

A egyik narancssárga ruhás András felé fordult: – Nem tudjuk, mi baja. A autó elé állt, aztán meg itt fenyegetőzik – vonta meg vállát.

András még közelebb lépett. A rettegő idegen lassan, zavartan hátrált. Fejét kapkodta, karjait mellkasa elé tartotta védekezően.

– Ivott ma csapvizet? – kérdezte tőle hirtelen András. A férfi ráemelte tekintetét:

– Tessék?

– Ivott ma vizet? Ma este?

A másik nem válaszolt, csak bal kezével sután mutatott lefelé. András követte tekintetét. A kukások vastag kesztyűt viseltek. Olyat, amelyet építkezéseken szoktak. Az egyikőjük keze azonban csupaszon maradt, és neki látszódott az igazi alakja.

Karmos, szőrös tag himbálózott karja végén.

András remegni kezdett, hátrált.

– Majd elintézzük – bólintott felé egy munkás. – Menjen csak – biztatta. A férfi a gyűrűjükben felsikoltott.

Amint András megfordult, szembetalálta magát üldözőjével.

A szörnyeteg a sárga autó mellett állt, arca árnyékba borult. Késével a kocsifalát piszkálta.

– Tűnj el! – kiáltotta András, és futni kezdett.

Hallotta maga mögött a megiramodó léptekeket, és érezte, nem bírja már sokáig. Ereje mind jobban elhagyta, tüdeje zihált, már alig kapott levegőt. Pár perc – és üldözője végre beéri. Akkor kiderül, mi az igazság.

Egy nagy, lomha kékség fordult be a sarkon, majd fékezett. András integetni kezdett a busznak.

– Várjon – suttogta, noha kiabálni akart.

A sofőr észrevette őt, nem csukta be az ajtót. Türelmesen várt, míg a lihegő férfi odaér, és felugrik a járműre.

– Induljon! – utasította őt András.

– Hát persze – mondta a sofőr a kukásautó felé lesve. – Bérlet vagy jegy?

– Ne törődjön ezzel, csak menjen – ismételte András, az utat figyelve odakinn. A szörny ismét eltűnt. Bizonyára a busz fara mögé lopakodik, onnan pedig előre, az ajtók felé. Aztán majd feljut ő is. És akkor tényleg vége lesz.

András zsebébe nyúlt, és bankjegyeket vett elő. A sofőr ölébe szórta.

– Menjen már! – sikoltotta, mire az valóban becsukta az ajtót.

– Mi a baj, ember? – kérdezte aztán András hátától. A férfi nem fordult meg, csak elballagott a leghátsó ülésig, és elfeküdt rajta. Szemét behunyta, ökölbe szorult kezzeit sajtó mellkasára szorította. Az üveg egy keskeny sávján át nézte az elsorjázó homlokzatokat.

Tolner a csöndre és a fényre tért magához.

Órájára nézett – már majdnem kilenc volt. Szitkozódva mosakodott, közben Ellát hívta.

– Úton vagyok – mondta a lány, és leette. Tolner bólintott, csak úgy, magának.

Talán még tudott volna kávét inni, de eszébe jutott András figyelmeztetése, a vízről, így lemondott róla. Lógó cipőfüzővel, kabátját lóbálva rontott ki az utcára.

És megtorpant.

Vele szemben, a járda túlsó oldalán egy autó állt. Fatörzsnek csapódott. A fém és a szerves anyag ölekezése szinte sugározta a kellemetlen esemény emlékét. Mindenhol üveg, hűtővíz és olaj csillogott.

Tolner körbenézett, de senkit nem látott a környéken. Rövid tűnődés után vállat vont. Rossz érzésekkel eltelve, nyugtalanul indult a villamoshoz.

Az azonban nem jött. Álldogáltak még páran a megállóban. Az egyik férfi folyamatosan morgott orra alá. A operatőr közelebb ment hozzá, és bekapcsolta kameráját zsebében.

– Bemondták. Mindenki megbolondult. Sztrájk van – motyogta a férfi elnézve a távolba.

– Mi történt? – tette fel a kérdést a fiatalember. A másik gyanakodva végigmérte, majd megvonta vállát.

– A hírekben mondták, reggel. Sokan nem mentek be dolgozni. Túl sok bolond szaladgál idekinn.

Tolner biccentett, majd futva megindult a metró felé.

Odalenn tízperces idegőrlő várakozás után bevánszorgott egy szerelvény. Alig ültek rajta. Az operatőr lehuppant egy sarokba, és már épp bóbiskolni kezdett, mikor a felharsanó hang magához térítette: – Eljön értünk, és megvált bűneinktől – kiabálta a férfi a szerelvény közepén. Elővigyázatosan senki nem nézett rá. Tolner csak annyit látott, lerángatja magáról kabátját. Meztelen volt alatta, bőrén friss sebhelyekkel.

– Mind megváltódnak a képek által. Akár akarjuk, akár nem – harsogta a torzonborz, szakállas figura fel-alá járkálva. Hirtelen megállt az operatőr előtt: – Te talán nem hiszel?

Tolner orrát égett hús szaga ütötte meg. A metró ekkor hirtelen, fékezve megállt, a férfi elesett. Az ajtók zavartan feltáruultak.

– Baleset történt. A metró nem jár tovább – mondta egy fáradt hang a hangosbemondóból.

Az ő szerelvényük még épp beért az állomásra. A kocsisor vége bent rekedt az alagút sötétjében. Az operatőr, miközben kiszállt, lenézett a földről kászálódóra.

– Eljön a képekben – motyogta a férfi, öklét rázva felé.

Tolner a kijárat felé ment. A szerelvény orrában egyenruhások cibáltak valamit. Egyikük karja véres volt. Tolner elfordította a fejét.

Két megállóval korábban ért a felszínre. Háromnegyed tíz Volt.

Mikor körbenézett, az idegenség érzése szállta meg. Kevesen voltak az utcán. Autó szinte alig. Mégis, úgy tűnt számára, mindenki furcsán, zavarodottan viselkedik.

Ott, a fák közt egy idős asszony a kutyáját verte bottal. Senki nem állította meg. Két férfi némán állt a zebra előtt, És maguk elé bámultak. Egy biciklis a kukából szedett ki apró papírfecniket. Nyakkendője a szemébe lógott.

Tolner óvatosan, mindenfelé figyelve megindult az utcán a követség irányába.

Úgy érezte, bármelyik pillanatban történhet vele valami rossz.

Többen jöttek vele szembe, a semmibe révedve. Egy asszony kergetett egy láthatatlan kislányt. Két fiatalember színes botokkal hadonászott, majd egymás fejét kezdték el ütögetni. A sarkon páran énekeltek, érthetetlen szövegű dalt.

– Mi van itt? – lépett kifulladásra a követség kapujában várakozó lányhoz az operatőr. Ella egy nőt figyelt, aki az utca túloldalán állt, És felfelé nézett.

– Öt perce bámul a napba – mondta Ella iszonyodva.

– Nem kellene valamit tennünk? – kérdezte Tolner tétován. A lány kinyitotta a kaput, És szó nélkül benyomult.

Vaskos, idős portás lépett eléjük. Pirospozsgás arcához nem illő komorsággal szólította meg őket. Közben folyton a kerítés és a bokrok résein át leste a napba bámuló nőt.

– Alekszander Basalijhoz jöttünk – monda Tolner. – Interjú miatt.

A portás biccentett, visszament órbódéjába.

– Reggel óta sok furcsa dolgot láttam. Egy csomó bolond embert – magyarázta a lány. – Valaki a szemem láttára lépett ki egy autó elé. Majdnem elütötték, de csak nevetett rajta.

Visszatért a portás.

– A harmadik emelet. Kék terem. Már várja magukat – mondta homlokát ráncolva, órájára nézve.

– Késtünk – jegyezte meg Tolner, miközben átvágtak egy szecessziós előtéren. A márvány kongott lépteik alatt.

– És szerinted arról a kameráról elhiszi, hogy egy komoly tévétársaságé? – intett a lány Tolner keze felé.

– Diktafont is hoztam. És jegyzetfüzetet – magyarázta a férfi a zsebében kutatva. – Ez csak egy előzetes riport. Nagyon figyelj, hogy miképp fordítasz – nekivágtak egy kanyargós, szép ívű lépcsőnek. – Fontos a pontosság. Látni akarom, mikor hazudik.

– Hazudni fog?

– Remélem.

Az orosz egy halványkék tapétával bevont terem közepén ült.

Telefonált, intett nekik, üljenek le a vele szemben lévő székekbe. A lány körbenézett, majd csendben helyet foglalt. Tolner állva maradt, úgy várta a beszélgetés végét.

Basalij ugyanolyan fáradt és ráncos volt, mint a tévében. Markáns arca, melyet laptopjának fénye halotti kékbe vont, idősnek és tapasztaltnak tűnt. Szikár, magas testén a sötét öltöny olyan volt, mint egy bogár páncélja.

– Elnézést – mondta eltéve telefonját, kezét nyújtva Tolnernek. – Valami van odakinn – töredezetten, furcsa hangsúllyal beszélte a magyart. Tolner Ellára nézett, aki megvonta vállát. Nem volt szükség fordításra.

– Tolner – monda aztán az operatőr, és a lány felé intett: – A kolléganőm, Ella.

Az orosz kezet csókolt a lánynak. Ella elpirult.

– Láttam, a tapétát nézi – mondta neki Basalij. – Botler tervezte. Nagy festő.

– Nem ismerem – vallotta be Ella.

– Nagyon szeretik, ahonnan én jövök. Úgy hoztattam ezt a papírt – felállt, és körbemutatott. – Ha jó szögből nézi, meglátja a mintát.

– Mintát? – csodálkozott Ella. A tapéta egyneműnek és egyszínűnek tűnt.

– A mintát – bólintott az orosz. – Bele van kódolva, és nagy szerencse kell hozzá, hogy észrevegyük. Botler nagy festő volt. Elrejtette az igazságot a képeiben. Olyan dolgokat, melyeket mi csak sejtünk – A két vendég hunyorogva nézte a falat, majd Tolner szedte össze magát előbb.

– A Memoárok című kötet miatt jöttünk – az asztalra rakta a diktafont. A kis kamera a kezében maradt.

– Nagyszerű – mosolyodott el az orosz.

– Mondana nekünk pár szót a könyvről?

– Melyik csatornától? – finoman, de gyorsan tette fel a kérdést. Nem tűnt gyanakvónak. Tolner azonban kihagyott pár gondolatnyi időt, mielőtt megmondta.

– Értem – mondta az orosz. – Van ott egy jóbarátom.

Ella Tolnerre nézett, lába az asztal alatt meglendült.

– Igen? – kérdezte ártatlanul az operatőr. – Sokan dolgozunk ott.

– Valami Vas. A híradónál van.

– Nem ismerem.

– Újak vagyunk – sietett a segítségére a lány.

– Ezért küldték magukat – nevetett Basalij. Erős vonalú állán megfeszült a bőr.

Tolner köhintett.

– Ha szólna pár szót a könyv háttéréről...

A távolba szirénaszó csapott fel, majd közeledni kezdett. Némán, egymásra nézve várták, míg elhal.

– Ma reggel már a harmadik – jegyezte meg Basalij bosszúsan. – Mi történhetett?

– Néha összejönnek a dolgok – vont a vállát Tolner.

– Ez az! – mutatott rá Basalij. – Pont ez lehetne a könyvem mottója.

A két fiatal várakozóan nézett rá.

– Az államigazgatásban dolgoztam egész életemben. Több területen – keze a laptop billentyűit babrálva. – És amit ott láttam – az maga az abszurd. Néha, amikor az ember már nem bírja, arra gondol, semmi értelme sincs. A rendszert nem lehet megváltoztatni. De a szovjet időkben sokkal több esélyünk volt a...kiigazításra. Manapság már semmi – zavartan elhallgatott, mint aki nem tudja, hol tart a gondolatmenetben.

– Ez valójában egy személyes visszaemlékezés? – kérdezte óvatosan Tolner. – Esetleg szó van benne az űrprogramról is?

Az orosz szeme összeszűkül. Kissé hátrébb dőlt, el a fiatalembertől.

– Tessék? – kérdezte aztán halkán.

– Az űrhajózási program. Ha jól tudom, akkor ön részt vett abban is. Tévedek? – nézett vele farkasszemet Tolner.

Úgy tűnt, Basalij soha nem fog válaszolni a kérdésre. Mintha megmerevedett volna, arca bezárult, talán még nem is lélegzett. Aztán hirtelen bólintott.

– De, igen. Dolgoztam benne. Ám...– mélyet sóhajtott –...erről nem írtam. Megvan az anyag – végigsimította a laptop kéztartó padján. – De még túl nyers – megrázta fejét. – Egyébként sem kell mindent elmondani. Ez az én...biztosítékom.

András arra riadt, hogy a busz áll.

Délelőtti fény tűzött be rá a piszkos ablakon át. Óvatosan kinézve láthatta, hogy valamiféle pályaudvaron parkolnak. Távolságban kék ruhás férfiak beszélgettek kávézva. András nyelt egyet. Torka kiszáradt, szájában savas ízt hagyott a szer.

A távolból sziréna hallatszott, a sofőrök az udvaron arra kapták fejüket. Aztán szétszéledtek.

András visszafeküdt, és végigpróbálgatta érzékeit. Karja, lába működött, látása rendben volt, csak gondolatai kavargtak kuszán. Az előző éj rohanásának képei minduntalan felvillantak előtte, kizökkentve őt nyugalomból.

– Csak képzelted – motyogta maga elé.

Szisszenve nyílt az ajtó, és valaki behelyezkedett elől a sofőrülésbe.

András tétován kikászálódott helyéről.

– Hello! – szólt előre. – Úgy tűnik, itt ragadtam – szabadkozott. A sofőr felől nem jött válasz.

– Hosszú volt az éjszaka – magyarázta András az ülések közt előre nyomulva. – De most már...

Benne akadt a szó, mikor a visszapillantó tükörben meglátta a vezetőt. A roncsolt, csúf szörnypofa nappali fényben még torzabbnak tűnt.

– Nem – nyögte András, szemét dörzsölve. Aztán felbőgött a motor, és a jármű meglódult. Átvágva a többi busz közt, egyenesen a pályaudvar kijárata felé haladt. András nagy nehezen visszanyerte egyensúlyát, tétován várt. Odakinn mind gyorsabban maradtak el az épületek. A visszapillantóba nézve láthatta, hogy a sofőr őt figyeli.

– Az utat nézze! – kiáltott előre. Ekkor ütköztek neki az első autónak.

Csak az oldalát sodorták el, nem volt más csupán csikorgás és némi szikra. András mégis az egyik ülésbe vágódott, karja törzse alá szorult.

– Istenem! – nyögte. – Ennek soha nem lesz vége...

Próbált talpra evickélni, de a folyamatosan manőverező járműben ez szinte lehetetlen volt.

– Mit akarsz tőlem? – kiabálta, mikor végre kijutott az ülések közti folyosóra.

Ódon bérházak közt rohantak a város belseje felé. Mikor átvágtak egy kereszteződésen, fékezés csikorgása és dudaszó harsant.

– Állj meg! – kiabálta András, és végre elszánta magát: megindult ismét előre, a székek karfájába kapaszkodva, mint egy hegymászó.

– Ennek véget kell vetni – motyogta inkább magának. Mikor már csak pár lépésre volt a sofőrtől, kinézett a szélvédőn, és megdermedt benne a vér. Egy rendőr állt az út szélén, feltartott karral. A busz felé vágott, és elütötte. Valami koppant jobboldalt.

András hátrafordult, de ekkor ismét kanyarodtak, így test oldalt repült. Egy pillanatra azt hitte, a jármű felborul. Úgy tűnt, mintha csak két keréken haladnának, ám végül bevették a kanyart.

Visszanyerve egyensúlyát ismét leküzdött pár métert. A rémség a tükörben őt figyelte, és valami mosolyfélét csalt szétvágott ajkára.

– Csináld csak! – csóválta fejét András. – Mindjárt.

Egy autó farát telibe kapták. Üveg robbant a szélvédőre. Valaki sikoltott a járdán. Hátuk mögött szirénaszó kélt.

András összeszedte minden erejét. Balról láthatta a fák és épületek közül kibukkanó napot. Arra gondolt, hogy a világosság elűzi a szörnyeket, és előrelódult. A sofőr mellé.

Valójában egy kövérkés, sápadt férfi vezette a járművet. Homlokát ráncolva, kétségbeesetten leste az utat. Szája szélén cigaretta lógott.

– Mit csinál? – kérdezte tőle András üvöltve.

A sofőr, mint aki kábulatból ébred, lassan felé fordította tekintetét. Látszott, szeme csillogása oszlik, és helyére a megszokott, átlagos értelem költözik. Mondani akart valamit, szája elnyílt, a cigaretta ölébe hullt.

– Nem tudom – ennyit szólhatott. Ekkor András előre lesett, meglátta a szélvédőn túl felmagasodó épületet, és az előtte álló férfit.

– Vigyázzon! – sikoltotta, majd hátraugrott.

A következő pillanatban belerohantak valamibe.

Basalij ruganyosan felállt, az ablakhoz ment. Rátámaszkodott a párkányra, kifelé bámult a háztetőkre.

– Tudják, maguk nagyon fiatalok. El sem hiszik, milyen komplikált a világ. Néha már én se tudom, igaz volt-e az a sok butaság, amit csináltunk mi annak idején – visszafordult, tréfásan megfenyegette Ellát, aki jegyzetelést mímelt. – Ezt nehogy leírja!

– Csak a lényeg – válaszolt a lány mosolyogva.

– Akkor jó. Az ügyis mindig érthetetlen – vont vállat a orosz, és visszafordult. – A Memoárok című könyvem pont arról szól, amiről lehet beszélni. Egy nap eldöntöttem: elválasztom magamban életem e két részét. A titkos dolgokat a nyilvánostól. Utóbbi még akár szórakoztató is lehet.

Eljött az ablaktól, és a falhoz sétált, lassan végigsimítva rajta.

– És mint Botler, én is elrejttem talán a sorok közt a titkaimat. Vagy soha ki nem adom őket. Mindenekelőtt azt gondolom, a könyv szép emléket állít a töretlen orosz népléleknek. Mi és az amerikaiak adtuk az igazi lökést az embereknek – hangja hivatalossá és komorrá vált. – Ha mi nem vagyunk, ki tudja, hol tart most a világ – megtorpant, s a feszülten figyelő pár felé nézett. – Erről jut eszembe, reggeliztek már?

Tolner megrázta fejét, Ella is nemet intett.

– Mert van egy kávézó a sarkon. Nagyon finom a szendvicsük is – mutatott ki az ablakon az orosz. – Mi lenne, ha ott folytatnánk? Kevésbé hivatalosan? – mosolygott a lányra.

Egy oldalajtón vezette ki őket.

– Erre közelebb lesz – mondta, hóna alatt tokba bújtatott laptopjával. – Ez a tűzlépcsőház.

Szűk, ablaktalan lépcsőházba jutottak.

– Tűzlépcső – mondta mosolyogva Ella. Aztán megdermedt. Az orosz egy radiátorra tette a számítógépet. Kezében kés villant.

Ella ütést és rúgást érzett vállán és lábánál.

Nyögve összecsuklott. Tolner megpördült a hangra, de csak félig jutott tengelye körül. A titkár a falhoz nyomta, hajánál fogva hátrahúzta fejét. A kés élét torkára helyezte. Finoman de határozottan.

– Mit csinál? – nyögte a riporter. A lány a padlóról kászálódott fel, döbbent, síró arccal.

– Ne mozdulj! – vetette oda neki az orosz, majd visszafordult a fiatalemberhez. – Halljam, kik vagytok!

– Tessék?

– Honnan tudtok arról, hogy benne voltam az úrhajózási programban? Ki küldött titeket, és miért?

– Senki.

– Hazudsz.

– Mindenki tudja, hogy maga... – kezdte a lány, de ekkor a titkár megrántotta Tolner fejét. Az felkiáltott a fájdalomtól.

– Hagyja abba! – könyörgött. A lépcsőház visszhangzott remegő hangjától.

– Ez a lépcső az alagsorba visz. A parkolóhoz. A kocsimban van egy nagy nejlonszák. Ha abban akarjátok végezni, ám legyen – mondta az orosz. – Öt olyan helyet tudok a testen, ahol nem folyik ki sok vér, de a szúrás halálos. Ígérem, semmi nyom nem marad utánatok.

Ella mégis felállt. Lábát masszírozva a falnak dőlt.

– Hagyja abba – emelte fel kezét. – Elmondom.

Az orosz kíváncsian nézett rá.

– Voltunk Iszmilben. Nyomoztunk. Elhoztunk egy szalagot a...kiképzőtelepről.

– Honnan?

– Az intézményből – megismételte, oroszul.

– Aha – Basalij elgondolkodva mérlegelte a hallottakat. – Mi volt rajta?

– Semmi, csak szöveg. A maga nevét említik benne – vette át a szót zihálva Tolner.

Próbált félrefordulni, fogvatartója felé. – Higgyen nekünk. Így jutottunk el magához.

Basalij hirtelen elengedte, és a földre lökte őt. Óvatosan ellépett, ismét felemelve laptopját. Kezében még ott volt a kés.

– Csak ennyi? – kérdezte lassan.

Ella bólintott.

– Igen – mondta sietve Tolner. A nyakát tapogatta, véres-e.

– Akkor menjünk.

– Tessék? – a fiatalember nézte a lépcsőn lefelé indulót. – Hova?

– Reggelizni.

Pár méterre lemaradva értek ki az épületből.

– Ez örült. Lépjünk le – súgta Ella a kapu felé haladva. Egy parkoskán vágta át, hervadó növények közt. Basalij vidáman intett a portásnak.

– Most kezd érdekes lenni – motyogta Tolner, noha arca mást tükrözött.

– Meg fog ölni.

– Már megtehetette volna.

– Előbb még kiszedi belőlünk, amit akar.

– Erre, csak erre – várta be őket az orosz az utcán. Kését észrevétlenül ingujjába tolt. – Nincs messze.

Szótanul, némán indultak meg hármában, egymás mellett. Ella ment közepen. Igyekezett, amennyire csak tudott, elhúzódni Basalijtól.

– Talán elmondom nektek, mit csináltam ott – mondta az hirtelen. – Iszmilben. Nagy dolgok voltak. A titkaim – megveregette a laptopját. – De lehet, hogy inkább kiadom. Úgysem hinnétek el. A emberek az ilyesmit csak kinyomtatva veszik komolyan.

– A film valami kiképzőprogramról szólt. Maga volt az egyik vezető – kezdte bátorítanul Tolner. – Egy magyar jelölt után kutatunk. Molnár Endre. Emlékszik rá?

Az orosz megtorpant, tarkóját vakarva elgondolkodott.

– Magyar? Molnár? – Ellára pislogott. – Talán ismerősük?

A lány megborzongott.

– Nem – hazudta. – Csak egy riportalany.

– Még él?

– Már meghalt – vágta rá Tolner.

– Nekem nem rémlik – jelentette ki Basalij, és újra megindult.

A távolból szirénaszó hallatszott. Ez is közeledett.

– Mi van már megint? – nézett hátra az orosz. Az utca végében egy nagy, kék jármű tűnt fel. – Itt is vagyunk – derült fel aztán arca visszafordulva.

Kis, sarki pékség volt. Odabent égett a lámpa, de mozgást nem láttak.

– A legjobb kávé az egész városban – bólogatott a tikár. – Bár nem is kávézó – az ajtóhoz lépett, de az zárva volt.

Ella félrevonta a fiatalembert: – Menjünk! Rossz érzésem van – magyarázta emelt hangon.

A jármű egyre közeledett, Basalij pedig az üveget verte mellettük.

– Nem lesz semmi gond. Most kezd megnyílni – rázta fejét Tolner.

– Mi?

– Mondom... – a zajtól már nem hallották egymást.

Aztán a busz odaért.

Felpattant a járdára, és Tolner mellett elhúzva becsapódott a pékségbe. A fiatalember érezte szelét, és látta Ella elnyíló száját, kikerekedő szemét. Arra gondolt, valami része a busznak meg fogja őt ütni. Aztán a lány megrántotta, és oldalt estek, egy kőkerítés mellé.

A csattanás és a nyikorgás iszonyatos volt. Dolgok repültek el mellettük, üvegtörmelék záporozott mindenfelé. A fejük felett madarak szálltak fel a fákról.

– Mi volt ez? – térdelt fel Tolner.

A böhöm kék test orra belesajtolódott a cukrászda ajtajába. Nagyon gyorsan nem jöhetett, de az eleje összeroncsolódott. Ablakai betörve, pőrén mutatták belső terét. Valami mozgott az ülések közt.

– Basalij – hunyorgott Tolner kábán. Ella megragadta kezét, a földre mutatott.

A laptopot rejtő fekete táskája a busz egyik kereke mellett hevert. Vér szivárgott felé a pékség felismerhetetlen eleje felől.

– Ott van – motyogta a lány.

– Hol? – nyögte Tolner.

Ella a pékség romjai felé intett. – Valahol ott.

Rendőrautó fékezett mögöttük. Az operatőr odakapta fejét, a villogókról eszébe jutott, hogy nem forog a film. Zsebébe nyúlt, a kamera valóban nem volt bekapcsolva.

Ella már a laptopnál volt. Megállt felette, majd felvette, el a vérpatak útjából.

– Menjünk – nézett Tolnerre.

– Jól vannak? – kérdezte egy hang.

A rendőr volt. Sápadtan megállt tőlük pár méterre. Egyik keze a pisztolytáskáján babrált.

– Maradjanak itt. Hívok segítséget – mondta még, és visszabotorkált autójához.

Jobb lábára sántított.

Tolner azonban már nem őt, nem a lányt, és nem a füstölgő roncsot nézte, hanem a sápadt arcot a buszban.

Végre talpra állt az utas, aki eddig az ülések közt mocorgott. Úgy tűnt, senki más nincs az utastérben rajta kívül. A becsapódás erejétől remegve bámult rá egy kitört ablakon át.

Tolner a sápadt, eltorzult arcban Andrásra ismert.

A lány egyik oldalról, Tolner a másiktól fogta, míg sikerült kimásznia.

Közben páran érkeztek a szemközti járdáról, és kiabálva a roncs elejéhez tódultak.

– Óvatosan – figyelmeztette az operatőr. – Vág az üveg.

Segítettek Andrásnak a földetérésben is. A férfi először megállt a lábán, aztán majdnem elvágódott. Tolner elkapta, épp az utolsó pillanatban.

– Mi történt, barátom? – suttogta neki. – Hogy kerülsz te ide?

– Az éjszaka – nyögte András. Szeme vérben úszott. Karján a ruhát barnás foltok tarkították.

– Mi történt az éjszaka?

– Meghalt. Kint voltam az utcán – rázta a fejét András, mint aki józanodni akar.

Úgy tűnt, nem ismeri meg Tolnert.

– El kell tűnnünk – fordult az operatőr Ellához. A lány a rendőrt bámulta.

A férfi a kocsiban ült, a kormányra roskadva. Ella odasétált hozzá, benézett a nyitott ajtón.

– Minden rendben? – kérdezte halkán.

– Elsodort ez a dög. A lábamat vitte el – motyogta a rendőr, fel sem nézve.

– Figyelj, elviszlek egy kórházba – nyugtatta Tolner Andrást, még mindig támogatva a magatehetetlen testet. – Minden rendben lesz.

– Beadta a szert, és én jártam a várost, hogy elmúljon.

– Ki?

– Ő. De csak rosszabb lett.

András lehunyta a szemét, szívni kezdte fogát. Eltökélten, erőlködve csinálta.

– Hívjak segítséget? – kérdezte Ella, de a rendőr nem válaszolt. A lány kinyúlt felé, megrázta vállát. A rendőr nem válaszolt.

Közben újabb emberek jöttek, autók álltak meg a roncs körül. Tolner körbenézett. A csődületen túl meglátott egy padot.

– Odamegyünk – mondta, és vonszolni kezdte Andrást. Ella kis késéssel követte.

– Mi történt? – szólította meg őket egy férfi.

– Nem tudom – mondta a lány.

– Azt mondják ég a szálloda.

– Melyik szálloda?

– Azt nem tudom.

András úgy roskadt le a padra, mint egy vénember. Tolner nézte pár pillanatig, aztán kinyúlt, és elvette a lánytól a laptopot.

– El kell vinnünk őt – mondta a lány. – Egy kórházba.

Tolner bólintott, kiczipzározta a táskát. Felnyitotta a gép tetejét, mire az bekapcsolt.

– Hallod? – noszogatta őt Ella.

– Igen.

– Nincs semmi bajom – mondta a padon ülő. – Csak egy kicsit be kell hunynom a szemem.

A gép jelszóval indult. Tolner szitkozódva lehajtotta fedelét.

– Hogy kerültél a buszra? – kérdezte barátjától.

– Nem emlékszem. Elbújtam – bólogatott a másik. – Te ki vagy?

Tolner felsóhajtott.

– Hé, kell segítség? – jött oda hozzá az előbb kérdezősködő férfi. – A barátjuk nincs jó színben.

– Igen – állt fel Ella. – El tudna vinni minket egy kórházba?

– Persze.

– Mi van a rendőrrel?

– Nem tudom.

A kórház, melyhez végül az ismeretlen elfuvarozta őket, egy park közepén terült el. Már a parkolóba sem jutottak be. Mindenhol mentőautók és civil járművek álltak. A vizes, kifakult gyepen sérültek heverték.

Sofőrjük leállította autóját az út közepén, és döbbenetesen kiszállt.

– Mi folyik itt? – nyögte.

– Nem kell orvos – küszködött a szavakkal András a hátsó ülésen.

Ella, aki elől volt, ugyancsak kiszállt.

– Megyek, körbenézek – mondta, és elsietett az épület bejárata felé. Tolner sokáig bámult utána, majd újból felnyitotta a laptop tetejét.

Megpróbált egy tucat jelszót. Iszmilt, Basalijt, Russziát és Gorbacsovot írt be többek közt – de egyik sem volt jó.

– Valahogy be kell jutnunk a gépbe – mondta elgondolkodva.

- Menjünk innen – szólalt meg András. Tolner lenézett rá.
- Hova menjünk?
- Mindegy. Ki a városból.

Ella egy orvossal tért vissza. Úgy tűnt, kézen fogva húzza őt. Ahogy közelebb értek, látszott, inkább vezeti.

A doktor magas, szemüveges fiatalember volt. Fehér köpenyén mindenféle folt virított. Zavartnak, kábának tűnt. Végigsimította az autó oldalát.

- Szép kocs! – mondta.
- Ő a beteg – mutatott be az autóra Ella.
- Hello – szól ki András.

A doktor behajolt, megfogta András csuklóját. Aztán lehúzta szemhéját.

- Semmi – mondta felnézve. – Semmi olyan, amit ismernénk.
- Mi folyik itt? – kérdezte Tolner, körbemutatva a parkon.

A fiatalember megvonta vállát.

– Reggel óta ez megy. Tódulnak az emberek – megvakarta fejét, látszott rajta, próbálja összeszedni magát. – Azt hiszem, valami fertőzés.

Egy nő támo!yogott ki a fák közül. Negyven körüli lehetett, mezítláb volt. Hajdan elegáns kosztümje sárosan lógott rajta. Hosszú, vékony dolgot tartott mag elé.

– Pókok – mondta a kis csoportnak. – Mindenhol ott vannak. Láttam, ahogy kijönnek a tévéből – ahogy közelebb jött, látszott, egy kötőtű van a kezében. Ellára mutatott vele: – Magán is ott vannak.

– Miféle fertőzés ez? – nyögte a lány, Tolner felé mozdulva.

– Én sejtem – mondta az csöndesen.

– Jobban teszik, ha elhagyják a várost – nyugtázta az orvos. Mind, még András is a nőt figyelték, aki tétován feléjük botorkált.

– Ez kész örültekháza – tűnt fel oldalról sofőrjük. Közéjük és az asszony közé lépett, kezében telefonját tartva. – Lefotóztam egy csomó dolgot, nézzék! – Arca hirtelen megmerevedett, majd sikoltani kezdett. Aztán előrerohant, át az orvos és Ella közt. A mögüle elötűnő asszony tűje véres lett.

– Jézusom – mondta a lány. A nő megindult feléjük. Tolner elé lépett, és lefogta döfni készülő karját.

– Pókok – sziszegte a nő. Az operatőr hátralökte, kicsavarta kezéből a tűt.

Ella tétován állt, megfordult. A sofőr összeroskadt egy fa tövében. A doktor odafutott hozzá.

– Le kell szurkálni őket – mondta az asszony a földről, és Tolner lába felé kapott.

Az operatőr hátraugrott, megragadta a lányt.

- Szállj be! – mondta neki.
- De ez nem is a mi autónk.
- Nem baj.

A nő újból megkaparintotta a tűt, és már állt, velük szemben, a kocs! előtt. Ella beült András mellé. Tolner a vezető helyére. A kulcs a helyén volt.

– A laptop – szólta Ella hátulról.

Tolner kiszállt, leemelte a kocs! tetejéről.

Ekkor az asszony rárontott. A férfi hátralökte, de az újból támadt. A tű hegye az autó üvegén koppant.

– Menjen innen! – nyögte a férfi, de a nő nem hagyta annyiban. Tolner végül megütötte az arcát. A asszony orrából vér kezdett ömleni.

Az operatőr beszállt, indított, és elhajtott a támadó mellett. A fa mellett fekvőnél megállt.

– Rakjuk be! – szólta ki az orvosnak, aki a test mellett guggolt.

A férfi ránézett, csüggedten megrázta fejét.

– Már nem kell.

A sofőr sápadtan, mozdulatlanul hevert lába előtt. Teste alatt sötét volt a föld.

– Jöjjön! – mondta az orvosnak Tolner.

– Menjenek – szólt az legyintve.

Az operatór becsukta az ajtót, és indított.

A visszapillantóba nézve látta, hogy a doktor feláll, majd szembefordul a felé oldalazó asszonnyal.

– Most mi legyen? – fordult hátra. Ella Andrászt támogatta, aki egy kanyarban rádőlt.

– Menjünk ki a városból. A szüleim félórányira laknak, a Duna mellett – utasította a lány. – Csendes, nyugodt hely. Ott nem lesz gond.

Tolner bólintott, és a farzsebébe kotort.

– Előbb meglátogatunk valakit – mondta maga elé tartva a névjegykártyát.

„Szállító és hacker” volt rányomtatva.

A pizzásfiú egy panelházban lakott, jó tízpercnyi autóútra. Csendes, parkos lakótelep volt. A poros levelű fák alatt nem járt senki.

– Nem értem, mi szükség van erre – mondta a lány, miközben leparkoltak.

– Ez az utolsó nyom – magyarázta Tolner hátranézve a tükörben. – András?

– Elaludt.

A férfi Ella ölébe dőlve szuszogott. Arca olyan volt, mint egy hosszú betegségből lábadozóé.

– Csak megnézetem vele – mondta még az operatór. – Ha minden jól megy, legfeljebb pár perc az egész.

Kiszállt, hóna alá véve a laptopot.

– Sietek – hajolt vissza. – Zárd be az ajtókat.

Körbenézett, de sehol nem látott mozgást. Megnézte a házszámot. Egyezett a névjegykártyán lévővel.

Míg a liftre várt, tárcsázta Noémit. Ezúttal sikerrel járt.

– Mit akarsz? – kérdezte a lány dühösen.

– Nézd, megértelek, de beszélnünk kell.

– Igen? Hagyj békén.

Kivárt egy lélegzetvételenyi szünetet. Megérkezett a lift, ajtajai nyikorogva nyíltak. Tolner belépett állott, füstös levegőjébe.

– Nem volt szép, amit tettél. Megbeszélhattük volna.

– Mit? Hogy mással dugsz? Azt hazudod, Oroszországba utazol, és mással...–

Noémi abbahagyta, Tolner tudta, a sírással küszködik.

– Nem ezért hívtalak – mondta a férfi. – Menj el a városból. És ne igyál csapvizet.

– Micsoda?

– Nem látod, mi van odakinn?

– Értekezletem volt. Mi van odakinn?

Tolner a fejét rázta, kilépett a nyolcadik emeleti folyosóra. – Menj el. Jót akarok neked.

– Már megtetted. Mikor kint felejtetted a bekapcsolt kamerád. Segítettél, hogy rájöjjenek, ki vagy te valójában – azzal Noémi letette.

Az operatór megvonta vállát, csengetett. Nem érezte hibásnak magát.

– Hello – mondta az ajtót nyitó asszonynak. Alacsony, sárga bőrű, gyanakvó arcú nő volt, hajában csavarókkal.

– Mit akar?

– A fiához jöttem.

– Még alszik, éjszakás volt – pattogó, elutasító hangon beszélt. Közben többször végigmérte Tolnert.

– Munkám van a számára – vette elő maradék pénzét Tolner.

A nő megnézte a bankjegyeket, majd hátraszólt: – Péter! Kelj fel!

Pár másodperc múlva egy szál alsónadrágban előimbolygott a pizzásfiú.

– Mit akarsz? – ásított Tolnerre. – Még nem néztem meg a filmet.

– Milyen filmet? – döbbsent meg az operatőr. Aztán eszébe jutott, hogy a pizzás elvitt tőle egy horrort. – Nem azért jöttem. Ezt kellene megnézned. A névjegykártyád miatt azt gondolom, tudsz segíteni.

– Most?

– Most. Vészhelyzet van – a küszöbön állva nézte a párost. A fiú anyja vállára támaszkodott.

– Nehéz vagy! – mondta az asszony bosszúsan. – Előbb reggelizz meg. Az úr majd megvár odakinn.

– Na, gyere! – intett a pizzás, ügyet se vetve az asszonyra.

Rendetlen, szűkös kis szobába vezette. Mindenhol könyvek, számítógép-alkatrészek, lemezek heverték. Az asztalon több monitor is állt, de csak az egyik üzemelt. Az asztal alól gépek zúgtak egyenletesen.

– Kicsit korán van nekem – huppant az ágyra a fiú. – De ha megfizetsz...

Tolner az ágy sarkára tett pár bankjegyet, aztán kiszedte a laptopot táskájából.

– Mi van veled? – nézett fel rá a másik.

– Jelszavas védelem. Fel kellene törni.

– Aha. Lopott?

– Nem egészen.

A fiú az ölébe vette a gépet.

– Komoly cucc – mondta. – Még nem is láttam ilyet.

– Értesz hozzá?

– Persze – nem tűnt túl magabiztosnak a válasz.

– Gyere enni. Mindjárt kész a pirítós – szólt be az ajtó résén az anya. A fiatalember felpattant, behúzta az ajtót. Megremegett az üveg.

– Hagyjál már, a hülye reggeliddel! – kiabálta ki.

A nő morgott valamit, majd hallatszottak távolodó léptei.

– Rá kell kötnöm egy gépet – mondta sóhajtva a fiatalember, mikor visszaült az ágyra. Az asztal alól, hosszas keresgélés után előhúzott egy kábelt, és beledugta a laptopba.

Tolner az órájára nézett. A könyvek és a ruhaneműk közti ösvényen a kis ablakhoz nyomult. Lepillantott. Az autó ott volt, ahol hagyta.

– Hogy alakul a film? – kérdezte a pizzás, miközben vadul gépelni kezdett.

– Alakul.

– Most is veszel?

Tolner meglepődve fordult hátra.

– Nem – mondta – Már nem.

– Azt hittem.

Az operatőr arra gondolt, hogy valóban teljesen megfélelkezett a kameráról.

– Valami kigyulladt a városban – kiabált be az asszony. A pizzás a fejét csóválta:

– Mindig ezt csinálja, nem hagy békén.

– Ilyenek az anyák – nyugtatta Tolner.

– Aha – a fiatalember leütötte az entert, majd hátradőlt az ágyon. – Na, most lefut egy progí. Pár perc. Ha minden jól megy, kilistázza a jelszavakat nekünk.

A asztalhoz hajolt, klikkelt az egérrel.

– Elment a rádióadó – kiabálta a nő az ajtó oldaláról.

Tolner odasietett, és kinyitotta.

– Mikor?

– Most – nézett fel rá óvatosan a nő, majd belesett a fiára. – Gyere már enni – rimánkodott.

– Hagyj békén – szótagolta a pizzás, fel se pillantva a monitorról.

– Kapcsolja be a tévét – kérte Tolner, és finoman becsukta az ajtót az anya előtt.

– Egyszer, ha sok pénzem lesz, elköltözök – mondta a hacker a plafonnak. – Vagy megöletem.

– Elég radikális megoldás. Az utóbbi.

A fiatalember felemelte a laptopot, megnézte az alját.

– Ember, ilyet még nem láttam – motyogta Tolnernek.

– Mit?

– Nézd!

Egy kis, korong alakú dudorra mutatott.

– Azt hiszem, ez rádiókövető.

– Micsoda?

– Helymeghatározó egység. Most már tényleg remélem, nem lopott a cucc. Ha igen, szabadulj meg tőle gyorsan...

Valami csipantott az asztal alól.

– Értem – nyugtázta Tolner, és nézte, amint a fiú a képernyőre varázsol szavakat.

– Itt van – mutatta a listát a fiatalember. – A gép ezeket a jelszavakat használja.

A Botler volt a legesélyesebb. Tolner fejét csóválta, hogy neki nem jutott eszébe. Beütötte, mire a gép kezdte betölteni a programot. Elégedetten összezárta.

– Köszönöm – mondta a fiúnak.

– Semmiség.

Telefon csörrent az ágy alól, mire mindketten megdermedtek.

– Ez nem lehet – nyögte a pizzás. Arca előbb elsürkült, majd bíbor rózsák nyíltak rajta.

– Felvegyem? – kiabálta az asszony kintről.

– Mi a baj? – kérdezte Tolner, már az ajtóból. – Valaki hív telefonon.

– Délelőtt soha, senki nem telefonálhat ide.

Hallgatták a csörgést.

– Nem veszed fel? – érdeklődött az operatőr.

– A legenda – motyogta a fiú, és előkotorta a kitarción csörgő készüléket. Ölébe rakva nézte a rázkódó kagylóját.

– Milyen legenda? – firtatta Tolner nyugtalanul.

– Terjed a neten egy legenda titkos gépekről. Spéci, védett anyagokról. Ha bejutsz, felhívnak. Így ellenőrzik, hogy ott vagy-e. És utána... – magyarázta a fiú, majd felkapta a kagylót. Belehallgatott. – Halló? – monda aztán. Pár másodpercig fülelt, majd lecsapta.

– Mit hoztál te ide nekem? – kérdezte dühösen és kétségbeesetten.

– Mi van utána? – nyögte Tolner.

A fiú körbeintett.

– Utána vége.

A szekrényhez ugrott, elkezdte kipakolni a dolgokat belőle az ágyra. Ruhákat, lemezeket, egy laptopot.

– Mit csinálsz? – kérdezte Tolner még mindig ugyanott állva. – Talán csak egy téves hívás...

– Eltűnök. Tedd te is ezt – vetette oda neki a fiú. Tolner rövid gondolkodás után kiment a szobából.

A bejárati ajtónál észrevette a konyhából kifelé leső asszonyt.

– Már megy? – szelídült meg az anya.
– Van tévéadás? – érdeklődött Tolner.
– Az van.
– Akkor nézze – azzal behúzta maga mögött az ajtót.
– Tessék! – adta át Ellának a laptopot az autóba beszállva. – Keresd meg rajta.
– Mit? – vette el a lány, és gyengéden félretolta Andrást. A férfi horkanva ébredt.
– Valami személyest. Memoárok kettőt vagy tudom is én – magyarázta Tolner indítva. – Hova menjünk?

A lány megmondta szülei címét.

– Kimész a gyorsforgalmira, és majd lekanyarodsz a második kijáratnál. Egy halsütödénél – tette hozzá.

– Halsütöde – visszhangozta kábán András. Tolner hátrafordult, kinyúlt. Barátja keze jéghideg volt.

– Jól vagy? – kérdezte az operatőr.

– Voltam már jobban is.

– Megismersz már?

– Sajnos. Szomjas vagyok.

Egy boltnál álltak meg, a lakótelep szélén.

Vegyesboltnak tűnt, mindenféle rikító zászlóval és napfénytől fakult plakáttal.

Tolner benyomta a nyikorgó ajtót. A bolt üres volt.

A szűk kis eladóhelyiségből ajtó vezetett ki hátulról. Csatazaj szűrődött át az ajtó résén.

– Halló? – kérdezte Tolner.

Egy kócos, fiatal lány botorkált elő a hátsó helyiségből. Behúzta maga mögött az ajtót.

– Maga az első vevőm – mondta vádlón.

– Értem – válaszolt Tolner, miközben ásványvizet, kiflit szedett össze.

– Játszottam a gépen. Ma senki nem jött még. Nem tudom, mi van odakinn – szabadkozott a lány. Tűzpiros haja volt, orrában karika. Nem lehetett több húsznál.

– Én sem tudom – mondta Tolner, és vett még egy csomag cigarettát is. Szinte már sajgott tüdeje a füst után. – Ennyi lesz.

– Oké – a lány gyorsan összeszámolta egy számológépen.

– Nem baj, ha csak így mondom? – kérdezte könnyedén. – Ha nem kell számla...

Tolner megvonta vállát.

– Tőlem.

Amint kilépett, ismét meghallotta a felharsanó lövéseket.

Az autóhoz sétált, beadott két palackot hátra. András mohón lecsavart a víz kupakját, és inni kezdett.

– Megtaláltam – nézett fel rá Ella. – Egy majdnem száz oldalas anyag. Azt hiszem ez lesz az. Az a címe, hogy a Kiképzés. Megnyitottam.

Tolner kiemelte a laptopot a nő kezéből, de a mozdulat közben megakadt. Tekintete az úton felcsillanó fémre fókuszált.

Három hatalmas fekete autó közeledett konvojban.

– Dugd el – toltá vissza a számítógépet a kocsiba, majd ő is beült a volánhoz. Azonban már nem volt ideje elindulni.

A hármas melljük ért, valamennyire lassított, majd elhúzott.

A pizzás háza felé tartottak.

– Mi van? – kérdezte Ella nyugtalanul.

– Mi van? – engedte le az üveget szája előtt András. Aztán böffentett egyet.

– Baj – suttogta Tolner, aztán előbb rágyújtott, majd hátrahajolt, és ismét elvéve a laptopot, visszament a boltba.

- Hello! – kiáltott be a lánynak. Az azonnal felbukkant, csodálkozva végigmérte őt.
- Ha mégis a számla kell... – kezdte, de Tolner közbevágott:
- Van egy jó nyomtatód?
- Hátul van egy.
- Gyors?
- Nem tudom. Mi a gyors?
- Próbáljuk ki.

Felemelte a laptopot, majd a pultra tette.

- Kinyomtatsz nekem erről valamit, és a tiéd.

A lány végigsimított a fémes fedlapon.

- Komoly?
- Igen.
- Lopott?

Tolner felsóhajtott, megrázta fejét.

- Nem egészen. Nos? – sürgette, mire vörös hajú bólintott.
- Rendben, gyere.

Egy szűkös, csőszerű helyiségbe vezette. Egyik falát polcrendszer fedte, szárazáruval volt megrakodva. A sarokban haldokló katona villogott a monitoron. A lány gyorsan kikapcsolta a játékot. Kihúzta a számítógépből a nyomtató csatlakozóját, majd felnyitotta a papírtartó tálcát.

- Hány oldal? – kérdezte elvéve a laptopot.
- Talán száz.

Tolner elnézte, amint a másik csatlakoztatja a laptopot, és beállítja a nyomtatót. A barátaira gondolt a kocsiban. A fekete autókra, amelyek hamarosan visszafelé indulnak.

- Siess! – mondta csöndesen.

– Kész – nézett hátra pár másodperc múlva a lány az asztalra támaszkodva. Fekete pólója alól kirajzolódott vékony válla, gerince.

- A doksi meg van nyitva – utasította Tolner.
- Ez az, ami ...oroszul van?
- Igen.

A nyomtató surrogva életre kelt, majd viszonylag gyorsan kezdte köpni a papírlapokat. A második oldal beakadt az elsőbe, elgyűrődött.

– A francba! – szólt a lány, és kihúzott valamiféle toldalékot. Így már simán csúsztak egymásra a lapok. Tolner automatikusan számolta, hogy tíz oldal nagyjából fél perc alatt bújt elő. Nagyon soknak tűnt.

– Minek ez neked? – kíváncsiskodott a lány. Az asztalról cigarettát vett elő, rágyújtott. A hátsó falhoz sétált, egy karral kinyitott egy billenőablakot.

- Kell – majd kis gondolkodás után hozzátette: – Te minek játszol?

- Kell – motyogta a lány a padlóra hamuzva. – Hogy jön ez most ide?

– Azt gondolom – tűnődött fáradtan Tolner, és sarkával elnyomta saját cigarettáját –, nagyon is hasonló a két dolog. – Órájára nézett. Nagyjából az ötvenedik oldalnál járhattak. A lány az asztal szélének dőlt, őt figyelte.

– Ugye, nem keveredem bele semmibe? – kérdezte hirtelen bizonyossággal hangjában. A férfi rábámult, megrázta a fejét.

– Nem – mondta is. – Egy olyan lány, aki számítógépes játékokkal játszik, nem keveredik bele semmibe.

Amint kilépett a boltból, hóna alatt a még meleg lapokkal, elnézett balra. Mintha fekete mozgás kélt volna a fák közt.

Hátranyújtotta a papírcsomót Ellának.

- Kész.

- Egyáltalán nem biztos, hogy ez az – jelentette ki sietve a lány.
- Kezdd el olvasni! Aztán majd elmondod – indított a férfi, és kihúzott az útra.

Mellékutcákon, parkolókon átvágva, csöndes külvárosi részen gurulva jutottak el egy nagyobb forgalmú szakaszig. A kereszteződés, mely kifelé vezetett a városból, most szinte üresen állt. Közepén egy elhagyott kukásautó várakozott. Személyzetének nyoma se volt.

- Menjünk tovább! – szólalt meg András nyugtalanul hátulról. Mögöttük a távolban sziréna kélt. Tolner letekerte az ablakot. A friss levegővel füstszag is beáramlott közéjük.
- Mehetnének hozzád is...– jegyezte meg Andrásra nézve a visszapillantó-tükörben
- Terólad nem tudnak.
- Gondolod? – nézett rá barátja. – Szerintem nem jó ötlet.
- A szüleim tényleg szívesen látnak. Mindhármónkat – pillantott fel a lapokból Ella.
- Jó lenne egy szótár is. Ott van.

– Rendben – hagyta jóvá Tolner, és gázt adott. Ezek után már nem nézett oldalt, csak előre, az utat figyelte. Tudatában volt a jeleneteknek, melyek az utcán zajlottak. A furcsa, izgató és érthetetlen emberi cselekedetek azonban már hidegen hagyták őt. Ella a papírjaiba mélyedt, András pedig Tolner tarkójára meredt.

A sofőr valamiképp megérezte ezt, de csak a várost elhagyva szólalt meg.

- Te okoztad – mondta közönyösen. Ella felnézett a kijelentésre.
- Igen – ismerte el András. – Bár ezt nem akartam. Csak egy jó állást.

A lány felcüccögött.

– Még megszerezheted. Az eredmény...–Tolner sokáig, talán tíz másodpercig kereste a kifejezést: –...érdekes.

Ella lapozott.

- Azt hiszem, már nem fog menni – ismerte el András. – A nő, akiről beszéltem neked...
- Nem akarom tudni – vágta el Tolner.

Amint eltávolodtak a gyorsforgalmi úton a városszéli épületektől, megváltozott minden.

Autók jöttek velük szembe A benzinkútnál turistabuszból másztak ki emberek. Balra, a nap felé egy sárkányrepülő szelte át az eget.

Tolner lejjebb tekerte az ablakot. Megérezte, hogy a földnek nedves, őszi avarszaga van. Hirtelen valami gyerekkori biztonság szállta meg.

- Az apád szimpatikus figura – mondta Ellának. A lány felnézett rá, a tükörben találkozott tekintetük.
- A húszas kilométertől figyelj – utasította. – Halsütöde. Emlékszel?
- Miről szól? A szöveg...
- Később.

Miután lekanyarodott a mellékútra, dombok közt kezdtek felfelé haladni. A hátuk mögött ezüstösen csillogott a tájban a folyó íve. Feltámadt a szél, Tolner felhúzta az ablakot.

- Csak pár ház az egész. Egy falu széle – magyarázta Ella, mikor felnézett, ellenőrizve, merre járnak.
- Mi lett a filmszalaggal? Amit hoztunk – kérdezte András.
- Elégett.
- Hogyan?
- Noémi.

A lány köhintett.

Öreg fák közt vezetett az út. Az ároksparton valami apró, kék színű virág nyílt.

A lány szülei egy szépen felújított parasztházban laktak. A lépcsős hegyoldalba vájt telek szinte fürdött a déli napfényben. Körben csillogott a táj, és amint kiszálltak, megborzongtak az erős szélről.

Ella lapokkal a kezében a kapuhoz ment, csöngetni akart, ám a kert felől már közeledett is apja.

– Hahó! – kiabált. – Hát ti?

Beengedte őket, arcon csókolta lányát.

– Elhoztam a barátaimat. Egy nyugodt helyre volt szükségünk – mondta az zavartan. A férfi kezét fogott Tolnerrel.

– Hát ez nyugodt hely, az biztos – bólogatott, majd Andrásnak nyújtva kezét bemutatkozott.

– András – mondta a másik.

– Rossz bőrben van fiatalember. Kér egy pohár vizet? – fürkészte őt az apa. András a fejét rázta. – Már megittam fél liternyit.

Befelé indultak. A ház ajtajában, a széles tornácon ott állt Ella anyja.

– Szia, drágám! – nyújtotta kezét a lányának. Szeme kutatón végigsiklott a két férfin. – Miért nem szóltál ide? Ha tudom, hogy jöttök, úgy főzök.

– Nem vagyunk éhesek – szabadkozott Tolner.

– Csak gondoltuk, kijövünk a városból, a jó levegőre – mutatott körbe sután Ella.

A tornácon fakó huzatú kempingszékek álltak a nap felé forgatva. Azokra telepedtek.

– Elégetem ezt a kis avart. Aztán hozok még húst. A hentes még nyitva van – biztatta őket az apa.

– Miattunk nem kell – monda András, és Tolner is a fejét ingatta. – Ne fáradjanak.

– Ugyan, hagyják már! – intette le őket az idős asszony. – Kértek egy kávét, vagy valamit inni? Van narancslé itthon. Vagy tea.

Andrásra Tolnerre nézett.

– Egy kávé jót tenne.

– Igen, azt hiszem nekem is – bólintott a férfi. – És esetleg, ha lenne egy rádiójuk...

Mikor magukra maradtak, Ella ismét a lapokba mélyedt, Tolner pedig közelebb hajolt barátjához. Tőlük két méterre egy nyitott ablak volt. Edényzörgés és víz zúgása szűrődött ki rajta.

– Amit az előbb a kocsiban mondtam – kezdte óvatosa Tolner. – Ne hidd, hogy bármiért is hibáztatlak.

– Értem – bólintott András. – Nem mintha tudnánk, mi ez az egész.

– Pontosán mi történt azzal, amit hoztál?

– Azt hiszem, bekerült az ivóvízbe.

– Ez sok mindent megmagyaráz. Nagy dózis volt, ugye?

– Elég ahhoz, amit láttunk.

– Nem kellene szólni valakinek?

– Elmúlik. Nálad is elmúlt, nem?

Tolner elnézett a kert felé, ahonnan tűzropogás és füst tört elő.

– Hol voltál az éjszaka?

András megvonta vállát.

– Túladagoltak. – Eltűnődött: – S előtte is többet szedtem be, mint te.

– Mi van, ha az egész várost túladagolták?

Erre András nem tudott mit mondani.

– Nincs adás. Csak zene megy – állt meg az ajtóban az asszony, kezében egy kis szürke készülékkel. – Történt valami szerintetek?

Ella felnézett papírjaiból anyjára: – Semmi baj, anyu – nyugtatta. – Hol van már az a kávé?

– Jól van, jól van, hozom már – monda a nő, és visszament a házba.

– Még mindig úgy érzem, a két történet összefügg – mondta Tolner felállva. Megropogtatta derekát. – Az én úrhajósom, és a te szered.

– Ez nyilvánvaló – nyugtázta András fáradtan. Arcát a napba tartva elterült székén.
– Az, amit az öreg láthatott...befolyásolhatta a szer. A szert használták az oroszok az űrhajósok felkészítésére – gondolta végig Tolner. – Csak nem tudom, miért. Egy ilyen nagy figyelmet igénylő tevékenységénél mire jó a hallucinációk keltése?

A házban összetört valami. Mind az ablak felé fordultak. Ella félrerakta a papírokat.

– Anya, baj van?

A nő az ablakon át szólt ki: – Semmi – mondta színtelen hangon.

– Hacsak nem a hallucináció volt a kiképzés lényege – zárta le András fáradtan barátja gondolatmenetét. – De itt már jártunk. Nem tudjuk a miértet.

– Nos? – nézett várákozóan Tolner a lányra.

– Eddig semmi új. Leírja az iszmili kiképzőközpont működését. A fő tevékenység a kondicionálás volt. Megfelelő gondolkodás kialakítása. Sajnos nem érték minden szót – Ella megrázta fejét, mintha haja zavarná. – Mindjárt megkeresem a szótárt odabenn. De van itt még valami.

– Micsoda? – kíváncsiskodott András is.

– Folyamatosan az emlékekről beszél. Hogy a kiképzés az emlékeket célozza. Ezen alapul az egész program.

– Emlékek?

– Igen. Emlékek – a lány beletúrt a lapokba. – Itt is van...melyek a valóság helyén állnak. Elég hülye stílusban...

Árnyék vetült rá, felnézett. Az apja állt mellettük. Egyik kezében szenes, füstölgő hegyű vasvillával, másikban telefonnal.

– Mi az, mi a baj apa? – nézett rá riadtan Ella.

Az ajtóban ismét megjelent az anyja. A lány hol az egyikre, hol a másikra kapta tekintetét.

– Mi ez a kezekben, kislányom? – kérdezte a férfi. Tolner nyugtalanul közelebb lépett.

– Lapok – szólt Ella csöndesen.

– Milyen lapok?

– Hívtad őket? – kérdezte élesen az asszony a küszöbről.

– Kiket? – állt fel András is.

– Mi van, apa? – bámult fel Ella a fölötte állóra.

A férfi nem mozdult, csak lassan a két fiatalemberre mutatott.

– Ti, üljetek csak le.

– Miért? – kérdezte Tolner.

Az asszony férje mellé lépdelt, és egy kis pisztolyt emelt rájuk.

– Mibe kevertétek a lányunkat? – sziszegte.

– Anya? – Ella felpattant. A lapok lehulltak a földre. Odaállt Tolner mellé, megfogta a kezét.

– Mit csináltok? – kérdezte halkán.

Az apja lehajolt, és lassan összeszedegette a papírokat. Míg beszélt, nem nézett rájuk.

– Nem kellett volna ezt. Még szerencse, hogy anyád meghallotta. Még jó, hogy ide jöttetek. Bár jobban figyeltünk volna rád. Azt hittük, az öregember már nem képes értelmesen elmondani egy mondatot. Azt hittük, ez az egész riport, csak egy vicc.

– Miről beszéltek ti? – kérdezte Ella idegesen.

– Mi folyik itt? – tárta szét két karját András is.

– Anya, mi ez a pisztoly? Honnan van nektek pisztolyotok? – szólt a lány, és közelebb lépett, de a nő a mellkasára célzott. – Ella lép hátra, felesküdtem, hogy nem engedem.

Mind csönden maradtak pár másodpercre.

– Maguk is benne vannak – jelentette ki Tolner. – Végig benne voltak.

– Mire esküdtetek ti fel? – nézett anyja szemébe Ella.

Az asszony csak bólintott.

– Nem hittük volna, hogy eljön ez a nap.

A férje felállt, és kezében a lapokkal elindult a kert felé.

– Hova viszi? – kérdezte Tolner elfúló hangon.

– Ahova való – bólintott Ella anyja, és a pisztollyal a székek felé intett. – Üljetek le.

Mindjárt itt lesznek.

– Kik? – ez András volt, aki elsőként ereszkedett kábán a székébe.

– A fekete autók – válaszolt Tolner András helyett.

– Igen. Azok, akik majd elbeszélgetnek veletek – mondta asszony. – Talán elmondják, amit tudnotok kell.

– Talán mást tesznek velünk – vágott vissza Tolner.

– Anya, tedd le a pisztolyt – ismételte Ella, és állva maradt.

– Ül le, lányom.

– Ha nem teszem, akkor lelősz? Feladtál minket? Feladtál engem? – sorolta sírva. –

Miért?

A nő fáradtan sóhajtott, és leengedte karját.

– Amikor hazajött, akkor szerveztek be minket. Csak figyelniük kellett, és néha jelentést írunk, mit csinál, kivel beszél...– A korláthoz lépett, elnézett az út felé. – Minden gyanús dolgot jelentettünk. Mikor túl sok lett ezekből, elvitték abba a kórházba. És megműtötték – legyintett. – Nem mi tehattunk róla. Túl sokat fecsegett.

– Miről? – Ella kérdése sokáig lógott a levegőben, úgy tűnt az asszony nem is válaszol.

– Az úrról – monda végül.

– Maga tudja? Maga tudja, mi van az egész mögött? – állt fel Tolner, majd Andrásra pillantott. Társa rossz bőrben volt. Nem úgy nézett ki, mint aki képes tovább menekülni.

– Senki nem tudja pontosan. Legalábbis a mi szintünkön. Csak annyit mondtak, meg kell akadályoznunk minden információ kiszivárgását a kiképzésről. Minden tény és adat nyilvánosságra hozatalát az izsmili központról – sorolta a nő. – Nagyon jó oktatást kaptunk. És jó fizetést. És még valamit, valami olyat, ami miatt az előbb kész lettem volna megölni a saját lányomat – kezébe temette arcát. – Ezért vállaltuk.

Visszafordult feléjük, arca üres, védtelen volt. Mögötte a férje közeledett lassan baktava, üres kézzel.

– Nem tudom, mi van odafenn. És attól tartok, már soha nem tudom meg, mi az a titok, amit meg kell védenünk. Nekünk, és a többieknek, minden országban, ahol van úrhajózás. De olyasmi lehet, ami miatt, ha kiderülne, összeomlana minden. Hiszek abban, mit mondtak nekünk. Hogy ez a titok megér minden áldozatot. Ezt a hitet hurcolom magamban nem is tudom, mióta.

Aztán megfordul, és a fegyvert lóbálva befelé indult.

– Megyek, hozom a kávékat – mondta csöndesen.

Azok hárman pedig.

Simon felnézett a mellette ülő nővér arcába.

– Ennyi – mondta. – Nem tudom folytatni. Valami történik.

A nő figyelmesen bámult rá, majd felállt, elhúzta a függönyöket. Odakinn egészen besötétedett. A kórház az éjszaka előtti utolsó pillanatait élte. Halk, távoli zajok szűrődtek be a szobába.

– Most akkor gondolom, ezzel vége – jegyezte meg a beteg, és feljebb tornászta magát ágyán. Halántékához nyúlt. – Pontosabban érzem – tette hozzá. A nővér szemét nem kerülte el a mozdulat.

– Fájdalom? – kérdezte gyorsan.

Simon riadtan bólintott.

– Egy újabb?

A fekete hajú nővér nem válaszolt, leült ismét az ágy mellé.

– Azt is gondolom, hogy ezek az apró agyvérzések eléggé tönkretették a történetet – motyogta a beteg fáradtan. – Bárcsak olyat tudtam volna önnek mesélni, amiben valóban élvezetét leli.

– Ez, amit elmondott épp elég jó volt.

– Így azt hiszem, részemről az egyezség lezárult. Sajnos, nem vagyok képes folytatni.

– Nem értem, miről beszél.

A nő hosszan, elgondolkozva nézett a beteg szemébe. Simon összeszedte erejét, és oldalt és fölfelé nyúlt. Feje fölött sikerült felkattintania egy lámpát.

– Vége – mondta aztán csöndesen. – Nem tudom folytatni.

– De igen.

– Nem. Elég volt. És a fájdalom is, egyre jobban elvonja a figyelmem. Kérhetnék még valamennyi morfiumot?

– Azt nem. Viszont lassan meg kellene nézmem az ágytálat.

– Ne most, látogatókat várok.

– Ilyenkor már senki nem jöhet fel ide.

– Igaz is.

Hallgattak egy sort, aztán a nő lágyan félrehajtotta a takarót és elvégezte azt, amit el kellett. Mikor visszatért frissen mosott kezének illatával, a beteg feje már lebicaklott.

– Hahó – sietett oda hozzá. Simon tekintete rárebbent. Szeme bevérzett. Egyik keze az ágy takaróját markolta. Hirtelen minden megváltozott. Minden komoly lett.

– Nem bírom – motyogta. – Ez a dolog...

A nővér, a fekete hajú nővér az infúzióhoz lépet, majd órájára lesett.

– Most jön a váltás – mondta gyorsan. – Az orvos nélkül nem tehetek semmit. Meg kell várnia, míg beér.

Simon próbálta fejét rázni, de nem ment.

– Ez a roham. Nem bírom – suttogta. – Kérem.

A nővér leült mellé, megfogta kezét. Izzadt, sovány tag volt, az erek kidudorodtak a fehér bőrön át.

– Nem tehetem – mondta a nő, és próbált a férfi szemébe nézni. – Amit mesélt – nagyon szép volt. Minden este...nagyon jól szórakoztam. Köszönöm. – Bólintott.

Simon próbált elmosolyodni. Szája szélén nyál folyt le. A nővér zsebkendőt vett elő, letörölte.

– Beszéljen. Az talán segít. Ha működik a beszédközpont, a vérellátás...– kezdte a nővér, de ekkor a fekvő behunyta a szemét, és teste megrázódott. Látszott rajta, belül, odabenn valami szörnyű küzdelem zajlik.

– Emberfeletti – mondta még. Aztán már nem szólt.

A nővér tehetetlenül megrázta kezét.

– Figyeljen! Mondjon valamit! Fejezze be! – kapott a szón örömmel. – Nem mondta el a történet végét. A csattanót. Hogy mi van odakinn, mi az úr lényege?

Simon kinkeservvel pillantott rá, még egyszer, utoljára, végül elfordította fejét.

A nővér ajkába harapott. Aztán felállt, és kisietett. Pár másodperc múlva visszatért egy ampullával és egy steril tűvel.

Miután beadta az üvegcese tartamát, a férfi az ágyban lehunyta szemét, majd remegni kezdett.

Hamarosan elcsöndesült.

Simon elvesztette minden érdeklődését az emelkedés közben. Tíz méter magasságban megállt, úgy szemlélete a testét, átlesve a falon, a falban futó csöveken, a takarón. Hamar ráébredt, hogy odalenn már nincs mit nézni, ezért még följebb emelkedett. Az est elterpeszkedett a városon, melyet hajdan annyira szeretett. Egyetlen köríves pillantással látta az egészet, mintha valami rémisztő távcsöve lenne tekintete előtt. Az élet összes apró részlete, minden, ami létezett, ott volt a fókuszában. A helyek, ahol járt, vett, csinált valamit, vagy egyszerűen csak csókolózott. Az utcák és a szobák, a parkok és a fák. Könyvek, boltok és a színházak és mozik. Ha nyugatra nézett, egy vendéglő teraszán megpillanthatta Andrást és egy nőt, talán Ágnest. Északon, a folyó mentén Tolner ügködöt nyolcadik emeleti szobájában.

Más irányokban a szülei, barátai és ismerősei élték életüket. Hirtelen minden érdektelenné vált számára. Az, ami a városban volt, és velük történt, már nem számított. Rájött, hogy bármit tesz, ez már így marad. Olyan, mint amikor visszamegyünk régi iskolánkba – tűnődött. Nincs benne semmi pátosz, csak unalom, és az érzés, hogy már nem ide tartozunk. Könnyedén lemondhatunk róla.

Az emelkedésre gondolt, és az megtörtént. Egy dolog maradt még, egy igazolandó tétel, amire kíváncsi volt. Ehhez persze nagy utat kellett megtennie. Fel, míg a város odalenn csak fényes pókhálónak zsugorodik. Át a füstön, a kormon, a köröző madarakon, a többi kószalélen. Át a sztratoszférán, a mezoszférán, termoszférán, exoszférán, a hidegen, a vadászgépek látogatta régiókon. Fel egyenesen odáig, hol a kék feketébe olvad. Hol a könnygyémánttá fagy az arcon.

S mikor már kellő magasságba jutott, hogy egyben lássa az egészet, hirtelen elszakadt mindentől. Megértette a csattanót, melyet a nővér várt, és melyet nem lehetett kimondani.

Mert ebből a perspektívából minden, amit maga mögött hagyott odalenn, végtelenül egyszerűnek tűnt. Egy lapos korong, rajta folyók, tengerek, szárazföldek, városok, bennük parkok, szobák és könyvek. A korong, melyről soha nem eshet le semmi, nem úgy, mint egy gömbről, négy elefánt hátán nyugodott. És a négy elefántot, bölcs tekintetével finoman Simont fürkészve, egy teknős tartotta.

Simon sokáig nézte a Földet, majd új ötlettől vezérelve megfordult, ha lett volna még mit forgatnia, de mindenestre elindult egy másik irányba.

Kíváncsi volt a Nap harci szekereére is.

vége